

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hockey Rules

Never
RULE #2

JOIN A CHRISTMAS
DATING SHOW

PORTIA BLAKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

KURAL 2: ASLA BİR NOEL RANDEVU PROGRAMINA

KATILMAYIN BÖLÜM BİRİNCİ

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON

DÖRT BÖLÜM ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ONSEKİZ

BÖLÜM ONDOKUZ

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI

BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM

YIRMI SEKİZ BÖLÜM YIRMI

DOKUZ BÖLÜM OTUZ

BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM

OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM

OTUZ DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

KIRKINCI BÖLÜM

BÖLÜM KIRK BİR

BÖLÜM KIRK İKİ

BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM KIRK

DÖRT BÖLÜM KIRK BEŞ

BÖLÜM KIRK YEDİ BÖLÜM

KIRK SEKİZ BÖLÜM KIRK

DOKUZ BÖLÜM ELLİ

BÖLÜM ELLİ BİR

BÖLÜM ELLİ İKİ

BÖLÜM ELLİ ÜÇ BÖLÜM ELLİ

DÖRT BÖLÜM ELLİ BEŞ

SONSÖZ

KURAL 3: ASLA KOÇUN OĞLUYLA SAHTE EVLENME

Kural #.5: Asla Kaptana Aşık Olma: Bir Bekar Baba MM Hokey Romantizmi

KURAL #1: ASLA TAKIM ARKADAŞINIZLA KAZARA EVLENMEYİN

PORTIA HAKKINDA

KURAL 2: ASLA BİR NOEL'E KATILMAYIN

RANDEVU

GÖSTERİSİ

Pnsanlar bekâr olmama hep şaşıyor ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak, gecelerimi Sebastian Archer'ın flört programlarını sunmasını izleyerek geçirmeyi, kirli spor barlarında flört etmek için takılmaya tercih ederim

Puck Bunnies ile.

Ama takım arkadaşlarım beni *Bay Doğru'yu Ararken*'e başrol oyuncusu olarak yazınca: *Noel Sürümü*'nde başrol oyuncusu yapınca, sakın hayatım yok oldu. Evde geçirdiğim rahat geceler yerine, aşık olmam gereken muhteşem kadınlarla Boston'da şenlikli randevulara çıkıyorum.

Tek sorun mu? Aklımdan çıkaramadığım kişi, programın sporcuları küçümseyen, fazlasıyla çekici sunucusu ve ben onu biraz, biraz tanıyorum.

Bir eş bulmam gerekiyor. Takımımın yönetimi de dahil olmak üzere milyonlarca insan tarafından izleniyoruz.

Ve ben heteroyum. Belli oluyor.

Muhtemelen.

Belki de değildir.

BİRİNCİ

BÖLÜM

Sebastian

Luke Hawthorne'un yüzü büyük video monitöründe gözümün önünde beliriyor ve kalbim duruyor.

Karmakarışık sarı saçlar, güneşin öptüğü altın sarısı bir tenin üzerine oturuyor. Massachusetts'te bile Luke her zaman bronzlaşmayı başarırdı. Bu, ağabeyi ile paylaştığı bir özellikti.

Bacaklarım masanın altında zıplıyor. Sanırım ne olacağımı biliyorum.

Umarım düşündüğüm gibi değildir. Tanrım, umarım değildir.

Patronum Clark Peters, sanki somon polo giymiş bir Hollywood yöneticisi değil de bir sihirbazmış gibi elini ekrana doğru uzatıyor. "Ve bu yüzden, önerim

Luke Hawthorne *"Seeking Mr. Right"* ta başrolde: Noel Sürümü."

"Hayır!" Ben daha durduramadan kelime ağzımdan patlıyor ve dört çift göz bana doğru yöneliyor. Kalbim küt küt atıyor, kaburgalarım çarpıyor. Eskiden soğukkanlılık bana kolay gelirdi.

Ama şimdi kendimi lisedeki kadar garip hissediyorum. Nefesim kesiliyor ve içime çekiyorum. Klimanın bu gökyüzü yükselişine serin, berrak, temiz hava gönderdiğini bilsem de, koklayabildiğim tek şey bir lisenin soyunma odasının ter ve nemli kıyafetleri ve duyabildiğim tek şey gençlerin alaycı sözleri.

Parmaklarımı masanın altında birleştirdim ve profesyonel bir sakinlik yaymaya çalıştım.

Ben Sebastian Archer'im, Ashcove'dan Seth değil. Ben Sebastian Archer, Ashcove'dan Seth değil. Ben-

Ella boğazını temizler. Kırmızı güçlü dudağını buruşturur ve keskin Başını sallarken kalın sarı perçemlerinin çizgisi geçici olarak bozuluyor.

Normalde, Ella benim en iyi arkadaşlarımdan biridir. Normalde, onunla birlikte

Bay Doğru'yu aramak bir rüyanın gerçekleşmesidir. Normalde ne düşündüğümü bilir.

Bu yüzden birlikte iyi çalışıyoruz.

Yanlış bir şey söyledim, patronuma cevap verdim ve daha iyisini biliyorum.

Geri tepme Clark Peters'in en sevdiği şeylerden biri değil ve sanki pırıl pırıl, modern bir stüdyo binasının 20th katında değil de bir gemi yolculuğunun kayalık bir bölümündeymişiz gibi midem bulanıyor.

Başımı Clark'tan uzaklaştırıyorum ve bakışlarım manzaraya kayıyor. Yüzlerce modern malikane yan yana dizilmiş. Tabandan tavana pencereleri ve sonsuzluk havuzları Kaliforniya'nın pastel pusunda parıldıyor.

Bir gün ben de o evlerden birinde olacağım.

Normalde, *Bay Doğru'yu Aramak*'ı severim: *Noel Sürümü*'nü seviyorum. Üç sezondur sunuculuğunu yapıyorum. Montana, Vermont ve Solvang, California'ya gittik.

Ne yazık ki, bu yıl ekip Boston'da çekim yapıyor. Görünüşe göre, izleyiciler zaman zaman şehirleri ve daha da kötüsü New England'ı seviyorlar.

Daha da kötüsü, Bay Doğru'muz son anda vazgeçti.

Bakışlarımı Luke'un yüzüne kaydırıyorum. Hâlâ orada. Bir fotoğrafta bile gülümsemesi yumuşak ve sempatik, yeşil gözleri parlıyor. Clark'ın onu neden programımızda istediğini biliyorum.

Tanrım, neden başvurdu ki? Beni trollüyor mu? Bryce mı ayarladı?

Ama muhtemelen beni hatırlamıyordur. Ben değiştim, o da zaten hep gençti.

İçimdeki şampansız insanı yönlendirmeye çalışıyorum ama bu görev bana kolay gelmiyor.

"Daha iyisini yapabiliriz," diyorum ama sadece sert bakışlarla karşılaşıyorum.

Clark bir kaşını kaldırıyor, botoksa olan bağlılığı göz önüne alındığında etkileyici bir başarı. "Bu düz bir organizasyon yapısı değil, Sebastian."

Ella kaşlarını çatar. Mateo'nun gözleri genişler ve parmakları Konferans masası, sanki telefonunu eline alıp her şeyi kaydetme içgüdüsüyle savaşıyormuş gibi.

Yardımcı Yapımcımız Aisha dehşete düşmüş görünüyor. Farkında değildim.

Sakin ve ağırbaşlı olmaktan başka her şeye benzeyebilirdi. Benim profesyonel olmama alışkın. Dizüstü bilgisayarında yazmayı bıraktı, mavi ışıklı gözlükleriyle kapağın üzerinden bana baktı.

Bu beni gördükleri en duygusal an ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Ben duygusal değilim. Ben profesyonelim.

Ama yargı, tıpkı neşeleri gibi gözlerinde yatıyor zaten. "Bak.

Çekiciliğini görebiliyorum. Ama bir hokey oyuncusu? Bay Doğru olarak mı? Hayır.

yol."

Sessizlik 3 Numaralı Konferans Odasını dolduruyor, etkilemek için tasarlanmış olmasına rağmen odayı zehirli bir gaz gibi dolduruyor. Şüphesiz yöneticiler Hollywood Tepeleri manzarasının herkesi büyüleyeceğini ve herkesi tartışmalardan kaçınmaya davet ediyoruz.

Bakışlarımı patronumdan ayırmıyorum ve etrafımdaki her şey çökmüyormuş gibi davranıyorum.

İnsanlar Clark'ı düzeltmez.

Ella, Mateo ve Aisha şaşkınlıkla bana bakıyor, Clark ise sırıtıyor.

"*Bay Doğru*'yu *Aramak* mükemmel kocayı bulmakla ilgilidir," diye hatırlatıyorum.

Clark. "Hoş bir ilişki değil."

Clark irkildi ve kullandığım kelimelerden pişmanlık duydum.

"İnsanlar bunu yaparsa tabii." Masada kaşlarımı çatıyorum. "Profesyonel bir sporcunun sana mükemmel koca dediğini mi düşünüyorsun?"

"Pek çok kadın böyle düşünür."

"Profesyonel sporcular sporculardır. Sporculardan daha kötü. Vahşiler. Andrew bir kardiyologdu. İnsanlara yardım ediyor. İnsanlara göndermek istediğimiz mesaj bu değil mi?"

Ella, "Zaten bir sürü sağlık çalışanımız var," diyor ve ben ona ihanet dolu bir bakış atmamaya çalışıyorum.

Bu iyi. Gerçekten.

"Andrew son anda vazgeçti," diye hatırlatıyor Aisha bana.

"Ve bu adam başvurduğu için çok şanslıyız," diyor Clark. "Bakın, muhtemelen daha önce hiç hokey maçı izlememişsinizdir."

Kaskatı kesildim.

"Sizi temin ederim ki," diye devam ediyor Clark, "Luke Hawthorne tam da aradığımız Bay Doğru."

"Artık hokey sezonu," diyorum ve Clark'ın gözleri kırışıyor, her ne kadar insanların kışın hokey oynadığını herkesin bilmesi gerekse de ve şu anda Kasım ayının sonları olsa da.

"Belki de katılamayacak."

"Doğru." Clark başını sallar. "Ona sahip olmamak utanç verici olurdu."

Yüzüme pişmanlık dolu bir gülümseme yapııştırıyorum ve keşke baştan daha yatıştırıcı bir tavır takınsaydım diyorum. "Muhtemelen farklı şehirlerde oynamak zorunda."

Mateo, "Hokey oyuncularının zor bir programı var," diye araya giriyor ve ben de hızla başımı sallıyorum.

"Çekimler zorlu geçiyor. Şu randevular."

Clark omuz silkti. "Bir yolunu bulacaksın. Her zaman çözersin. Daha önce hiç profesyonel bir sporcumuz olmadı ama bu *Bay Doğru'yu aramana* engel olmayacak."

Diğer prodüksiyon üyeleri alkış tutacak gibi görünüyorlar.

Clark ile görüşmek onlar için her zaman heyecan verici olmuştur. Adam pek çok harika reality TV'nin arkasında yer aldı. Bu onun stüdyosunda ev sahipliği yaptığım üçüncü program ve *Bay Doğru'yu Aramak*'ın her zaman favorim olduğunu söylemeliyim.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve kalbim çarpıyormuş gibi davranıyorum, bu benim için kişisel değilmiş gibi davranıyorum, belki de Clark her şeye rağmen haklıymış gibi davranıyorum.

"Onunla görüşmem gerekecek," diyorum. "Bizim için doğru kişi olmayabilir. Ve belki de yönetimi şikayet edecektir."

"İşe yaramasını sağla, Sebastian. İşin bu. Pek çok insan seni kıskanıyor." Clark bana içten bir gülümseme fırlatıyor ama sözleri ok gibi iniyor.

"Beni Boston'a giden ilk uçağa bindir," diyorum

Ella'ya. Ella'nın yüzü aydınlanıyor.

"Luke ile temasa geçin ve ona seçildiğini söyleyin."

Odada gülümsemeler uçuşuyor ama tıpkı Massachusetts'e döndüğümde hissedeceğim gibi omurgamda bir ürperti belirliyor.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Massachusetts'e dönüp Luke Hawthorne'la yüz yüze geleceğim.

Kabadayımın küçük kardeşiyle yüz yüze. Tanrım, aynı bile görünüyorlar.

İKİNCİ BÖLÜM

L^{uke} "Birkaç piliç bulma zamanı!" Buzdan çıkarken Dmitri anons ediyor ve midem bulanıyor.

"Piliçler mi? Rusya'da hangi İngilizce ders kitaplarınız vardı?" Troy soruyor. Dmitri Troy'u tünelin duvarına doğru itiyor ve ben de gülmelerini engelliyorum,

Soyunma odasına doğru ilerlerken kıvranan, kaslı vücutlar. Patenler sağlam zeminde yürürken her şeyi dengesizleştiriyor ama kalbim hafif.

Galibiyetimizin ardından buzdan çıkarken seyirciler hâlâ tezahürat yapıyor.

Açıkçası, bir galibiyet daha harika. Gerçi Carolina ile oynuyorduk.

Kazanacağımızı her zaman biliyorduk. Diğer takım da biliyordu, bu da işi kolaylaştırdı. Zihniyet çok önemli ve bu gece biz buna sahiptik, onlar değildi.

Ama heyecanlanmamın başka bir nedeni daha var.

Bu gece, yeni Bay Doğru açıklanacak. Bu sezon Boston'da çekiliyorlar. Önceki Bay Doğru, havalı bir doktordu, son anda vazgeçti, çünkü şovdan önce gerçek aşkı bulduğu için yeterince uygun görülüyordu.

Formalarımızı, pedlerimizi ve tozluklarımızı yırtıp her maçtan sonra ortaya çıkan çamaşır sepetlerine atıyoruz, sonra da duşlara koşuyoruz. Su ayaklarımızın altında eziliyor ve çocuklar akşamlarını planlıyorlar, galibiyetlerimiz ve yeni eklediğimiz iki puanla kafaları güzel. Bir kez belli belirsiz

Troy ve ben Dmitri'yle birlikte mülakat sorularını yanıtlamaya gidiyoruz.

İşimin en sevdiğim kısmı değil ama bu gece iki asist yaptım ve formamda bir

A var, bu yüzden eskiden olduğu gibi altın ışığı, yumuşak bankları ve ahşap panelli duvarları olan gösterişli, süper modern soyunma odasında

saklanamıyorum. Takım çalışması ve odaklanma hakkında konuştuğumda gazeteciler tatmin olmuş görünüyor. Lisedeyken topluluk önünde konuşmak benim için zordu ve filme çekildiğimde bundan daha fazla keyif almıyorum.

Neyse ki, Evan her zaman konuşmanın çoğunu yapar ve Troy da medyayı benim ikinci pivot olarak çalışmamdan daha çok ilgilendiren bir kapanış yaptı.

Troy ve Dmitri beni en sevdikleri spor barına sürüklüyorlar ve fiyatı karşılayabilecek durumda olmamıza rağmen insanlar içeri girer girmez elimize içki tutuşturmaya başlıyorlar.

Müzik gümbür gümbür çalıyor ama etrafımdaki insanların konuşmalarından şarkı sözlerini zar zor duyabiliyorum. En sevdikleri formaları giymiş disk tavşanları bara dolmuş,

Troy da onlarla flört ediyor. Gürültülü, iri göğüslü sarışınların ve boğucu esmerlerin üzerinde forma numaramı görüyorum. Kendine daha çok güvenenler bizimle konuşmak için kalabalığın arasından sıyrılıyor. Kendine daha az güvenenler köşelerde kıkırdıyor, bazıları stratejik selfie'ler çekiyor.

Havalı tabii ki.

Şöhretten şikayet etmeyeceğim.

Şahsen, şüpheli müziklerin çaldığı, bira ve duman kokan karanlık spor barları bana göre değil. Belki yirmi bir ve yirmi iki yaşlarımdayken ve bu dünya yeni ve heyecan vericiyken. Şimdi daha az öyle.

Egzersiz ve hareketi severim. Charles'da koşmak güzel. Rahatlamak istediğimde ve ağrıyan kasların, morlukların ve yaşlılığın acısını beklediğimde Yaralarım geçene kadar kanepemi tercih ederim. İdeal olarak, en sevdiğim dizilerden birini izlemek.

"Harika asistler." Kızıl saçlı biri yanıma yaklaşıyor ve çiçek kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Sanırım bira kokusundan daha iyi.

Kirpiklerini kırıştırıyor, o kadar koyu ve uzun ki uzatma kullanıyor olmalı.

Kalın göz kalemi göz kapaklarına bulaşıyor ve ona hiç gözüne bulaşıp bulaşmadığını sormak istiyorum.

"Teşekkürler." Ona gülümsedim.

Diğerleri gibi oyun oynayamıyorum ama bunun pek bir önemi yok. Zaten bar gerçek bir sohbet için çok gürültülü.

Kadın kariyerimdeki önemli noktalar hakkında bir konuşmaya başladı ve ben de spor bilgisinden etkilendiğimi belirten uygun sesler çıkardım.

Troy ve Dmitri göz kırpmıyor, sonra da sanki bir yabancıyla konuşmaktan mutlu olmam gerekiyormuş gibi uzaklaşıyorlar. Kız seksi. Bunu söylemek kolay. Yüzü uygun şekilde simetrik, göğüsleri uygun şekilde kıvrımlı ve beli uygun şekilde dar.

Ve bir parçam onu evime davet etmek istiyor. Güzel olabilir.

Ama son kez biriyle birlikte olmayı denediğimde, aslında kalkamadım.

Yatağımda çıplak bir yabancıнын neden çekici olması gerektiğinden emin değilim, ama belli ki benim görüşüm beni azınlığa düşürüyor.

"Bir içki daha ister misin?" Ben sorarım.

Sanki yeni evlenme teklif etmişim gibi bana bakıyor ve midem bulanıyor.

Belki bir bira daha içersem kendimi daha rahat hissederim diye düşündüm ve onu bara götürdüm. İnsanlar bana gülümsüyor, diğerleri birbirlerini dürtüyor, vahşi doğada bir Blizzard görmenin heyecanını yaşıyorlar.

İkimize de içki ısmarlıyorum ve şimdiden gelecekteki hayatımızı birlikte planladığımızı, onun özel WAG bölümüne yerleştiğini, benim kameraların önünde buzun etrafında süzüldüğümü görebiliyorum.

Sanırım korkunç değil. Belki de bir kız arkadaş bulmalıyım. En azından deplasman maçlarında bara gidersem, herkese kapıldığımı söyleyebilirim.

"O kardiyoloğun *Bay Doğru'yu aramaktan vazgeçtiğine* inanabiliyor musun?" Arkamdaki bir kadın bıkkın bir alto sesiyle şöyle diyor. "Ne yapacaklar ki?"

Arkamı döndüm. Otuzlu yaşlarında birkaç kadın birlikte konuşuyorlar.

"Değil mi? Sanki bu hiç hoş değil!" Haykırıyorum. "Gerçek aşkı kendi başına bulması harika ama şovdan önce onu araması gerekmiyordu."

Kadınların ağzı açık kalır.

"*Bay Doğru'yu Ararken*'i izliyor musun?" diye soruyor içlerinden biri çekingen bir tavırla. "Yani... bazen," diye yalan söyledim.

Her bölümü izliyorum. Ama nedense Troy ve diğerleri bunun garip olduğunu düşünüyor.

Tezgahtan yeni biramı aldım, yeni arkadaşşıma içkisini uzattım ve diğer kadınlara döndüm. "Sizce yeni bir şehre geçecekler mi?"

"İmkânı yok. Bunu yapabilecek başka uygun bir erkek olmalı," diyor bir kadın.

"Yapabilirsin!" diye bağılıyor arkadaşşı.

Kızıl saçlı kızın yüzü soluyor, WAG hayalleri uzaklaşıyor. Bekâr erkeklerden şu anda flört etmeyen var mı diye barda hızlıca bir arama yapıyorum.

Troy ve Dmitri çoktan gittiler. Belki de Troy daireye benden önce varmak istiyordur, böylece benim duymak istemediğim bazı özel şeyler yapabilir. Neredeyse bir saat süren çeşitli tiz ciyaklamalar gibi, sanki sevgilisiyle birlikte bir opera yazıyorlarmış gibi.

Her neyse, biriyle *Bay Doğru'yu aramak* hakkında konuşmak çok daha havalı. "Sen Bay Doğru olabilirsin!" diye devam ediyor kadın.

"İmkânı yok. Profesyonel bir sporcu istemezler. Genelde doktorlar falan olur. Sadece üniversite mezunu değil, aynı zamanda tıp fakültesi ya da hukuk fakültesi mezunu insanlar. Disklere vurmaktan daha fazlasını yapan insanlar."

"Sen neden bahsediyorsun? Herkes profesyonel sporcuları sever! Sen mükemmel bir koca gibisin."

Arkadaşım yanımda kaskatı kesiliyor.

"Tabii..." Bakışlarını aramızda gezdiriyor. "Birlikte misiniz?" "Daha yeni tanıştık," diyorum.

Kızıl saçlı bana sıkı bir gülümseme veriyor. Hiç şüphesiz benimle hokey istatistikleri hakkında konuşmayı tercih ederdi, sanki bu benimle takılmak için bir gereklilikmiş gibi.

"Ve sen bekarsın?"

"Uh-huh."

"Hiç kız arkadaşın olmadı, değil mi?" diye soruyor kızıl saçlı.

Sertleşiyorum.

"Ben gidiyorum. Seninle konuşmak güzeldi." Aceleyle uzaklaştı ve ona muhtemelen adını sormam gerektiğini fark ettim.

Programa çıkmaya uygun olmamamın bir nedeni de bu.

Muhtemelen programda herkes hakkında isim, yüz, temel ilgi alanları ve konum gibi yararlı bilgiler veriyorlar.

Kadınlara "Daha önce de kız arkadaşlarım oldu," diyorum ama kızıl saçlı tamamen haksız değil.

Kızların bana karşı bir şeyler hissettiklerini söyleme eğilimleri var. ve uzaklaşıyorlar ve bunu yaptıklarında kendimi rahatlamış hissetme eğilimindeyim.

Kızıl saçlı kızın Jason'la konuşması beni rahatlattı.

"Eve gitmeliyim," diyorum, şimdiden *Seeking Mr. Right*'ın eski bölümlerini izlemeyi düşünüyorum.

Kızıl saçlı şimdi Jason'la coşkulu bir şekilde sohbet ediyor, bakışları vücutlarının çeşitli yerlerine dalıyor. Aferin onlara. Neden herkes harika bir şey çıkarıyormuşum gibi davranıyor anlamıyorum.

Telefonuma bir bildirim geldi: "*Bay Doğru Aranıyor* Sürpriz Ünlü Liderini Duyurdu."

Hevesle tıklıyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum.

Neden başlığa benim bir fotoğrafım iliştirilmiş?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

L^{uke} Troy evde değil, ben de caddenin karşısındaki kafeye gidiyorum. Muhtemelen hala bu geceki fetihle gürültülü seks yapıyordur, beni gizlice *Bay Doğru'yu Aramak*'a kaydettirerek hayatımı nasıl mahvettiğini kutluyorum.

O olduğunu biliyorum. Yüzde yüz emin değilim ama son zamanlarda diziden her bahsettiğimde fazladan sırtıyor.

Kırmızı kadife kurdele ve zevkli altın ışıklarla donatılmış Noel çelenkleri her kemerin üzerinden sarkıyor ve Bing Crosby mırıldanıyor. Boston sofistike olmayı iyi beceriyor. Sıcak elma şarabı sipariş edip oturuyorum.

Dükkan neredeyse boş ve bakışlarım tatil dekorundan içerideki birkaç kişiye kayıyor. Bir çift, sanki her biri bir venti latte içmiş gibi kahve dükkanını adımlıyor. Kadın ağır kakülleri olan minyon bir sarışın. Adamın yüzünü göremiyorum ama uzun boylu, ince yapılı ve saçları da aynı şekilde sarı.

"Bu bir hataydı," diyor adam ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Sesi tanıdık geliyor ve bakışlarımı çifte doğru kırbaçlıyorum.

"Onu asla seçmemeliydik," diyor ve ben *onun olduğuna* eminim. *Sebastian Archer*.

Gerçek adını biliyorum, ama yıllarca ondan Sebastian Archer olarak bahsedildiğini duyduktan sonra, benim de zihnimde o hale geldi.

Tanrım, Bay Doğru'dan bahsediyor olmalılar. Bu da demek oluyor ki... *benden bahsediyorlar*.

Benim bir hata olduğumu söylüyor.

Ve tam olarak düşündüğüm şey bu olsa da, bunu ondan duymak istemiyorum.

"Bir hokey oyuncusu seçmemeliydim," diyor Sebastian.

Buz gibi rüzgâr kafenin içinde hızla esiyor.

Bakışlarımın kafenin onun bölümüne doğru kaymasına izin veriyorum. Bu kesinlikle, kesinlikle o.

Yüzünün düzlemlerini ve dudaklarının kıvrımlarını biliyorum.

Buradan çıkıyorum.

Kahve dükkanından fırladım, çünkü belli bir kas kütesine sahip bir atlet olduğunuzda, gizlice hareket etmek asla bir kelime olamaz.

"Bu o!" Tiz bir çığlık kararlılığını paramparça ediyor. Adımlarımı titretiyorum ama sonra kapıya doğru devam ediyorum.

"Luke Hawthorne!" Soprano sesi tekrar söylüyor.

Kulaklık takmadığım için kendime lanet ediyorum. Bakışlarım istemsizce sese doğru kayıyor.

Minyon sarışın kadın bana sırtıyor. "Sen Luke Hawthorne'sun, değil mi?" Acaba değilmişim gibi davranabilir miyim?

"Öyle." Kesinlikle tanıdığım tenor bir ses sağımda gürlüyor. Bakışlarımı çeviriyorum ve bu o.

Bir an için gözleri parlıyor, ama sonra başka bir şey, belki de korku, ama bu doğru olamaz, onun yerini alıyor.

"Falcon Productions ile birlikteyiz," diyor Sebastian sonunda, normalde liseye birlikte gitmiştik, beni hatırladın mı demesi gerekirken.

"Sizi görmeye çalıştık ama evde kimse yoktu ve telefonunuza da cevap vermiyordunuz!" diye haykırıyor sarışın kadın, sesi şen şakrak.

Göz kırıyorum.

"Ben Ella James," diyor ve bir sonraki anda elini sıkıyorum.

"Falcon Productions'tan..." Bakışlarımı Sebastian'a kaydırıyorum.

Neden o da benim memleketimden olduğundan bahsetmedi?

Ama ben ona baktığımda, o yere bakıyor.

Döşeme tahtaları muhtemelen gerçekten harika, bakışlarının bu yöne gitmesini beklemiyorum.

"Bu neyle ilgili?" diye

sordum. "Ah." Bu sefer Ella

göz kırıyor.

Burada ne yaptıklarını bilmem gerektiğini düşünüyorlar.

"Bir sonraki Bay Doğru sen olacaksın," diyor Sebastian.

"Hayır, olmayacağım." Arkamı dönüp aceleyle kapıdan çıkıyorum.

• • • •

SEBASTIAN

"Sebastian mı?" Ella kaşlarını çatıyor. "İstiyor musun-" Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Bu Luke Hawthorne'du. Ashcove Lisesi'nden Luke Hawthorne. Ve Ashcove Ortaokulu. Ve Ashcove İlkokulu.

Ama onun bu hali, bir zamanlar hayal meyal tanıdığım çocuğa hiç of. benzemiyor.

Organlarım düşüyor.

Ella'nın gözleri yuvarlak. Sanırım bir şey yapmam gerekiyor.

"Kaçıyor," diyor Ella.

Doğru.

Bu olmaz. Clark, Luke Hawthorne'un kendi oğlu olmasını istediği konusunda kararlıydı.

Bay Doğru ve açıklama yapmadan gitmesine izin vermeyeceğim.

"Luke başvuru sürecinin ikinci turuna katıldı mı?" Ella'ya sordum. "Bu pozisyonla ilgilendiğini doğruladı mı?"

"Evet. Aslında, çok coşkuluydu. Bu ihtimale çok güldü. Neşeli görünüyordu."

Etkileyici mi? Neşeli mi? Luke'u tanımlamak için birçok kelime var. Ama coşkulu? Hayır, o değil. Olamaz.

"Peşinden gitmeliyim," diyorum.

"Evet." Bana bakıyor ve bunun hareket etmediğim için olduğunu çok geç fark ediyorum.

"Tamam."

Kahve dükkanından kaçıyorum.

Luke'u hemen gördüm. Figürü diğer yayaların üzerinde yükseliyor. Sarı saçları sokak lambasının altında parlıyor ve iri cüssesi kalınlaşan kar tabakasında büyük izler bırakıyor.

"Luke!"

Bağırıyorum.

Adımları hızlandı.

Kahretsin.

Aceleyle peşinden gidiyorum. Massachusetts'te giydiğim kabarık canavarlara hiç benzemeyen tasarım yün paltom etrafımda uçuşuyor.

Gerçekten aday olamayacak kadar ağırbaşlı ya da belki de gerçekten aday olması gerektiğini düşünmüyorum.

"Luke!" Tekrar sesleniyorum.

Bana dönmüyor ama neredeyse yanıdayım. Nefesim kesiliyor, ayakkabılarım kayıyor.

Sonra aniden geriye doğru düşüyorum. Ellerim çırpınıyor.

Bir sonraki anda Luke arkasını dönüyor ve saniyenin onda biri kadar sonra elimi tutuyor. Beni kendine doğru çekiyor ve artık buz ve karla kaplı zemine doğru ilerlemiyorum.

utanç verici bir şekilde değil, aynı derecede utanç verici bir şekilde göğsüne doğru devrildi.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor, sesi alçak. Ses bedenimi titretiyor.

Onu daha iyi tanımasaydım, iyi biri olduğunu söylerdim. Ne yazık

ki, onu daha iyi tanıyorum.

Kasılıyorum ve burun deliklerimin onun kokusuyla alevlenmemesini umarak uzaklaşıyorum.

Muhtemelen terdir. Başyapıtını yeni yaratmış bir parfümör gibi davranmam için bir neden yok. Başka tarafa bakıyorum ve yanaklarımın yanmamasını ve nefesimin düşündüğüm kadar hızlı çıkmamasını umuyorum.

"İyi misin?" Luke soruyor, sesi hâlâ alçak ve yatıştırıcı, sanki bir sesli kitap anlatıcısı olmak için seçmelere katılıyormuş gibi.

Sertleşiyorum ve omuzlarım otomatik olarak dikleşiyor.

"Tamam." "Peki." Duraksıyor. "Sanırım gideceğim."

"Tekrar peşinden koşarsam beni zamanında

yakalayamayabilirsin." Dudakları seğirdi. "Hayır."

Kendime onu incelemem için izin veriyorum. Yumuşak bebek teninin nerelerde traşa dönüştüğünü ve yüz hatlarının nerelerde sertleştiğini görüyorum. Hatırladığım Luke, Ashcove'daki son yılımda benden daha uzun boylu olmuştu. Mavi gözlerini sağa sola çevirirdi, sanki herkesi daha uzun bir perspektiften gördüğünde herkes onu yukarıda gördüğünde şaşırdığı gibi o da şaşırdı.

Beni hatırlamıyor, diye hatırlatıyorum kendime, içimdeki korkuyu bastırarak. Ondan iki sınıf üstteydim ve artık Seth Archer değilim.

Cildim temiz, vücudum formda, dişlerim parlak, saçlarım röfleli ve en iyi kuaförlerin kaprislerine göre kesilmiş.

Luke'un yüzü kasvetli, eğlence uzaklaşıyor, sanki Atlantik'ten esen rüzgârla savrulup gitmiş gibi, hâlâ

Dallarından koparılacak yapraklar, çirkin çöp torbalarına atılıp yakılmak üzere bir yere götürülebilir.

"Falcon Productions'danım," diye ekliyorum aceleyle. "*Bay Doğru*'yu Ararken filmimizde *Bay Doğru* olmak için başvurmuştunuz: Noel Sürümü.

Ben sunucuyum. Her neyse," diyorum hızlıca, çünkü Vegas'ta kâğıt oynuyormuşuz gibi davranıyor ve yüzü soğukkanlı ve vurdumduymaz.

"Seçildiniz. Tebrikler! Programa hoş geldiniz!"

Yüzü değişmiyor.

Bir an için o Bryce oluyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, ama sonra ışıık onun üzerinde farklı bir şekilde hareket ediyor ve o yine Bryce'ın küçük kardeşi oluyor.

Tanrım, kendime hakim olmalıyım. Artık 26 yaşımdayım. Hayatım tamamen farklı.

Buz gibi havayı içime çekiyorum.

"Başka birini bul," diyor Luke.

Kahretsin.

"Bu büyük bir onur," diyorum aceleyle. "Her zamankinden daha ünlü olacaksın."

Luke yüzünü buruşturuyor ve tanıdığım Luke Hawthorne'un çekingen biri olduğunu çok geç hatırlıyorum.

"Gitmem gerek," diyor.

Luke dönüyor ve ben gitmesine izin vermek istiyorum. Başımı sallayıp anladığımı söylemek ve belki birkaç basmakalıp söz söylemek istiyorum.

Kafeye geri dönmeyi ve Ella'ya başarısız olduğumu söylemeyi reddediyorum. "Lütfen," diyorum.

Luke'un bakışları üzerime düşüyor, mavi gözleri beni arıyor... bir şey. En mülayim, en profesyonel gülümsememi veriyorum. Daha önce hiç yapmadığım türden.

Ashcove çünkü hep çok korkuyordum.

Beni hatırlamasına izin verme. Beni hatırlamasına izin verme. Beni hatırlamasına izin verme.

Kardeşinin her gün zorbalık yaptığı adamla bir şey yapmak istemesine imkân yok. Onunla olan bağlantım beni hiçbir yere götürmeyecek ve tek yapabileceğim onu tanımıyormuş gibi davranmak ve beni tanımamasını ummak.

Muhtemelen Bryce kadar kibirlidir. Muhtemelen daha kötüdür. I NHL oyuncularının ne kadar kazandığını biliyorum. Eğer katılımını sağlayabilirsem, gelmiş geçmiş en zengin Bay Doğru olacak.

Ayrıca en yakışıklısı.

Rol için bu kadar mükemmel olmasından nefret ediyorum. Muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar çok izleyici alacağımızdan nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum, onunla ilgili her şeyden.

Luke iç geçirir. "Hayır."

Bununla birlikte, arkasını döner.

Figürü giderek artan kar yağışı boyunca ilerliyor ve Falcon Productions'ın umutlarını da beraberinde götürerek benden giderek uzaklaşıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. Bu iş daha bitmedi.

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

L^{uke} Sebastian Archer'dan uzaklaşabileceğimi hiç düşünmemiştim ama benimle ilgili sözleri hâlâ aklımda.

Telefonumun zilini duymazdan gelerek arenaya doğru yürürken kafamın içinde çınlıyorlar.

Telefonumun yeni zil sesini duymazdan gelerek soyunma odasına doğru yürürken kafamın içinde çınlıyorlar.

Ajansımı gördüğümde kafamda çınlıyorlar.

Sikeyim.

Etrafımda dönüyorum ama çok geç kaldım.

"Hawthorne," diyor Nate. "Konferans Odası. Şimdi."

Umarım kasvetli yüzünü hayal etmişimdir ve gerçekten bir yeğeni için imza falan istiyordur.

O yapmaz.

"Yeni Bay Doğru olmak için başvurdu mu?" Nate bana soruyor. "Şey-"

Teknik olarak ben başvurmadım ama Troy'un benim adıma başvurduğunu kabul etmek istemiyorum. Nate'in tepkisini öğrenene kadar olmaz.

Ayrıca, en sevdiğim program olmasaydı Troy o programda yer almam için asla başvurmazdı ki bunu menajerimle paylaşmaya da pek hevesli değilim.

Nate otuzlu yaşlarında ve bunun getirdiği tüm dünyeviliğe sahip.

"Bunları yapmadan önce benimle konuşmalısın. Gafil avlanmaktan hoşlanmam."

"Özür dilerim." Belki de onu dün aramalıydım. Belki de evimde volta atmaktan başka bir şey yapmalıydım, Troy'un her ne takılıyorsa dönmesini beklemeliydim, sonunda pes edip düşüncelerim tekrarları sayma konsantrasyonuna karşı yavaşlayana ve duş alıp yatağa girene kadar ağırlık kaldırmalıydım.

Benim hakkımda o şeyleri söylememesi gerekiyordu.

Geldiği nokta için onu tebrik etmek istedim. Onunla başarısı hakkında konuşmak istedim. Gülümsemesini izlemek, gözlerine korku girmesini engellemek istedim.

Beni hatırlamıyor mu? Ama sonra, adımları değiştirmedim. Ben hala Luke Hawthorne'um, tıpkı Ashcove'da olduğum gibi, tıpkı Blizzards web sayfam ve wikipedia makaleme en üstünkörü bakışın göstereceği gibi.

"*Bay Doğru'yu arayanlar* sizin onların Bay Doğru'su olmanızı ister," diye devam ediyor Nate,

Kalbimin düzensiz atışından habersiz. "Yakında başlamanı bekliyorlar. İşin iyi yanı, bu kötü bir fikir değil ve Daniela da benimle aynı fikirde. Bana önceden söylemeliydin. Başvurunu senin için hazırlayabilirdim."

"Benim yapmamı mı istiyorsun?" Ona bakıyorum.

Gri benekli kaşları yukarı doğru hareket ederek ona bakıyor. "Evet."

"Bana bağıracağımı sanmıştım."

Gözleri kısıldı. "Sana hiç bağırmadım."

Tenim ısınıyor. Belki de yanlışlıkla kendim hakkında çok fazla şey açıkladım. O benim menajerim, takımın bizimle konuşması için getirdiği terapist değil, sanki koçlarımıza ya da antrenörlerimize yük olacağımızdan ve bizi çalıştırmaları, çalıştırmaları, çalıştırmaları gerektiğinde bize yumuşak davranacaklarından endişeleniyorlarmış gibi.

"Doğru. Bu bir abartıydı. Lafın gelişi." Kelimeler ağzımdan dökülüyor, sonra arkama yaslanıyorum, tanıtım fotoğrafları için eğitildiğimiz gibi soğukkanlı bir tavır takıyorum.

"Her neyse. Evet, Blizzards yönetimi bunu sorun etmiyor." "Ciddi misin? Hokey beni oldukça meşgul ediyor."

Nate omuz silkiyor. "Yapımcılar bunun üzerinde çalışacaktır."

"Ama sürekli meşgul olursam gerçek aşkı nasıl bulabilirim ki?" "Boston saat 16:00'da da kışın saat 22:00'de olduğu gibi aynı görünüyor. Ana Soru şu: Gerçek aşkı bulmak istiyor musun?"

Geri çekildim.

Nate'in dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve gözleri açık bir barda iki saat geçirmiş gibi dans ediyor. "Çünkü reality TV randevularının bu şekilde yürümediğinden eminim."

"Ama olabilir."

"Bu size iyi bir teşhir sağlıyor ve ikimizin arasında, sanırım takım yönetimi, yirmi kişilik bir takımda dört eşcinsel erkek bulmayı bir şekilde başardıkları için, seyircilerine hokey oyuncularının çoğunun öfkeli heteroseksüeller olduğunu hatırlatmaya hevesli."

Gülüyor ve umarım benim de gülmemi beklemiyordur. Göğsümde bir şey sıkışıyor. Üzerinde durmak istemediğim bir şey. İncelememeyi tercih ettiğim bir şey.

Hava inceliyor, her parçacıkta daha az oksijen molekülü yüzüyor.
Konferans salonundaki masaya gizlenmiş parmaklarımı sıkıp açıyorum.

Kapı çalınır ve Nate gülümser.

"Ah, buradalar." Kapıya doğru yürüdü, sonra kapıyı açtı, sert adam gülümsemesini takındı, muhtemelen insanlara pokerde kesinlikle deneyimsiz olduğunu söylediğinde, onları dolandırmadan hemen önce verdiği türden.

Sebastian ve dün gece birlikte olduğu minyon sarışın odaya girer.

BEŞİNCİ

BÖLÜM

Sebastian

Luke'un Bryce'a benzemediği konusunda yanılmışım. Odayı tarayan asık suratlı bakışları tıpkı Bryce'inkiler gibi. masa ve tavan ve manzara benim yerime.

Yeni Bay Doğru olmak istemiyorsa, başvurmamalıydı.

Luke'un menajeri süslü menajer gülümsemesini gösteriyor. Dürüst olmak gerekirse, bu daha çok bir sırıtış, sanki yatağında hangi cinsiyeti tercih edeceğimi tahmin ederek bir ödül kazanmayı bekliyormuş gibi.

Birçok eşcinsel erkekle uğraşmaya alışık olduğumu sanmıyorum ve organlarıma çarpan güvensizlik dalgasından nefret ediyorum, beni oturmaya heveslendiriyor

Aşağı. Burası Boston olabilir, iki eşcinsel çifti olan bir takım olabilir ama bu iki çift de eşcinsel olduklarını açıkladıklarında dünyayı şok ettiler.

Luke'un ortaya çıkışını hangi reklamlara alet edeceğini ancak hayal edebilirim.

Luke Hawthorne'u şu anda olduğundan daha da zengin yapacağım ve o bunun kıymetini bile bilmiyor. Adam en azından minnettar olma nezaketini göstermeli.

Biri tekrar kapıyı çalıyor ve Nate gülümsüyor.

"Daniela, Oskar, içeri gelin." Nate elini sallıyor ve güzel bir kıvılcı saçlı içeri giriyor, ardından da üniversiteden yeni çıkmış gibi görünen genç bir adam geliyor.

"Daniela takımın tanıtımından sorumlu başkan yardımcısı," diye açıklıyor Nate.

"Oskar da benim asistanım," diye ekliyor Daniela. "Ekibi yakından tanıyor."

Oskar titrek bir gülümseme atıyor ve Luke ona güven verici bir baş selamı veriyor. Yani şimdi iyi mi davranıyor?

Ama o zaman bir hokey oyuncusunun bana iyi davranmasını beklememeliyim.

Bunun kısa bir özel olduğunu kendime hatırlatıyorum. Karşılığını alacağım. Her şey yolunda.

En profesyonel gülümsememi gösterip Ella'yı ve kendimi tanıtıyorum ama en çok Nate'in yüzü gülüyor. Umarım yakında Luke'a bu gösteriye katılmanın finansal sonuçlarını açıklar.

Luke dışında herkesle göz teması kurarak odadakilere "Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum," diye sesleniyorum.

Koltuğuna daha da gömölüyor, sanki 1.80 boyundaki kaslı vücudunun pahalı deri ve Alman tasarımıyla bütünleşmesinin mümkün olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Falcon Productions olarak Bay Hawthorne'dan Bay Doğru'yu *Arayış* programımız için yeni *Bay Doğru* olmak üzere bir başvuru almaktan büyük mutluluk duyduk: *Noel Sürümü*" diyorum.

Daniela, "Bize büyük bir sürpriz yaptın Luke," diyor.

Luke'un yanakları hala çekici görünmeyi başaran bir pembe tonuna dönüşüyor ve ben dosyamı açıp kimsenin titreyen parmaklarımı fark etmemesini umuyorum.

Tabandan tavana geniş pencerelerden donuk gri ışık giriyor. Avuç içi yok ağaçlar uzakta dalgalanıyor. Charles önümüzde yuvarlanıyor, bulanık yeşil bir kütle. Birkaç kişi LL Bean ceketlerinin kapüşonlarını yukarı çekmiş, dışarıda kano yapıyor.

Göğsümdeki donukluğu ve bunun dışarıdaki kasvetle eşleşmesini görmezden geliyorum. Bunun yerine, pahalı bir şekilde muhafaza ettiğim gülümsememi gösteriyorum. "Size güncel bilgiler vereyim. *Bay Doğru'yu Aramak* yirmi yıldır devam eden bir randevu programı."

"Bachelor gibi," diyor Nate.

Kaşlarını çattım. "*The Bachelor* hakkında konuşmamayı seviyoruz." "O farklı bir kanal," diye açıklıyor Ella gereksiz yere. "Genel olarak farklı," diyorum hemen.

"Hiç gül yok," diyor Ella. Nate

hayal kırıklığına uğramış
görünüyor.

"Çiçekli taçları var," diyor Luke. "Bu daha havalı, çünkü-"

Herkes ona döner, o da yere bakar ve formasının koluyla oynar.

"Luke haklı," diyorum. "Çiçekli taçlar yapıyoruz. Ortaçağ görünümlüler."

"Ah." Nate başını sallıyor ama kırmızı gülleri tercih ettiğini söyleyebilirim.

"Diğer büyük randevu programları Noel özel programı yapmıyor," diyorum. "Ülkeyi dolaşıp yeni yerler keşfediyoruz. Noel özel bölümü her zaman popülerdir ama çok az insan bütün bir sezon boyunca Noel havasında olur, bu yüzden çok fazla bölüm çekmiyoruz."

Diğerleri başını sallar.

Luke'a bakıyorum. "Tabii bu, normal yirmi kadın yerine sadece on kadınla başlayabileceğin anlamına geliyor."

Luke'un yanakları kızarıyor ve omuzları daha da çöküyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Umarım kamera karşısında biraz daha girişken olur.
"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor Luke, sesi kısık.

Sikeyim.

"Tabii ki iyi bir fikir," diyor Nate sertçe, sonra bana özür dileyen bir bakış gönderiyor.

"Ben bir hokey oyuncusuyum," diyor Luke. "Neredeyse sürekli maçlarımız var. Maç yapmadığımız zamanlarda da antrenman yapmam gerekiyor. On kadınla tanışacak vaktim yok."

Luke ayağa kalkar ve kapıya yönelir.

Çifte lanet.

"Otur Luke," diyor Nate, sesi yüksek performanslı bir yatılı okuldaki kravatlı ve korkmuş öğrencilerden oluşan bir müdürünki kadar sert.

"Bunu yapmamayı tercih ederim," diyor.

"Ah." Daniela kaşlarını çatıyor ve yüzündeki hayal kırıklığını görmek çok kolay. "Madem öyle istiyorsun Luke. Ama söylemeliyim ki, seni *Bay Doğru'yu Ararken* programında görmeyi dört gözle bekliyordum. Ülkedeki en popüler programlardan biri haline geldi."

Luke başını sallıyor ama daha önce berrak ve parlak olan solgunluğu yeşil bir tona dönüşmüş.

"Zaten çılgın bir programım var" diyor. "Bir de bunun üstüne çıkmak..."

"Bazı düşüncelerimiz var," diyor Ella yumuşak bir sesle.

Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor ama Ella başını bana doğru hafifçe sallıyor.

Luke'un çılgın programına uyum sağlamak gibi bir düşüncemiz olmadığını biliyorum. Ella ve ben birçok şeyi tartıştık ama bunu değil.

"Paylaş Ella," diyorum, blöf yapmadığını umarak. Çünkü Clark'a ikinci bir Bay Doğru'yu kaybettiğimizi kesinlikle söylemek istemiyorum.

"Maçlardan sonra tüm tepki sahnelerini çekebilirsiniz," diyor Ella. "Yani, sadece randevulara katılmam gerekecek," diyor.

Ella başını sallıyor. "Gösterinin büyük bölümünde kadınlar senin hakkında konuşacak.

Sizi grup randevularına alacağız, böylece zamanınız daha da artacak." "Oh." Luke göz kırpmıyor.

"Bu harika bir çözüm, değil mi?" Nate muhtemelen tek haneli çocuklarıyla konuştuğu ses tonuyla soruyor.

"Sanırım." Luke dudaklarını birbirine bastırıyor.

Davranışları bunun iyi bir şey olmadığını söylüyor.

Ella otoriter bir tavırla, "Bu, zamanınızın çoğunu azaltacak," diyor.

Luke başını kaşır. "Olabilir. Ama bütün bir ekibi idare etmek istediğimden emin değilim."

"Takım deplasman maçları için her yere seyahat ediyor," diye açıklıyor Oskar. "Sebastian seninle çalışabilir," diyor Ella.

"Luke ile deplasman maçlarına gitmemi mi istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Yani, kadınlarla birlikte olmamı istediğinizi varsayıyorum," diyor Ella.

Daniela çabucak, "Sizi ekip ulaşımına dahil edebiliriz," diyor. "Evet," diyor Oskar. "Bu hiç sorun olmayacak. Her zaman koltuklar kaldı."

Gözlerimi kapatıyorum.

Bu kötü, kötü, kötü.

"Film çekmeyi biliyor musun?" Luke soruyor. Sertleşiyorum. "Tabii ki nasıl çekileceğini biliyorum."

"Tamam. Özür dilerim. Öyle olmadığını ima etmek istememiştim. Senin daha çok ev sahibi olduğunu düşünmüştüm."

"Kameraların nasıl çalıştığını biliyorum," diyorum.

İşimde iyiyim. Herkesin işini nasıl yaptığını bilmeseydim bu kadar yükselemezdim. Bu beni ekiple konuşmada iyi yapıyor. Yön vermede iyiyim.

Oskar'a dönüyorum. "Ella ile programı koordine et. Ben tüm deplasman maçlarına gideceğim."

"Belki sana da bir single verebiliriz," diyor Oskar Luke'a.

Luke'un dudakları benim ruhum kadar titreyen bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu korkunç, berbat bir fikir.

"Bu mutlak bir zevkti," diye yalan söylüyorum ve herkes bana aynı yalanı mırıldanıyor.

"Harika bir toplantı," diye fısıldıyor Ella biz ayrılırken. "Her şey mükemmel gidiyor."

Sıkışık otobüs yolculuklarını, otel koridorlarını ve Luke'un beni takip eden gözlerini düşünerek gülümsemeye zorluyorum.

Mükemmel.

Yıllarımı Ashcove'dan, sporculardan, Luke'un bana hatırlattığı her şeyden kaçarak geçirdim. Ve şimdi onunla birlikte kapana kısılacağım.

ALTINCI

BÖLÜM

L^{uke} Konferans salonundan çıkıp doğruca egzersiz odalarından birine gidiyorum. Ağırlık rafına yöneldim ve birkaç ağır dambıllar, bankın üzerine oturun ve kaldırmaya başlayın.

Normalde saymak beni rahatlatır ama bugün vücudum gergin. Belki de dün gece geç saatlerde yaptığım seans yüzünden hâlâ yorgunum. Dışlerimi sıkıyorum ve çenemi ayarlıyorum.

Troy ve Noah koşu bandındalar ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Görünüşe göre, bu beni fark etmelerini engellemiyor, çünkü setimi bitirdiğimde Troy bana sırtıyor.

"Peki, toplantı nasıldı?" Troy soruyor.

En iyi arkadaşşıma ve oda arkadaşşıma ters ters bakıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun," diyor Troy umursamazca ve ben şimdi sadece ne kadar sevdiğimden nefret ediyorum. "En sevdiğim programı mahvettin."

Yüzü asıldı. "Gerçekten mi?"

"Ama Sebastian Archer'la şahsen tanışmalısın." Noah'nın gözleri bir sırrı biliyormuş gibi dans ediyor. "Eminim bu... havalıydı."

"Benden nefret ediyor."

Troy göz kırıyor. "Herkes seni seviyor, dostum."

"Evet, bunun doğru olmasına imkân yok." Noah yanımdaki banka oturuyor ve bana Finn'in Noah'nın kesinlikle harika olduğunu tüm dünyaya ilan etmesinden bu yana hiç değişmeyen güneşli gülümsemesini gönderiyor.

"Öyle olmadığını düşündüren ne?" Troy bana iyi davranmadığı için Sebastian'a bağırp çağırmaı tartışıyor gibi görünüyor. İçimi çektim.

"O iyiydi," diyorum. "Her şey yolunda."

"İki kez iyi dedin." Noah alt dudağını çiğniyor.

"O zaman doğru olmalı." Sesimdeki sahteliği maskeleye zahmetine girmiyorum. Troy'un ifadesi kararıyor, koruyucu kızgın oda arkadaşşı modu devreye giriyor. Omuz silkiyorum. "Bu kısa bir program. Sadece bir ay. Önemli değil."

Noah ve Troy endişeli bakışlar atıyorlar. Beni kaydetmeden önce daha endişeli davranmaları gerekirdi.

Gözlerimi kapatıyorum.

Troy ve Noah'a Sebastian'ı tanıdığımı hiç söylemedim. Bu bir Söylemesi garip bir şey, özellikle de bana ulaşp ulaşmadığımı sorabilecekleri

için.

ona ya da başka bir şeye. Sunucusu hakkında hiçbir şey bilmediğim bir TV programına hafifçe takıntılı olmak daha az garip geliyor. Ve lisede tanıdığım adamla şimdiki adam farklı. Kendinden daha az emin, daha uysal ve daha az göz kamaştırıcıydı.

Lisedeki adamın kim olduğumu bildiğinden de oldukça eminim. Bu adam beni tanıdığından bir kez bile bahsetmedi. Unutulabilir miyim?

Gözlerimi kapatıyorum.

Daha uzunum, daha genişim, daha yontuluyum.

Ama o zamanlar hokey takıntım vardı ve bu takıntım hiç değişmedi. Tanrım, Ashcove'dan olduğumu bilemez miydi? Bu onda bir şeyleri tetiklemez miydi?

Ve Tanrım, birlikte çok zaman geçireceğiz. Otel odamda olacak, beni filme çekecek. Seti bitirmemiş olmama rağmen ağırlıklarımı bıraktım.

AirPods'umu bulmaya çalışıyorum ve normal tarzım olmamasına rağmen telefonumdaki en öfkeli şarkıyı buluyorum, sonra nefes almakta zorlanana kadar koşu bandında koşuyorum ve bunun nedeni antrenmanımymış ve başka bir şey değilmiş gibi davranabiliyorum.

Sebastian değil.

Benimle göz teması kurmaktan kaçınması değil. Beni gördüğünde sırtması değil, belki de en derin hayallerimde yüz yüze tanışırsak arkadaş olacağımızı hayal etmeme rağmen.

Belki ikimizin de Ashcove'dan nasıl çıktığımız hakkında konuşabileceğimizi hayal ettim.

Belki de Hollywood hayatı ile profesyonel sporcu hayatını karşılaştırabileceğimizi düşünmüştüm.

Ama bu çok saçma.

Sebastian ve benim lisede, ortaokulda, hatta ilkokulda bile hiçbir zaman ortak bir noktamız olmadı.

Keşke yüzünü hiç görmeseydim. Keşke onu hiç tanımamış olsaydım. Ve kesinlikle tüm şovlarını izlememiş olmayı dilerdim.

En sevdiğim dizinin alay konusu olacağım.

Her gece bir bara girdiğimde, hokey hakkındaki istatistiksel bilgileri, parlak gülümsemeleri ve çiçek kokularıyla donanmış disk tavşanları bana yaklaşıyor, sanki bir kır çiçeğine verdiğim tepkiyi düşünüyorlarmış gibi çayırdan yuvarlanmak ve sonsuza kadar ona tapmaya yemin etmektir.

Ama en azından beni izleyen, her garip etkileşimi yargılayan ve beni eksik bulan milyonlarca izleyicim yok. Forumlar var

Bay Doğru'yu aramaya adanmış. Her ofis katındaki su soğutuculardan bahsetmiyorum bile.

Ya en çok izlenen Bay Doğru ben olursam? Gerçek hayatta şaşırtıcı derecede çekici olmayan Bay Doğru mu olacağım? Yüzünde gergin bir ifade ve kötü bir konuşma olan mı? *Arayışları* tartışabileceğim gibi değil.

Bay Doğru, Sebastian ve ekibinin bulduğu kadınlarla.

Kalbim hızla atıyor ve koşu bandının hızını düşürüyorum.

Ama bunu daha iyi hissettirecek bir düğmeye basamam. Sadece gelecekteki utancım önümde uzanıyor. Ve gelecekte *Bay Doğru'yu Ararken*'i her izlediğimde, her afiş gördüğümde, her reklam gördüğümde, lisedeki o çocuğun ne kadar ilerlediğini düşünmeyeceğim... ama kendi yetersizliklerimi ve eksikliklerimi düşüneceğim.

Geçmişteki kız arkadaşlarıma olduğum gibi, Bay Pek Doğru Olmayan olacağım. Başlangıçta çıkmaktan heyecan duydukları adam, yavaş yavaş benden uzaklaşana kadar, onları başka arkadaşlarının kollarında, pantolonsuz bulana kadar ve merak ettiğim tek şeyin neden tek duygumun rahatlama olduğunu merak ediyorum.

Finn odaya giriyor, muhtemelen masajdan dönüyor ve Noah'nın ona nasıl baktığını görüyorum, sanki soğuk ve ıslak bir geceden sonra güneşi tekrar gören bir Neandertal gibi. Ben hiç böyle hissedecek miyim?

YEDİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Kadınların yaşayacağı Back Bay konağı, tüm Yıldızlı Çağ ihtişamıyla önümde beliriyor.

Gergin değilim. Hiç de bile. Ben değilim.

Bu programı daha önce de yaptım. *Seeking Mr'*ın en uzun süreli sunucusuyum.

Haklısın. Ben acemi değilim. Burada olmam gerekiyordu.

Dekorâtörler binayı bir kış cennetine dönüştürmüş, Luke'un ve kadınların bu akşamki gelişine hazır hale getirmişlerdir. Mermer şömineyi çelenkler örtüyor ve her koltuğun üzerinde altın püskülleri parıldayan kıpkırmızı kadife yastıklar duruyor. Kâğıttan melekler kâğıttan kanatlarını açmış Parlak fındıkkıranlar ışıldıyor. Beyaz ışıklar alışılagelmiş sofistike tavırlarıyla parlıyor ve her yer portakal ve karanfil kokuyor.

"Kendimi zamanda geri gitmiş gibi hissediyorum," diyorum.

"Biliyorum!" Ella, işini seven ve zorbasının kardeşinin işyerine gelmesinden rahatsızlık duymayan birinin neşesiyle dönüp duruyor. Ama o zaman, Ella muhtemelen Orange County liselerinde dolaşan kötü kızlar tarafından zorbalığa uğramamıştır. Ella çekici, neşeli ve mükemmel.

"Muhteşem değil mi?" Ella devam ediyor, yeşil gözleri aynı renkteki bazı süslerin gücüyle parlıyor.

Başımı sallıyorum ama düşünebildiğim tek şey, 2010'larda Massachusetts'e uymasaydım

1810'larda Massachusetts'te.

Aynı alay, aynı küçümseme bana da yapıldı. Ancak o zaman kaçacak bir yerim olmazdı.

Kaliforniya'ya geri dönmek istiyorum. Kimsenin eskiden kim olduğumu bilmediği, pırıl pırıl mavi bir okyanusa ve tozlu tepelere bakıyor olmak istiyorum.

Salonda büyük bir Noel ağacı durmaktadır.

Büyükannem ve büyükbabam, eğer onlarla tanışmış olsaydım, bu süsleri eski moda bulurlardı. Kırmızı ve altın rengi ampuller, el yapımı saman ren geyiklerinin ve kabarık pamuk sakallı keçe Noel Babaların yanında duruyor.

"Tıpkı geleneksel bir Noel gibi," diyor Ella ve çocukken geçirdiğim Noellere hiç benzemese de başımı sallıyorum.

Ağacımız sıska olurdu, Noel arifesinde, fırsatların en iyi olduğu zamanda, çam iğneleri çoktan altın rengini almış olsa da gövdeye fırlatılırdı

ve dökülüyordu ve hiçbir su miktarı onu canlandıramıyordu. Walmart'tan Noel malzemeleri alırdık, genellikle Çin'de seri olarak üretilen en ucuz köpüklü ürünlerden yeni bir kutu, çünkü orijinal kutularımız kaçınılmaz olarak kiralık mülkten daha da ucuz kiralık mülke taşınmamıza ve annemin asla uzun ömürlü olmayan az maaşlı işinin ne kadar güvenilir olduğuna bağlı olarak ara sıra projelere dayanamayacaktı.

"İyi iş, Ella."

Pencereler Commonwealth Caddesi'ndeki şehir evlerine bakıyor. Süslü taş cepheler en küçük telefon ekranlarında bile muhteşem görünecek.

"Çiçekli taşlar ne olacak?" Ben soruyorum.

Ella bana Luke'un hangi kadınların bir sonraki tura geçeceğine karar vereceği odayı gösteriyor. İlk hafta on kadının yarısını, sonraki üç hafta boyunca da birer kadını eleyecek. Bir sonraki Final Noel arifesinde olacak ve iki kadın arasında seçim yapacağı canlı yayınlanacak.

Çiçek taşlar tam da istediğim gibi Atatürk çiçeğinden yapılmış ve kendime bunun da geçmişte *Bay Doğru'yu arayanlar* kadar harika olacağını hatırlatıyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Ben bir profesyonelim. Midem ne kadar bulansa da bu harika olacak.

"Onu şimdi almalısın," diyor Ella. Doğru ya.

Ella uzun bir ev turuna ihtiyacım olmadığını biliyordu.

"Elbette," diyorum neşeyle, çünkü gergin değilim, çünkü her şey gerçekten çok iyi. "Kadınlara hazırlanmalarını söyle."

• • • •

LUKE

Odamda volta atıyor ve papyonumla bilmem kaçınıcı kez oynuyorum. Bu çok saçma. Troy'u öldürmeyi çok istiyorum.

Kapı zili çaldı.

Kahretsin.

Yatak odamdan çıkıyorum ve papyonum hâlâ gevşekken onu içeri davet ediyorum. Ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor ve kalbim hızlanıyor.

Kapıyı açıyorum. Sebastian'ın gözleri parlıyor, sonra başını eğiyor, yanaklarına pembe bir renk yayılıyor. Smokin giymişti. Siyah renk, her bir tutamı mükemmel bir şekilde yerinde duran sarı saç tellerinde parıldıyor.

Sertçe yutkunuyorum, sonra kapıyı daha geniş açıyorum ve onu içeri alıyorum.

Benden olabildiğince uzaklaşarak yanımdan geçip gidiyor ve yanakları yeni çaylakları gibi solgun. Yine de nefes alıyor ve mavi gözlerindeki parıltı sert ve çenesi titremiyor. "Hazır olman gerekiyordu."

"Özür dilerim."

"Sana makyaj malzemesi göndermeliydim." "Makyaja ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum.

"Papyon bağlamayı bilmiyor musun?"

"Sanırım bilmiyorum."

Dudakları seğiriyor. "Neyse ki ben bir papyon uzmanıyım. Her zaman yardım isteyebilirsin."

"Normal bir kravattı gayet iyi idare edebilirim." Kumaşın rahatsız edici şeridini çekiştiriyorum. "Bırak ben yapayım." Sesi yumuşuyor ve gözlerimle tam olarak buluşmuyor,

Ama sanırım şu anda varlığımın baş belası olan siyah kumaşa odaklanmış durumda.

"Bence çok kırıışmış. Bir yerlerde bir ütü olmalı." I gözlerimi sıkmak. Ütü yapmak yaptığım şeylerden biri değil. Atletik giyim tercih ettiğim moda.

"Sorun yok." Sesi yatıştırıcı ve profesyonel ve bir an için ona gömülmek istiyorum, eğer böyle bir şey mümkünse, ama sonra beni hatırlamıyor bile. Hokey oyuncularından nefret eder. Ella'ya söylemiş.

Belki de lisenin duvarlarına karıştım, ilham verici bir poster ya da camın arkasında duran kupalardan biri kadar akılda kalıcı değildim.

"Muhtemelen kardiyolog papyon bağlamayı biliyordur," diye mırıldanıyorum. "Aynan nerede?" diye soruyor ve ben de onu yatak odama götürüyorum.

Bakışları yatağa kayıyor ve yüzü öncekinden daha da solgun, bu garip, çünkü yüzüm daha kırmızı hissediyor ve içimde sıcaklık dönüyor. Utanmış ve garip hissediyorum, sanki yeniden on dört yaşındaymışım gibi.

Melissa McCrune. Birinci sınıftayken beni baloya götürüp bekaretimi almıştı.

Arkadaşlarım benim için mutluydu. Kafam karışmıştı.

"Gel." Aynanın yanında beni bekliyor, ben de ona ve yansımasına bakıyorum. Muhtemelen bu yüzden odayı dolduruyor gibi görünüyor.

Ona katılıyorum ama yüzünü hafifçe buruşturduğunu fark etmiyorum. Bana doğru hızlı ve profesyonel bir şekilde ilerliyor ve belki de ben bu temkinliliği hayal etmişim.

bakışlarında.

Arkamda duruyor ve papyonumu boynuma bağıyor. Troy'la kullandığımız sabuna hiç benzemeyen süslü bir kolonyayı içime çekiyorum. Pahalı kokuyor ve notaları adlandırmaya çalışıyorum, ama sonra o geri çekiliyor ve ben Nefes aldığımı ve belki de bunun yapmamam gereken bir şey olduğunu fark ediyorum. "Bak, böyle tutuyorsun," diyor tenor sesiyle. "Sonra çapraz yapıyorsun ve katlayın."

Hareketleri yavaşça yapıyor ve garip bir şekilde zor olsa da odaklanmaya çalışıyorum. Benden beş santim daha kısa ve yanakları yanaklarıma değdiğinde keskin bir nefes alıyor.

"Özür dilerim," diyorum.

Sıkı bir gülümseme veriyor. "Sen, um, iyisin."

Uzun kirpikleri aşağı doğru titriyor ve bu yakın açıdan ışığın elmacık kemiklerine nasıl vurduğunu fark ediyorum.

Yavaş hareket ediyor, çünkü her giyinmem gerektiğinde bunu benim için yapmak zorunda kalmak istemediğinden eminim ve konsantre olarak alt dudaklarını ısıtıyor.

Ashcove Lisesi'nde bazı insanlar ona güzel derdi, ama şimdi daha da güzelleşti. Mavi gözleri iri, yüz hatları Rus boyaması bir oyuncak bebek gibi simetrik.

Yere bakıyorum, kalp atış hızım normalde oldukça sakin olmasına rağmen kalbim daha sert atıyor.

Ama sanırım normalde bir sürü kadınla tanışıp televizyona çıkacak değilim. Belki içlerinden biri karım olur ve sonsuza dek mutlu yaşarız.

Aklım yine Sebastian'a kayıyor.

Parmakları vücudu gibi uzun ve dar, tırnakları mükemmel bakımlı, teni kazara boynuma değdiğinde yumuşacık. Sinir uçlarım zonkluyor, belli ki bu ilk çekim için diğer her parçam kadar gergin ve gerginim.

Sonunda elleri boynumdan ayrılıyor ve oda muhtemelen daha soğuk olamayacak olsa da titriyorum.

Sebastian bana bakmadan, "Limuzin aşağıda," diyor. "Şoför etrafta dolaşıyor."

"Doğru." Başımı gereğinden fazla sallıyorum.

"Süper." "Uh-huh."

Aynaya bakıyorum. Kravat mükemmel. "Teşekkürler."

"Hepsi bir günlük iş."

"Tamam." Saçımı tekrar düzeltiyorum, sonra parmaklarımın titrediğini görünce elimi aşağı çekiyorum.

"Her Şey yoluna girecek," dedi Sebastian. "Harika olacaksın. Seni sevecekler." Dairenden çıktık ve limuzin kenara çekti.

Tanrım, cidden bir limuzinde on kadınla tanışmak için g t r lmeyi bekliyor olamam.

"Bu gerçeküstü hissettiriyor." Sebastian'ın parmaklarının dokunduğu yer boynumu yakıyor ve parmakların izini sürmek için uzanırken kendimi durdurmak zorunda kalıyorum.

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

L^{uke} Apartmanımdan çıktığımızda kar taneleri Aralık ayının başlarında gökyüzünde tembelce süzülüyor, parlak tarihi binanın altında dönüyordu. sokak lambaları. Arkamda Sebastian'ın varlığının farkında olarak çift park halindeki limuzine doğru acele ediyorum.

Limuzinin içine daldık. Siyah kameralar bize bakıyor ve ben onlara belirsizce bakıyorum.

"Henüz açılmadılar," diyor Sebastian, sesi sakın. "Yapman gereken..."

Ona dönüyorum.

Bana dairenin içinde olduğu kadar yakın değil, ama bakışlarını üzerimde gezdirmesini ve kaşlarını çatmasını özlemiyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Kar!" diye geveliyor. "Üzerinde kar taneleri var."

Smokinime kararsızca dokunuyorum ve beyaz benekler pahalı siyah yünün içinde eriyor.

"Alabilir miyim?" diye soruyor, sesi süslü hayır kurumlarında çalınan yaylı çalgılardan biri gibi alçak.

Başımı sallıyorum, sonra parmakları tekrar üzerimde geziniyor ve elini saçlarımda gezdiriyor. Arkasına yaslanıyor. "İşte oldu. Hepsi bitti."

"Kar taneleri yok mu?"

"Sen mükemmelsin." Gözleri açılıyor ama ne demek istediğini anlıyorum.

Kameralara bakıyorum. Sebastian olacaklar hakkında beni bilgilendirdi bile.

"Bir seslendirme ekleyeceğim," diyor, sesi alçak. "Şehir trafiğinde araba kullanırken senin konuşmanın bir anlamı yok. Ne yapacağı belli olmaz. Sadece senden biraz B-roll almak istiyorum."

"Tamam." Kalbim tekliyor.

Gülümsüyor. "Gergin görünmende bir sorun yok. Gelecekteki eşinle tanışıyor olabilirsin."

Göz kırpıyorum ve garip bir nedenle kendisini kastettiğini düşünüyorum ve ona zaten tanıştığımızı söylemek istiyorum.

Ona uzun zaman önce tanıştığımızı da söylemek istiyorum. Belki güler ve haykırır, biz de Ashcove hakkında konuşuruz. Ama o zamanlar farklıydı, daha az göz kamaştırıcıydı,

Her zaman dikkatimi çekmesine rağmen. Vücudu daha yumuşaktı, uzuvları daha çirkin, kıyafetleri daha sade, tasarımcı smokininden çok Goodwill'deki karton kutulardan çıkan baskılı tişörtler.

Alnım falan çatlamış olmalı çünkü "kadınlar" diyor.

"Kadınlar mı?"

Bana ne halt ediyorsun, sanırım hokey oyuncularını da tahmin ettiğim kadar entelektüel açıdan zor durumda bakışını atıyor. "On kadını düşün."

"Doğru. Bir sürü kadın. Harika."

Bana tuhaf tuhaf bakıyor ama bir şey söylemiyor. "O yüzden konuşma ve gergin görünme."

"Sakin ol."

O gülümseyip kameraları çalıştırırken ben de etrafımı saran ve her bir hücreye yerleşen endişeye doğru eğiliyorum.

"Şimdi daha meraklı görün" diyor ve ben de yüz hatlarımı heyecanı andıran bir şekle sokmaya çalışıyorum, kalbim düzensiz atıyor ve damarlarım bazen büyük maçlardan önce olduğu gibi sıçrayıp zıplıyor olsa da. Normalde buza çıkmak üzereyken hissettiğim adrenalın dalgası, en sevdiğim şeyi yapacağım, yeni ve ilginç şekillerde zorlanacağım ve rekorumu geliştirebileceğim, hatta ilk NHL hat trick'imi yapabileceğim heyecanı gelmiyor.

Belki bu gece tanışacağım kadınlardan biriyle sonsuza dek mutlu yaşayacağım, ama güzel bir kadınla sonsuza dek ve her zaman hayal etmeye çalıştığım, tek gördüğüm donuk gri ve bulanık kahverengi oluyor ve damarlarım eskisinden daha fazla titriyor.

Limuzin yavaşlıyor ve Commonwealth Bulvarı'nda olduğumuzu fark ediyorum. Çalışacak. Tanrım, başlayacak.

Sebastian benimle her şeyi konuşmasına rağmen, hissettiğim tek şey gerginlik.

Sebastian ve ben limuzinden Back Bay'deki bir binanın önünde indik.

Büyük siyah kameralar modern canavarlar gibi girişi çevreliyor, çocuk kitaplarımdaki Tepegöz'ün tek gözünün yerini parlak kamera lensi alıyor ve seyirciler bize doğru bakıyor.

Göğsüm sıkışıyor ve nefesim normalden daha hızlı bir şekilde kesiliyor.

Sebastian bakışlarını bana kaydırıyor, sanki vücudumda sıçrayan kan ve lüks içinde bile kalbimin atışını duyabiliyor,

giymemem gereken moda kıyafetler. "İyi olacaksın. Binanın ne kadar güzel olduğunu ve gerçek aşkınla tanışacağın için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatacaksın."

Başımı sallıyorum ve yorumu güzel ama gerçekten başarılı olacağımdan emin olduğundan mı yoksa milyonlarca insan tarafından izlenmeden önce beni sakinleştirme arzusundan mı kaynaklandığından emin değilim. Elbette, kurgunun başarabileceği çok şey var. Kimse Bay Doğru'sunun solgun yüzü ve titrek olmasını istemez.

Her oyunun başında yaptığım gibi derin bir nefes alıyorum, çünkü bu iş bende, çünkü kimse bunu benim için yapmayacak.

Başımı yukarı kaldırdım. "Vay canına. Bu inanılmaz."

Bakışlarım Sebastian'a kayıyor ve o da bana dizide gördüğüm ama daha önce hiç görmediğim sıcak gülümsemesini takınıyor.

"Evet. Sizinle tanışmaktan heyecan duyan on kadınıımız var."

Göğsüm sıkışıyor ama başımı sallıyorum. "Onlarla tanışacağım için çok heyecanlıyım."

Limuzin uzaklaşıyor, sonra duruyor ve uzaktan bir kadın koşuşturarak içeri giriyor. Sonunda limuzin bana doğru döndü.

Gözlerim büyümüş olmalı çünkü Sebastian gülümsemesini bastırıyor. Sonra limuzin gümbür gümbür bana doğru geliyor. Kar kusurlu bir şekilde temizlenmişti ve siyah limuzin en kötü engellerden kaçınarak sulu kara su birikintilerinin ve dolu karın üzerinden gürleyerek geçiyor.

Bu, izlediğim şovlardan daha az göz alıcı görünüyor ama belki de kameralar limuzinin üst kısmına odaklanır ve altındaki pisliğe daha az odaklanır.

Limuzin durur ve Sebastian ona doğru süzülür. Elini uzatır, parmakları uzun ve sabittir ve kapıyı açar. Bir sonraki anda, gök mavisi bir elbise giymiş salkım söğüt bir sarışının kapıdan çıkmasına yardım ediyor.

Ve sanırım bu benim gelecekteki karım olabilir.

Beni gördüğünde yeşil gözleri parlıyor. "Ben Dahlia."

"Tanıştığımıza memnun oldum Dahlia. Ben de Luke."

"Bana hokeyi öğretmen gerekecek. Öğrenmekte iyiyimdir." "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Halk sağlığı alanında doktora yapıyorum." Göz kırpıyorum ve kıkırdıyor.

"Orijinal Bay Doğru için mükemmel olurdun," diyorum. Sebastian gözlerini kapatıyor ama dudakları seğiriyor. "Kes."

"Yanlı mı yaptım?"

"Yedek değilmışsin gibi davranacağız." Başımı salladım. "Doğru. Özür dilerim."

"Sorun değil."

Uzakta, bu kez mor elbiseli başka bir çekici kadın limuzine giriyor. Limuzin köşeyi dönüyor ve ben işleri geciktirdiğim için nefret ediyorum.

"Limuzine geri dönmesi gerekiyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır, sen iyisin," diyor Sebastian, sesi sakın. "Girişten itibaren."

Yanlış bir şey söyleme yeteneğim yüzünden çekimler şu ana kadar pek iyi gitmemiş olsa da Sebastian'ın sesi sabit ve güven verici. Üzerimizde kamera olmadığına ve yalnız olduğumuzda çok daha emin görünüyordu.

Şimdi kendi halinde ve keşke sadece onu izleyebilseydim ve bu yabancıyla sohbet etmek zorunda olmasaydım. Keşke Dahlia ile kimyamız tutuyormuş gibi davranmak zorunda olmasaydım da evdeki izleyiciler heyecanla hayat boyu partner olma potansiyelimizi ve birkaç yıl içinde ikimizin de yüz hatlarını, onun burnunu, benim gözlerimi, benim çenemi, onun yanaklarını paylaşan çocuklarımızın olup olmayacağını tartışsaydı.

Hokey sonrası bir hayatı hayal ettiğimde, hatta deplasman maçlarından dönüp banliyödeki rüya evimde güzel bir kadının çiçek kokulu kollarını bana doladığını ve parlak dudaklarını dudaklarıma bastırdığını hayal ettiğimde hep olduğu gibi göğsümde bir boşluk hissediyorum.

Troy'un artık benimle yaşamasından memnunum ve bir süredir düzenli bir kız arkadaşı olmadığı için hayatımızın değişmek zorunda kalmayacağından eminim. Bazıları neden kendi dairemiz olmadığını merak ediyor, çünkü yüksek fiyatlı Boston'da bile para sorun değil, ama ben arkadaşlığı seviyorum.

Sebastian boğazını temizliyor ve sanki tüm hayatımı anlamlı kılacak bir şey aklıma gelecekmiş gibi düşüncelerimin dağıldığını fark ediyorum. Benim için anlamlı olan tek şey her bir hokey maçıdır. I

Bu oyunlarda başarılı olmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum ve zamanımı vücudumu ve becerilerimi mükemmelleştirmek için harcayabiliyorum, böylece diskin peşinden koşmak, rakip takım oyuncularından onu kurtarmak ve ağlara takmak daha kolay ve daha kolay oluyor.

Her yıl bir önceki yıldan daha iyi hokey oynuyorum, ancak kadınlar yüzünden kafam giderek daha fazla karışıyor.

"Merhaba, ben Dahlia," diyor Dahlia neşeli, güney aksanlı soprano sesiyle.

"Güzel bir isim," diyorum, çünkü bunu söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Pembe ruj sürdüğü dudakları yukarı doğru geriliyor ve yoğun maskara sürdüğü kirpikleri yukarı doğru kalkıyor.

Bakışlarım otomatik olarak Sebastian'inkilere kayıyor, çünkü sanırım Ne düşündüğünü biliyorum, çünkü ev sahibi o. Gülümsemesi parlak ama gözleri dans etmiyor ve bana yılın bu zamanlarında mağazalarda gördüğümüz kırılğan Fındıkkıranlardan birini hatırlatıyor.

"Hokey hakkında bir şeyler öğreneceğim için heyecanlıyım," diyor.

"Ah, öyle mi?" Dmitri'nin barları ziyaret ettiğinde yaptığı gibi, gözlerine bakarak en iyi flörtümü yapıyorum ve tüm kadınlar, onları ne kadar kısa bir süre isterse istesin, onu her yere, herhangi bir yatağa ya da belki de sadece uygun bir tuvalet kabine kadar takip edecek gibi görünüyorlar.

Dahlia'nın gözleri Sebastian gibi mavidir, ancak tonu Sebastian'inkinden daha soluk ve daha az parlaktır.

"Öğrenmeyi seviyor musun?" Flört etmekte iyi olup olmadığımı emin değilim ama belki de asıl mesele karşımdakine dikkat etmektir.

"Halk sağlığı alanında doktora yaptım" diyor.

Bu sefer onun Bay için mükemmel bir seçim olacağından bahsetmiyorum. Daha önce seçilen doğru.

Bu sefer sadece gülümsüyorum. "Sanırım sende beyin var ve ben-"

"Karidesleri al," diye bitiriyor sözünü, gözleri parlıyor ve daha sonra bizi izleyecek olan herkesin öne doğru eğilip kesinlikle evlenme yolunda olduğumuzu ilan edeceğini hayal etmek çok kolay.

Sebastian başını sallıyor, onu eve götürürken yüzü soğuk ve vurdumduymaz. Onun gidişini izliyorum, aşık olmuş gibi yapmam gereken dokuz kadın daha olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

DOKUZUNCU

BÖLÜM

L^{uke}

Konağın içi hayal edebileceğim kadar zarif.

Kristal avizeler yukarıda parıldıyor.

Kameralar vızıldıyor, her hareketimi takip ediyor.

Kadınlar mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve garsonlar ilginç bir şeyler söyleyeceğimi umarak bana kadeh kadeh şarap uzatıyor. İçime bir sıcaklık doluyor ve gerginliğimin bir kısmı azalıyor.

Burada olmam hâlâ gerçeküstü. *Seeking Mr'in* açılış gecesini izledim. Pek çok kez *haklı* çıktım ve Dahlia ile yaptığım fiyasko dışında gece iyi geçti.

Bakışlarım Sebastian'a kayıyor. Bütün gece Ella ile sohbet ediyordu, uzun boyu, ince vücudu smokinine mükemmel bir şekilde uyuyordu, sarı saçları avizelerin altında parlıyordu.

"Hokeye bayılıyorum!" Gemma, yüksek topuklu ayakkabılarıyla antika zeminde tıkırdayarak yanıma geliyor. "Eskiden çim hokeyi oynardım. Rhode Island Eyalet şampiyonuydum, bebeğim." Bana beşlik çaktı.

"Aferin sana," diyorum.

"Biz birlikte olmak için yaratılmışız!" diye haykırıyor. "Diğerlerinin hiçbirisi hokeyi takip etmiyor bile. Bu kader!"

"Oh." Ona göz kırpiyorum.

O güzel. Hepsi güzel.

Keşke Troy ya da Dmitri burada olsalardı çünkü ona bayılırlardı. Sevdikleri kıvrımlı vücuda sahip, cömert göğüs dekoltesi, dar bel, geniş kalçalar, daha uzun bir Marilyn Monroe gibi.

Tekrar baktığımda ve odayı bir kez daha taradığımda Sebastian artık Ella'nın yanında değil.

Belki de ev sahiplerinin bütün gece odada olmaması gerekiyordur. Belki de başka bir yerde önemli bir sunuculuk işi yapıyordur.

Muhtemelen öyledir.

Ella bana tam olarak güvenmediğim profesyonel gülümsemelerinden birini gösteriyor. "Umarım gerçek aşka olan yolculuğunuzun tadını çıkarıyorsunuzdur."

"Sebastian nerede?"

Kaşlarını çattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa sana yardım edebilirim."

Nefes alıyorum, havanın parfüm, gurme atıştırmalıklar ve alkol kokusuyla dolu olmasından nefret ediyorum. Yüksek tavana rağmen, oda klostrofobik hissettiriyor. Kalın kadife perdeler, muhtemelen yoldan geçenlerin meraklı bakışlarla iyi çekimleri mahvetmemesi için kapatılmış.

"Her şey yolunda,"
diyorum. "Favorin var mı?"

Ella soruyor.

"Um..." Bakışlarımı, kabarık saçları, mavi, kırmızı, yeşil, gümüş ve altın rengi elbiseleri içindeki kadınlara yöneltiyorum.

"Sorun değil. Bana söyleyebilirsin. Çiçekli taç töreni başlamadan önce bana daha fazla zaman geçirmek ve programda tutmak istediğin kadınların isimlerini vermen gerekecek."

"Sebastian zaten açıkladı."

Ayrıca *Seeking Mr. Right*'ın her sezonunu izledim ama bunu ona söylemedim.

Sebastian'ı o kadar çok izledim ki, beni küçümsüyor. Hayal ettiğim şey bu değildi. Hem de hiç.

Gösteriye çıkmayı planlamamıştım ama böyle olacağını da düşünmemiştim.

Troy ve Noah'yı boğmak birden cazip gelmeye başlasa da, her şey yolunda, diye hatırlatıyorum kendime.

"Merhaba hokeyci çocuk." Flora kırmızı topuklu ayakkabılarıyla sallana sallana yanıma yaklaşıyor, kısa elbisesinin içinde kalça aralığı görünüyor, Noel'i andıran tek şey yeşil rengi.

"Merhaba dişçi kız." Ona sırtıyım ve kameralar söylediğimiz her şeyi yakalamaya hevesli bir şekilde yaklaşıyor. Flora bir amigo kızdı ve aynı neşeli tavra sahip ve amigo olmayanlara bile parlak bir gülümseme vermeyi hayatının amacı haline getirdi.

Sebastian'ı gördüm.

"Üzgünüm... Bir şeyler yapmam gerekiyor," diyorum, hâlâ ona bakarak. Flora'nın kırmızıya boyanmış dudaklarının tonu, dünyanın her yeri kadar derin ve kıpkırmızı.

Noel dekoru, O şeklinde. "Tabii ki."

"Özür dilerim." Flora'nın bakışlarını arkamda hissederek Sebastian'a doğru ilerliyorum. Sürünerek ona yaklaşıyorum ve Flora'yı terk ettiğim için duyduğum pişmanlık yok oluyor.

Yine onun huzurundayım.

"Merhaba." Ona
gülümsüyorum.

Gözleri açılıyor ve belki de bunu gerçekten garipleştirdim. Belki de konuşmamı istemiyordur. Kalp atışlarım hızlanıyor, sanki Hevesli davulcu işin başına geçti, ben yumuşak salon müziğine alışkınken rock çalıyor.

"Elinizde yeterince malzeme var mı?" Profesyonel olmaya çalışarak soruyorum, onunla konuşmak için bir nedenim olmadığını çok geç hatırlıyorum.

"Evet."

"O zaman çiçekli taç törenini yapabilir miyiz?"

"Biraz daha içip parti yapmak istemiyor musun?"

"İstemeli miyim?"

"Bay Rights'ların çoğu bunu sever. Genellikle en sevdikleri gecedir."

"İyiym," diye teminat veriyorum ve o da başını sallayarak beni yan odaya götürüyor. Karanlık ve sıkışık bir yer, kolonyasını içime çekiyorum. Kolu üzerimde geziniyor, göğsüme sürtünüyor ve sanki kokuyu sonsuza dek hafızama kazımak istiyormuşum gibi içime çekiyorum, kolunun bana verdiği hisle birlikte.

Sonra ışık yanıyor, etrafıma altın rengi bir ışık yayıyor ve keskin bir nefes alıp uzaklaşıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, yakasından temiz traşlı yüzüne doğru pembelik süzülüyor. "Işık."

"Küçük," diyorum ve sanki çok derin bir şey söylemişim gibi hevesle başını sallıyor.

Hala birbirimizi tanıdığımızdan bahsetmedi.

Sebastian aceleyle odanın diğer tarafına geçiyor ama istersem onu kolayca kendime çekebilirim. Sanırım bunu düşünmek garip bir şey. "Bu çok küçük."

"Sanırım burası aslında bir dolap," diyor Sebastian. "Burada yaşadıkları için kadınlara mümkün olan en geniş alanı sağlamak istedik."

"Burası insanların cennette yedi dakikalığına gittikleri dolaplara benziyor," diyorum ve gözleri açılıyor.

Benim de gözlerimin büyüdüğünden eminim çünkü Sebastian yanımdayken ve kapalı bir odadayken cennette yedi dakika geçirmeyi kesinlikle düşünmemeliyim.

Hava sıcak ve nemli, sanki Temmuz ayında Florida'ya inmişiz gibi. Sebastian'ı kendime doğru çekmenin nasıl bir şey olduğunu ve ne hissettireceğini merak ediyorum.

ellerimi onun ince beline yaslamak isterdim. Onu daha iyi koklayabilirim, yanağımı onunkine yaslayabilirim ve dudaklarının görüldüğü kadar etli olup olmadığını tadabilirim.

Neredeyse benim kadar uzun ama çok daha ince. Onu tüm hoş pozisyonlara sokmak benim için kolay olurdu ve yastık gibi göğüsler tarafından engellenmeden birlikte kayardık.

Sebastian döner ama kulakları daha önce olmadığı kadar kırmızıdır ve bedeni titrer.

Onu sakinleştirmek, kollarıma almak istiyorum ama bu benim haddime değil.

Onun yerine sessiz kalıyorum ve bana döndüğünde televizyon sunucusu gülümsemesini gösteriyor.

Bunu umursamıyorum ve ona gülümsüyorum.

"İşte daha yakından tanımak istediğiniz beş kadına vereceğiniz beş taç." Atatürk çiçeğinden yapılmış taçları işaret ediyor. Koyu kırmızı çiçekler birbirine yakın yerleştirilmiş. Kalın ve tatlılar.

"Bayılacaklar," diyorum.

"Sadece beş tane verebilirsin."

"Biliyorum."

"Kimi tutmak istediğinizi biliyor musunuz?"

Ona isimleri söylüyorum, ama dikkatim tamamen boğazına odaklanmış durumda.

Yutkunurken hareket ediyor ve taçlara uzanırken parmakları hafifçe titriyor.

BÖLÜM

Sebastian

Ben bir profesyonelim.

Programımdaki Bay Doğru'dan etkilenmiyorum.

Mümkün değil.

Onunla sonsuza dek mutlu yaşamayı uman on kadın var ve ben ona şehvet duymayacağım. İşleri garipleştirmeyeceğim.

Gözlerim küçük dolabın içinde zıplıyor ve onların bu halinden nefret ediyorum.

hep Luke'un üzerine düşüyor. Sanki kalbimi alıp kaçmış gibi bakışlarımın onun yüz hatlarını içine çekmek istemesinden nefret ediyorum ve her bir ayrıntıyı bir saray ressamına vermem gerekiyor. Ama kimseye burnunun genişliğini, yontulmuş elmacık kemiklerinin en yüksek olduğu noktayı söylememe gerek yok... Bunları zaten biliyorum.

İçimde mide bulandırıcı bir his yuvarlanıyor ve onları asitle yakıyor.

Bryce'a benziyor.

Aynı boyda, aynı şekilde ve yüz hatları farklı olsa da o kadar da farklı değiller.

Tanrım, Bryce'ın bana bu kadar kötü davranmasının nedeni bu muydu? Ona bakmamam gereken açılardan mı bakıyordum? Ondan önce nasıl bildi? İçgüdülerim öyle olmadığımı söylerken mi? Tek arzumun bu olduğu ve Bryce'ı her gördüğümde arkamı dönüp ters yöne gittiğim zamanlar.

Pek yardımcı olmadı.

Ashcove Lisesi büyük değildi. Saklanabileceğimiz yeterince koridor, arkasına saklanabileceğimiz yeterince insan, birlikte almamız gerekmeyen yeterince ders yoktu.

Bryce'ı her zaman görüyordum ve her seferinde dünyaya ait olmadığımı duyurmaktan mutluluk duyuyordu.

Ve ben de ayrıldım.

Ve kendimi değiştirdim.

Aynaya baktığımda eskiden olduğum kişiyi göremeyene kadar, çünkü Çok değiştim. Bir zamanlar birbirine karışmanın eşiğinde olan kaşlarım alınmış, bir zamanlar donuk olan cildim pürüzsüz ve ışıltılı, gözlerim artık yağ bulaşmış lensler ve hoş olmayan Yüzümdeki her garip açığa dikkat çeken çerçeveler.

Saçlarım artık hamsterlara bırakılacak kirli bir kahverengi değil, özenle korunmuş ağartılmış bir sarı ve tek rahatlığım 7-11'de satılan parlak renkli plastik paketlerde olanlar iken sahip olduğum tombul çerçeve, yoğun bir spor rutini ve daha az ilginç bir diyetle kas haline geldi.

Ama şimdi bakışlarım sürekli Luke'a gidiyor ve bundan nefret ediyorum çünkü belki de Bryce yıllar önce haklıydı.

Luke'un bana anlayışla bakmasından nefret ediyorum, sanki kim olduğumu tam olarak biliyormuş ve iyi davranıyormuş gibi. Ve bana hayranlıkla bakmasından daha çok nefret ediyorum, çünkü bana orada bir şey olabileceğini hissettiriyor, oysa tek bildiğim, heteroseksüel bir Bay Doğru. Her şey gibi

Bay Rights, iyi görünümlüler arasında en üst sırada ve başarılılar arasında da en üst sırada yer alıyor. Ben sadece onun en üst seviyede olmasını beklemiyordum.

Sempatik de. O değil.

Olamaz.

Parmaklarım titriyor ve nefesim düzensiz çıkıyor. Taçlar eğiliyor, en üstteki yığından devriliyor.

Luke elini ileri uzatarak tacı kolayca yakalıyor. Diğerlerini benden alıyor ve kapının yanındaki rafa koyuyor.

"Neredeyse düşürüyordum." Düşmüş olabilecekleri tozlu zemine bakıyorum.

"Ama sen yapmadın," diye hatırlatıyor Luke.

"Buruşmuş olabilirler. Kırışmış. Kirli." Zihnim dönüyor ve nefesim çok hızlı bir şekilde kesiliyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve mükemmel mavi gözleri dans ediyor. "Neden dinlenmiyorsun?"

Göz kırpıyorum.

"Hemen döneceğim. Sadece... kal." Kapıya doğru ilerliyor, sonra çıkıyor.

Kapıda kaşlarımı çatıyorum. Onu takip etmek istiyorum ama bana kalmamı söyledi ve ben kameralarla ve sonsuza dek onun kollarında olmak için yarışan kadınlarla yüzleşmeye hazır değilim. Onun birine gülümsediğini görmek ve "işte o, aradığım kişi o" diye düşünmek istemiyorum.

Luke elinde bir tabak yemek ve biraz suyla yeniden ortaya çıkıyor. "Hangi takviyeyi tercih ettiğinden emin değildim ama susuz kalmaman için suyla başlayabilirsin diye düşündüm."

"İş üstündeyim."

"Daha güçlü bir şey istersen söylemeyeceğime söz veriyorum. Sana istediğin kadar şarap kadehi getireceğim." Göz kırıyor ve midem sanki birlikte sıcak bir balona binmişiz de şampanyayı patlatmış ve bana...

Önemli değil.

Rüya Adam Luke'u bir kenara itip Gerçek Adam Luke'a odaklanmaya çalışıyorum. Gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor ve tabağı bana uzatıyor.

"Zamanını beni besleyerek geçirmemelisin."

"Yemek yemelisiniz, Bay Sunucu. Bütün şovu siz yapıyorsunuz."

Seçtiği yiyecek çeşitlerine bakıyorum.

"Her şey çok lezzetli," diyor Luke.

Camembert ve yaban mersinli ısıriklara bakıyorum. "Onları kendim seçtim." Luke ısıldıyor.

"Biz, um, oraya gitmeliyiz..." Ben de diyorum ki.

Luke camembert ısırığını alır. "Aç bakalım."

Bana doğru eğiliyor ve burun deliklerim sanki onun narenciye ve pamuk kokusunu içime çekmek için yanıp tutuşuyor. Burun deliklerimin de tıpkı geri kalanım gibi iyi bir tadı var.

Duraklıyor. "Yemek istememen için bir neden yoksa tabii. Seni zorlamak istemiyorum."

Gülümsüyorum. "Sadece bana ver."

Ağzımı açıyorum ve o da kamembert lokmasını ağzıma atıyor. Luke Hawthorne beni besliyor.

Gözlerim geri dönüyor, kirpiklerim dalgalanıyor, camembert ağzıma doluyor, tat alma tomurcuklarımı patlatıyor.

"İyi, ha?"

Gereğinden fazla başımı sallıyorum, kremalı camembert'in tadını çıkarıyorum. Sırıttırıyor, sonra başka bir lezzet alıyor.

"Aslında beni beslemene gerek yok," diye itiraz ediyorum ama ağzım açık kalıyor ve dilimin üzerine bir kanepe daha bırakıyor.

Bu iyi bir şey.

Tabii ki, bu iyi.

Az önceki çekingenliği kayboluyor, sinirlerimle birlikte yok oluyor. Bunu sinir bozucu bulmam gerekirdi ama bunun yerine çiğnerken gülüyorum.

Tabağı ondan alıyorum, çünkü ateşli bir NHL yıldızı tarafından beslenmek hayatımın geri kalanı boyunca rüyalarımda yer alacak ve ben buna hiç hazır değilim. Yemeği çabucak yiyorum, sonra başımı kaldırıp bakıyorum.

"Teşekkür ederim."

Gülümsüyor, sonra taçlara bakıyor. "Ben hazırım."

Midem bulanıyor ve kimin için burada olduğunu hatırlıyorum. Benim için değil.

Birazdan dışarı çıkacak ve hangi kadınları tutacağını, hangilerini eve göndereceğini seçecek.

Çünkü buraya Luke Hawthorne tarafından karanlık dolaplarda kanepelerle beslenmeye gelmedim.

• • • •

LUKE

Taçlardan bahsettiğimde Sebastian'ın yüzü kapanıyor ve keşke sessiz kalsaydım diyorum. Yemek yerken gözlerinin zevkle yuvarlandığını görmeyi tercih ederdim.

Dinlenmenin onun da ihtiyacı olan bir şey olduğuna eminim ve ona yere uzanmasını, yastıksız, yorgansız, battaniyesiz yatmasını ve TV şovunun geri kalanı dışarıda gerçekleşirken uyumasını önermek dışında, bunun bir an önce sona ermesi için üzerime düşeni yapmak istiyorum.

Sebastian sonraki adımları açıklıyor, sonra bana beklememi söylüyor. kadınlara çiçekli taç töreninin başladığını duyuruyor. Ella benim için kapıyı açtığında Sebastian Noel ağacı. Onun yanında yerimi aldım.

Işıklar Sebastian'ın yüzünde parlıyor ve ona altın bir hale bahşediyor. Kadınlar önümüzde sıralanıyor, yüzleri kasvetli ve korkmuş, sanki bir sonraki sözlerim onlar için çok önemli olacakmış gibi.

Umarım yapmazlar.

Umarım kimseye zarar vermem.

Yapacağımı sanmıyorum, çünkü sadece üstünkörü konuşmalar yaptık, ama yine de geçmiş bölümlerde bu sahnelerden sonra bazen meydana gelen gözyaşlarının daha etkileyici Bay Haklar, daha gerçek bağlantılar veya en azından benimle hiçbir ilgisi olmayan drama ve duygu yeteneği nedeniyle olmasını umuyorum.

Odanın önüne doğru ilerliyorum. Kadınların yüzünde gergin, donuk gülümsemeler belirliyor ve midemdeki girdap hissi artarken bakışlarım bir kadından diğerine sıçırıyor.

Sebastian'a yaklaşıyorum, ancak ikimiz de tam olarak dönersek ellerimiz birbirine sürtünebilecek ve omuzlarımız birbirine sürtünebilecek kadar yakın olduğumuzda rahatlıyorum.

"Neden kürsünün yanında durmuyorsun?" Sebastian alçak ve gürleyen bir sesle öneriyor.

Podyuma doğru geri dönüyorum, derim ısınıyor.

Tüm ekibim bunu görecek. Ailem de. Diğer hokey oyuncularını da izleyecek mi? Umarım izlemezler. Oyuncular beni bir reality şov töreninde gördüklerinde beni daha az korkutucu bulabilirler.

Önemli değil.

Omuzlarımı

dikleştiriyorum. Bu

tamamen iyi.

Çok daha kötü şeylerle karşılaştım.

Sonra Sebastian konuşmaya başlar. "İyi akşamlar hanımlar. Bu gece Bay Doğru'yla olan yolculuğunuzda çok önemli bir an. Bunun yanında dururken Noel ağacı, mevsimin sıcaklığıyla çevrili Luke, aranızdan hangi beşinizin gerçek aşka giden bu yolda devam edeceğine dair zorlu bir karar vermek zorunda. Her biriniz bu deneyime özel bir şeyler katmış olsanız da, harika grubumuzun yarısı bu gece veda edecek.

Unutmayın ki çiçekten bir taç alsanız da almasanız da, her biriniz bu Noel sezonunun gerçekten büyüğü geçmesine katkıda bulundunuz."

Kameralar kaymaya başlıyor ve bazıları bana yaklaşıyor. Yeterince dehşete düşmüş görünmek için kendimi zorluyorum, kadınlar da aynı çabayı gösteriyor.

Sebastian başıyla beni işaret ediyor. "Birkaç kelime söylemek ister misin Luke?"

"Bu zor bir karardı," diyorum. "Hepinize hayatta mutluluklar dilerim."

"Ve şimdi de gecenin gerçek büyüğü, çiçekli taç törenimiz." Sebastian'ın sesi kendinden emin ve Atatürk çiçeği odasında birlikte geçirdiğimiz zamanı hayal edip etmediğimi merak ediyorum. "Her taç sadece aşk olasılığını değil, gelecekteki daha değerli Noel anılarının vaadini de temsil ediyor. Luke, ilk tacını kim alacak?"

Atatürk çiçeği tacını kaldırıyorum. "Willow."

Tıp fakültesinden yeni mezun olan ve daha önce hiç konuşmadığım Willow gülümseyerek bana doğru yaklaşıyor.

Çiçekli tacı başına yerleştiriyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Diğer kadınlara katılıyor ve kameraların diğer kadınların yüzlerinde gezinmesi için biraz zaman tanıyoruz.

Ella, "Hayal kırıklığına uğramış ve endişeli görünmenizde bir sakınca yok," diyor.

Kadınlar daha hayal kırıklığına uğramış ve endişeli görünüyorlar ve kameralar onları tekrar kaydırıyor.

Sonra sıradaki kadını anons etme zamanı geldi ve ben bir çiçekli tac daha aldım.

"Flora."

Flora gülümsüyor ve bana doğru geliyor. Tacı başına yerleştiriyorum.

"İsmin bunun için mükemmel," diyorum ve o da kıkırdıyor.

Sebastian'ın yüzü donuklaşıyor ve Flora geri çekilirken yanlış bir şey yapıp yapmadığımdan emin olamayarak bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum. Diğer kadınlar daha kıskanç, daha hayal kırıklığına uğramış görünüyorlar, tıpkı olması gerektiği gibi.

Sonra Katie, Dahlia ve Greta'ya taclarını veriyorum. Hepsi de sağlık sektöründe çalışıyor ve bu sektör çok karmaşık geliyor. Lisede biyoloji ve kimyayı zar zor bitirdim ve AP versiyonlarını almıyordum.

"Bu gece tac almamış olanlara - Luke ile olan yolculuğunuz sona ererken, bize sıcaklık ve neşe getirdiniz.

Noel sezonu," diyor Sebastian, tenor sesi hoş bir gümbürtüyle. "Veda etmek hiçbir zaman kolay olmasa da, özellikle de tatillerde, umarım bu anıları yanınızda taşırsınız. Lütfen vedalaşmak için bir dakikanızı ayırın."

Taçları olan kadınlar olmayanlara büyük bir sempatiyle bakıyor. Rahatlama başlıyor ve ben sadece beş tacım olduğunu bilsem de suçluluk duygusu göğsümde öfkelenmeye devam ediyor.

Ella bir adım öne çıkıyor. "Bizimle kalacak olan herkese tebrikler. Lütfen mülakatlarınız için bitişikteki odaya gidin."

Kadınlar dışarı çıkıyor, kameralar onları takip ediyor ve Sebastian ile ben yalnız kalıyoruz.

"Röportaj için bana ihtiyacınız var mı?" Ben soruyorum.

Programda yok ama neden olmasın, emin değilim. Sebastian başını sallıyor. "Buna gerek yok. Yarın erken bir antrenmanınız var. Seni çok uzun süre tutmamam gerekiyor."

"Oh."

"Deplasman maçınız için sizinle New Hampshire'a geleceğim. Vardıktan sonra sizinle röportaj yapacağım."

"Doğru." Birkaç kez başımı salladım.

Sebastian, "Ella yarın hangi hikâyeleri anlatmak istediğine dair daha iyi bir fikre sahip olacak," diye açıklıyor. "Zamanınız orada daha faydalı olacak."

"Tamam."

Kalbim sıkışıyor ve birden Sebastian'la seyahat etmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Garip bir heyecan içimi kaplıyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Takım otobüsü uzaktan parıldıyor, parlak renkleri zehirli denizanaları kadar neşeli ve alçakgönüllü ve ben kiralık arabamdan iniyorum. Gergin değilim.

Sadece bir
otobüs.

Sporcularla dolu.

Zor

yutkunuyorum.

"Sen televizyonun aşk uzmanısın." Aksanlı bir ses beni sıçrattı ve döndüm.

İhtiyacım olan son şey bana dik dik bakan bir hokey oyuncusu ama uzun boylu, kaslı, yüksek elmacık kemikli ve koyu renk saçlı bir adam arabamın bagajına giden yolumu kesiyor.

Daha çok sırtıtmak gibi.

Kesinlikle rahatsız edici ve organlarım titriyor, sanki beni bir disk gibi havaya fırlatmış gibi, ama sinmeyeceğim.

Ben Sebastian Archer, Olağanüstü TV Sunucusu.

Şehir gibi parlak ve güneşli LA gülümsememi yapıştırıyorum. "Öyleyim." Gözlerim kısılıyor. "Sen Dmitri'sin."

"Ben de ünlüyüm."

Kaşlarım havaya kalktı. Dmitri'nin beni ünlü biri olarak göreceğini düşünmemiştim. "*Bay Doğru'yu Ararken*"i izliyor musun?"

Dmitri homurdanıyor ve ben onun tepinerek uzaklaşmasını bekliyorum ama o tereddüt ediyor. "Bu sezonu izleyeceğim. İçinde Luke var. Şimdiye kadarki en sevdiğim reality şov olacak."

"Luke ile arkadaş mısınız?"

"Herkes Luke ile arkadaş. O... harika biri. Çok popüler." Başımı sallıyorum ama göğsümde bir boşluk hissediyorum.

"Onunla çalışmaktan mutluluk duyuyoruz," diyorum. "Tüm kurum adına *Bay Doğru* şovu arıyorum, onaylayabilirim..."

Dmitri boğazını temizler. "Gurur duyuyorsun. Anlıyorum. Ama çantan var mı?" Göz kırpiyorum.

"Sizin için çanta taşımak için buradayım." "Oh."

Dudakları kıvrılıyor. Bir köpekbalığının tüm cazibesine sahip. "Hokey oyuncularının yardımsever olamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Onunla aynı fikirde olmamak kötü bir fikir gibi görünüyor.

Ayrıca, bana yardım etmek için burada olması güzel. Bu geceki ekipmanlar Röportaj bölümleri bagajda. Yani, bunu kendim de yapabilirim, ama...

Dmitri bütün çantaları toplayıp omuzlarına atıyor. "Onları kendim alacaktım."

"Artık buna gerek yok." "Doğru.

Teşekkür ederim."

Dmitri bavulumun sapını kaldırıyor ve otobüse doğru yürümeye başlıyor.

Arabanın kilitli olduğundan emin olduktan sonra

peşinden koşuyorum. "Şimdi hiçbir şey taşımıyorum!"

Arkasından sesleniyorum. "Yazık sana. Buza dikkat et!"

Adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Dmitri şöyle devam ediyor: "En sevdiği televizyon sunucusu sakatlanırsa Luke çok üzülür.

Gülümsüyorum, çünkü elbette Luke'un en sevdiği TV programı sunucusu ben değilim. Muhtemelen başka bir şey seviyordur. Spor yorumları ya da kamyon büyüklüğünde böcek küvetlerine dalan insanlar gibi.

Sonunda otobüse geldik.

Oskar merdivenlerden koşarak indi ve beni sırtarak karşıladı.

"Blizzard'larla ilk yolculuğuna hoş geldin."

"Pahalı bir otobüs," diye beni temin ediyor Dmitri, çünkü belki de rahatsızlığımı tam olarak gizlemiyordum. "Fena değil. Rusya'dan daha iyi."

Bilgili bir şekilde başımı sallamaya çalışıyorum. "Rusya'ya hiç gitmedim."

"Güzel. Ama sana göre değil. LGBTQ dostu değil. Sen eşcinselsin, değil mi?"

Otomatik olarak geri çekiliyorum.

Dmitri'nin karanlık gözleri beni tarıyor ve eşcinsel olduğumu bilmesinin muhtemelen sorun olmayacağını bilsem de kalp atışlarım hızlanıyor.

"Evet, öylesin. Bunu söyleyebilirim," diyor.

Soğuk rüzgâr etrafımı sarıyor, yapraklar buz gibi kucığında uçuşuyor.

"Doğru çemberden çıkarsan saldırıya uğrayabilirsin."

"Oh." Geri çekiliyorum. "Bu ideal olmazdı."

"Dünyanın en iyi ülkesindesiniz. Tadını çıkarın." Dmitri başparmağını Oskar'a doğru salladı. "Oskar eşcinsel."

"Um..."

"Belki çift olursunuz."

Oskar'ın yüzü kızarıyor, sonra sanki kırmızının tüm tonlarını bizzat gösteriyormuş gibi soluyor.

"Kimseyi aramıyorum," diyor Oskar aceleyle.

Dmitri'nin gözleri kısılır. "Biriyle birlikte olmalısın. Aksi takdirde yalnız kalacaksın."

Oskar özür dilercesine bana bakıyor, sonra Dmitri'ye dönüyor. "Ben yalnız değilim. Mutluyum. Ayrıca, sen biriyle birlikte değilsin, Dmitri."

Dmitri sırtıyor. "Her zaman yeni bir kız arkadaşım oluyor. Otobüse biniyorum, gece için yeni bir kız arkadaş buluyorum. Yalnız değilim. Senin gibi değil."

Oskar'ın omuzları bir an için düşer.

Dmitri'nin gözleri yumuşar. "Birine ihtiyacın var Oskar." Bana baktı. "Belki de o."

"Normalde Kaliforniya'da yaşıyor," diyor Oskar.

"Anlıyorum." Dmitri başını sallar. "İyi karar. Bu durumda, senin için iyi değil." Oskar'a bakar. "Uzak dur."

"Onun kollarına atlayacak falan değilim," diyor Oskar. "Sadece ikimiz de eşcinseliz diye."

Dmitri, "İki erkeğin birlikte çok seks yapacağını düşünmüştüm," diyor ve alnında beklemediğim bir çizgi oluşuyor.

"Bunun hakkında düşündüğün bir şey olduğunu bilmiyordum," diyor Oskar.

Dmitri'nin yanakları pembeye boyanıyor, o kadar soluk ki hayal görüp görmediğimden emin değilim. Başıyla onaylıyor. "Artık otobüste oturuyorum." Bana bakıyor. "Boston'a taşınırsan Oskar iyidir. Taşınmazsan, uzak dur. Seni dövebilirim."

Sertçe yutkunuyorum. "Tamam."

Köpekbalığını andıran gülümsemesini bir kez daha gösterdikten sonra omuzları havalı bir şekilde otobüse doğru ilerliyor.

"Çok sayıda uluslararası oyuncumuz var," diye açıklıyor Oskar. "Dmitri... Dmitri olabilir. Sanırım Rusya'ya geri dönmekten endişeleniyor. Ben değilim Elbette."

"Sorun değil," diyorum.

Otobüse daha fazla hokey oyuncusu biniyor, yüksek sesle konuşuyorlar. Benden daha genişler, pedleri olmasa bile ve ben irkiliyorum.

Oskar bana meraklı bir bakış attı.

"Sebastian!" Luke'un sesi gürleyerek beni giderek daha da karmaşıklaşan düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Her şey otobüste mi?"

"Uh-huh."

"Dmitri sana yardım etti mi?" "Evet."

Luke ışınlıyor. "Görüşme odasında sıkışıp kalmıştım."

"Maçın iyi geçti mi?" Öyle olduğunu bildiğim halde soruyorum. "En iyisiydi. Şimdi otobüse bin."

Başımı sallıyorum ve merdivenlere doğru bakıyorum. Midem bulanıyor ve bundan nefret ediyorum. Bu bir otobüs.

Hokey sopalarını kullanmasalar bile beni ezip geçebilecek hokey oyuncularıyla dolu bir otobüsten bahsediyorum. Tanrım, bu adamlardan bazıları buzda kavga ediyor. Futbolcular bile maç sırasında bunu yapmak için durmazlar.

Arkamda Luke'un olduğunu bilerek merdivenlere yöneliyorum, sonra otobüse biniyorum.

Kendimi liseye dönmüş gibi hissediyorum. En son o zaman otobüse bindiğime eminim. Bu otobüs, eskiden bindiğim sarı okul otobüslerinden bir adım önde, ama çok da değil.

İçeri girdiğimde çocuklar bana meraklı bakışlar atıyor ve Luke bir elini sırtıma vuruyor.

"Millet, bu Sebastian. Bazen benimle seyahat edecek. *"Bay Doğru'yu Aramak"* programının sunucusu."

Hokey oyuncuları kahkahalara boğuluyor, sanki o bir espri yapmış gibi ve ben kaskatı kesiliyorum.

"Boş ver onları," diyor Luke, sesi yumuşak. "Hadi oturacak yer bulalım." Hokey oyuncularının çoğu çift kişilik koltuklara yayılmış durumda,

iri bacaklarını açmış erkekler. Bakışlarımı ön tarafa odaklayarak herkesle göz teması kurmaktan kaçınıyorum, çünkü yirmili yaşlarımda olmama rağmen şu anda sporcularla dolu bir otobüsteyim, lisede bile kaçınmayı başardığım tehlikeli bir durum.

Sıcak bir el omzuma dokunuyor ve titriyorum.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim," diyor Luke. "Orada boş bir koltuk var."

Ona bakıyorum, gözlerim çok geniş, sesim çok titrek. "Tamam."

Koltuğa kaydım. Dik oturuyorum, profesyonel yüzüm açık, bakışlarım kaslı atletten kaslı atlete sığıyor.

Burası lise değil, kendime hatırlatıyorum. Burası lise değil.

Ama buradaki bazı insanlar otuz yaşın üzerinde olsa da, araştırmamı yaptığım için beynimin anladığını sanmıyorum ve korkudan titriyorum

yine de içimden geçiyor.

Luke tereddüt ediyor, sonra yanıma oturuyor. "Bu iyi mi?"

"Oh." Kaskatı kesildim. Onun varlığı bu kadar topraklayıcı hissettirmemeli. "Gösteri için bir şey düşünürsen diye," diyor.

"Doğru."

Onun dışarıda, gürültünün ve kargaşanın yanında olması hoşuma gidiyor, böylece benim hiçbir şey yapmama gerek kalmıyor. Ayaklarımı yere koyuyorum ve nefes alıyorum.

Erkeklerin konuşmaları sinirlerimi yatıştırmıyor. Sonunda otobüs şoförü kapıyı kapatıyor ve otobüs bulunduğu yerden geri çekilerek yeni bir şeye doğru yol alıyor. Bakışlarımı gri gökyüzüne ve bir o kadar gri otoparka dikiyorum.

Luke'un bakışlarını üzerimde hissediyorum ama döndüğümde AirPods çantasını açıyor. Yirmi farklı kolonyanın ve balta vücut spreyinin havasını içime çekiyorum.

Koçun farklı yerlerinden kahkaha sesleri geliyor ve belki benim de gülümsemem gerekiyor ama bunun yerine bana nasıl gülebileceklerini düşünüyorum. Lisedeyken çok sık alay konusu olurdum ve hala otomatik olarak kaskatı kesiliyorum.

Ama Luke'un yanında oturuyorum ve o sakin ve endişesiz. Bir şekilde söylenmemesi gereken hiçbir şeyin söylenmediğinden eminim. En azından benim hakkımda.

Ve gerçekten de çok geçmeden hokey terminolojisinin ortaya atıldığını duyuyorum. Sorun değil. Tabii ki sorun yok.

Gerginliğimi hissedebiliyor mu? Damarlarım bir otobana dönüşmüş gibi hissediyorum, saatte seksen mil hızla gürültülü bir şekilde püskürüyor, betonu aşındırıyor ve üzerinde olabilecek gevşek çakıl taşlarını parçalıyor.

Bir noktada bana bakıp ona okulundaki şu çocuğu hatırlattığımı söyleyecek mi? Tanışıklığımızı açıklamadığım için kızacak mı? Öyle miydi? yapmam gereken bir şey mi? Omuzlarımı dikleştiriyorum ve nefesime odaklanıyorum, çünkü belki bu her şeyi daha iyi hale getirecektir.

Luke eğilir ve çantasından bir şey çıkarır. Bir iPad. "Film izlemek ister misin?" diye soruyor.

"Ne?" Bakışlarım hâlâ otobüsün etrafında zıplıyor, bir yerden tehlike gelip gelmediğini bilmek istiyorum.

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Eminim ikimizin de hoşuna gidecek bir şeyler vardır." "Um..."

Luke bir AirPods çıkarıp kulağıma takıyor. Kalbim kararsızca çarpıyor ve ona baktığımda bakışları bir cerrah gibi sert ve değerlendirci.

Aşağı bakıyorum, AirPods'u biraz daha kurcalıyor, sonra takıyor.

"İşte." Videolar arasında geziniyor. "Ne için havandasın?"

Üzerinde "reality TV" yazan bir klasör görüyorum ve onu işaret ediyorum. "Sende ne var?"

Sertleşiyor ve her nasılsa yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. "Belki başka bir şey," diyor.

Ted Lasso'yu gösteriyorum ve spor ortamında olmamıza rağmen rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Mükemmel."

Kısa süre sonra dizi başlıyor ve ben Londra'nın parlak renklerine, yeşil futbol sahasına ve pek de korkutucu olmayan futbolculara odaklanıyorum.

Çocuklar etrafımızda konuşmaya devam ediyor, gür, gürültülü sesler, muhtemelen günün zaferinden sonra daha gür, daha gürültülü.

Sonunda, araba yavaşlıyor.

Otele geldik.

Luke gösteriyi durdurarak "Harika," diyor.

Herkes otobüsten iniyor ve biz de onları içeri kadar takip ediyoruz.

"Bu biraz zaman alabilir," diyor Luke, beni sıranın önüne götürürken.

"Beklememiz gerekmez mi?"

"Hayır. Süslü ev sahibi sensin. Ayrıca, kameraları kurman gerekiyor."

Doğru.

Röportaj.

Luke otel görevlisine önce benim odama ihtiyacım olduğunu açıklıyor ve bazı kaslı adamların sırayı bozduğumuza dair yorumlarını elinin tersiyle itiyor.

Anahtarı aldım.

"Kameraları kurmak için yardımınıza ihtiyacınız var mı?"

Ona hayır demek istiyorum, ama bu gerçekten yardımcı olurdu. Gözleri yumuşuyor. "Geleceğim."

Luke ve ben lobiden asansörlere doğru yürüyüp on birinci kata çıkıyoruz. Sayılar yavaş yavaş artıyor, her kat beni onunla yalnız kalmaya daha da yaklaşıyor. Kalbim sıkışıyor ve kendimi Luke'la bakışırken buluyorum.

Profiline, floresan ışıklarının altın rengi saçlarını nasıl yakaladığına, varlığının küçük alanı nasıl doldurduğuna.

Ona gerçek aşkı bulmasında yardım etmem gerekiyordu, bu her neyse onu değil.

Gerçek düşüncelerimi bilseydi nasıl sırtıp alay edeceğini düşünmek, sanki olası utançtan kaçmaya çalışıyormuş gibi tüm sinir uçlarımı harekete geçiriyor.

Hissettiklerim yüzünden bir otobüs dolusu hokey oyuncusundan daha fazla tehlikedeyim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

L^{uke} Sebastian'ın kurduğu her ekipmanla otel odası küçülüyor. Işıklar, kameralar, tripodlar. Sebastian'ın bavulunu açmasına yardım ediyorum.

ekipman. Çoğunlukla onu gözlemliyorum, o da bana soracağı soruları anlatıyor.

Sebastian bunu mümkün olduğunca verimli hale getirmek için burada. Birlikte geçireceğimiz zaman boşa gitmeyecek.

Sonunda koltuğu işaret ediyor. "Otursana."

"Harika." Oturuyorum.

Başını sallıyor, yüzü sakın, her kış göletleri kapatan buz gibi, her şeyi gözlerden gizliyor.

Gözleri kısılır, sonra merceğinden bakar.

Süitin oturma odası kısmının kapısı kapalı ama yine de duvarın diğer tarafındaki rahat yatak takımıyla büyük kral yatağın farkındayım. Süit dar, siyah duvarlar yüzünden daha kalabalık.

Etrafa dağılmış tripodlar, lensler beni kaydederken ışığı bana doğru itiyor.

"Lütfen ilerleyin," diyor. "Tamam."

"Ve kollarını kolçakların üzerinde tut."

Onları kavriyorum ve o kaşlarını

çatıyor.

"Sana yardım edeceğim..."

Odanın küçüklüğünün ve uzun boyunun bir kanıtı olarak hemen yanıma geliyor. Parmaklarını üzerimde gezdiriyor ve ön koluma sürtündüklerinde uzunluklarının ve genel hafifliklerinin farkına varıyorum.

Zıplıyorum ve parmakları beni terk ediyor.

"Özür dilerim." Bakışlarımı ona kaydırduğımda yüzü kıpkırmızı olmuştu ve bu hiç hoşuma gitmedi. Kanını bu şekilde yeniden düzenlemem hoşuma gitmiyor. Bryce'in yıllar önce onu korkutmuş olması da hoşuma gitmiyor.

"İyisin," diye onu temin

ediyorum. Sebastian kararsız

görünüyor.

"Tamamen iyi," diyorum gülümsemeye çalışarak ama nedense parmaklarının ceketime dokunduğu yer tenimi ısıtıyor, her ne kadar bu gerçek saçma olsa da.

Burası bir otel, çadır değil. Sanki donan bir adammışım gibi her sıcaklık değişimini fark etmemeliyim ve Sebastian bana parmaksız eldivenler hediye etti.

Tekrar ön koluma bakıyor ve çılgınca bir an için paltomda aşırı hevesli bir ütücünün yaktığı yanık izlerini fark ettiğini düşünüyorum.

"Elini çevir." Öyle

yapıyorum ve o da başını sallıyor.

"O zaman kolunu bana doğru çek."

Aklıma parmaklarımı onun koluna sürtebileceğim geldi, böylece ödeşmiş olacaktık.

Ama bu, üzerinde düşünülmesi gereken saçma bir şey.

Kolonyası ağır geliyor ve burun deliklerim açılıyor. Yere bakıyorum, çünkü daha önce hiç kolonyaya maruz kalmamış bir barbar gibi davranmak istemiyorum.

Ama yine de fark ediyorum.

Sebastian aceleyle koltuğuna geri dönüyor. Adımları çok hızlı, yüzü hâlâ kırmızı ve kaşlarımı çatıyorum.

Benim çocuğum yok ama Evan, mümkün olan en iyi seviyede hokey oynamaktan, sadece bir kaptan değil, bir erkek olmaktan bahsetmediği zamanlarda kızı Stella hakkında konuşmaktan her zaman mutluluk duyuyor. Evan'ın Stella'yı ne kadar çok sevdiğini fark etmemek zor olsa da, Stella'yı kendisinin mümkün olan en iyi versiyonu olarak yetiştirmek, korkusuz olmak, korkuya neden olmamak istediğinden bahsettiğinde dikkat etmemek de zor.

Korkusuz olsaydım, belki de yıllar önce Bryce'ın durmasını sağlayabilirdim. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordum ama kendime kardeşimin çok kötü bir şey yapmayacağını, bir nedeni olduğunu söyledim. Bana bisiklete binmeyi öğreten, beni hokey antrenmanına götüren, Ashcove'daki her maçta kenarda tezahürat yapan ağabeyim kötü olamazdı, kandırılmazdı.

Ama yanıldığımdan oldukça eminim.

Bryce kusurluydu ve ben daha iyi biliyordum ve her zaman çok şey söylemem gerekirken sadece birkaç kez birkaç kelime söyledim.

"Röportajı başlatıyorum," diyor Sebastian. "Her şey düzenlenmiştir, ancak ilginç bir şekilde düzenlenmeyeceğine dair söz veremem. Ama aynı soruyu birkaç kez sorabilirim ve cevaplar önerebilirim. sorular."

"Kulağa yaramazca geliyor," diyorum göz kırparak.

Hemen kameranın arkasına geçiyor ve ben profesyonelce davranıp davranmadığımı merak ediyorum. Tanrım, umarım profesyonel olmadığımı düşünmüyordur. Buraya kimsenin zamanını boşa harcamaya gelmedim. İyi bir iş yapmak için buradayım. Hepsi bu kadar. Ben herkesi mutlu etmek için buradayım. Troy. Noah. Nate. Takım yönetimi. Sebastian.

Yeşil bir ışık yanıp sönüyor.

"Ee Luke, bugünkü maç nasıldı?"

Rahatlamış bir şekilde arkama yaslanıyorum, sonra pozisyonumu çok fazla değiştirmemem gerektiğini hatırlıyorum. "Harikaydı. Biz kazandık."

Sebastian bana sırtıyor.

"Şimdi, *Bay Doğru'yu Arayış*'a katılmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

"Um..."

Sebastian'ın uçları karın erimesi gibi aşağı kaymaya başlıyor.

Umarım bunu düzeltebilir.

Troy ve Noah'ın beni bu işe bulaştırdığını kabul etmek istediğimden emin değilim, çünkü yönetim bunu kesinlikle izleyecek ve eğer bu iş Yanlış, bunun onlara yansımaları istemiyorum. Uzun süredir izleyici olduğumu itiraf etmek istemiyorum. Sebastian'ın cevaplamaya hazır olmadığı çok fazla sorusu olacak.

"Bir süredir bir ilişkim olmadı," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Ah." Sebastian başını salladı. "Ama aşka açıksın."

"Sanırım" diyorum, sonra başımı sallıyorum. İzleyiciler aşk ihtimaline "Sanırım" diyen bir Bay Doğru istemezler. Bir başrol, bir kahraman istiyorlar. Benim hiç olmadığım bir şey. Buzda, birçok kişiden biriyim. Her zaman pakı kime gönderebileceğimi, bizi zafere götürecek en iyi pozisyonda kimin olduğunu arıyorum.

"Yani," diyorum, "aşka açığım. Kesinlikle."

Gülümsüyor. "Devam et."

"Bunun gibisi yok, değil mi? Yanında kendin olabileceğin biri. Birlikte bir şeyler yapabileceğin biri."

"Sanırım katılmanız gereken pek çok etkinlik vardır," diyor. "Elbette.

Farklı hayır kurumlarında çalışıyorum. Ve hayır kurumlarının genellikle

etkinlikler ve bağış kampanyaları. Ama mesele sadece bu değil. Kolaylık olsun diye birini istemiyorum. Başlıca kriterim bu olsaydı çok daha önce biriyle yuva kurmuş olurdu."

Sebastian başını sallıyor ve devam etmem gerektiğini biliyorum.

"Bay Doğru'yu aramak, kişinin birçok seçeneğe sahip olmasıyla ilgilidir, ancak sadece güzel olmayan, sadece kağıt üzerinde nitelikli olmayan, ancak dünyanın önünde her türlü saçma sapan şeyi açıklamamanıza neden olan biri. Bence bu güzel bir şey."

Göz kırpmıyor.

"Çok tatlı." Son çiçekli taç törenlerini düşünerek sırtıtıyorum. Yıllar boyunca gördüm. Çeşitli Bay Hakların yaptığı konuşmaları düşünüyorum. Farklı kadınlarla, çoğu insanın stresli bulacağı koşullar altında tanıştılar ama sonunda hep aşkı buldular.

Dizide sevdiğim şeylerden biri de bu. Her zaman sonsuza dek mutlu bir son olması hoşuma gidiyor.

"Biri tarafından öylesine büyülenmek istiyorum ki ruhumu tüm ulusa açayım," diyorum.

"Kadınlar hakkındaki ilk izlenimleriniz neler?" Sebastian soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Hepsi güzeldi."

Gülümsemesi sıklaşıyor.

"Ve hepsi... güzel. Onlarla iyi vakit geçirdim."

"Özellikle dikkatinizi çeken biri oldu mu?"

"İkinci randevudan önce ruhumu taşraya açmayacağım," diyorum ve gülümsüyor. "Bence hepsi eşit derecede çekici."

Hiçbiri aklıma gelmedi ve isim sormadığı için minnettarım. Kaşlarımı çatıyorum, acaba bütün günü rastgele onları düşünerek mi geçirmeliydim? İnsanlar böyle mi yapar?

Hayatımın geri kalanını onlardan biriyle geçirip geçiremeyeceğimi hayal etmeye çalışıyorum. Eve geldiğimde Flora, Willow ya da Dahlia'nın kollarını bana doladığını hayal etmeye çalışıyorum. Geceleri onlardan birine döndüğümü hayal etmeye çalışıyorum.

sırlar ve gece aktiviteleri yapmak.

Bu fikir içimi ürpertiyor ama pencerelere vuran rüzgârın sesi bu düşünceden kaynaklanıyor olamaz. Bakışlarım perdelerle örtülü pencerelere doğru kayıyor.

"Fırtına şiddetleniyor," diyor Sebastian. "Evet.

New Hampshire'da kış."

"Devam edelim," diyor.

Nefes alıyorum, sonra devam etmesi için başımı

sallıyorum. "Bir partnerde ne arıyorsun?"

Parmaklarım otomatik olarak koltuk dayanaklarına dokunuyor, sonra onları geri kaydırmayı hatırlıyorum. Avuçlarımın açıkta olması daha iyi görünüyor, bu yüzden

Acımasız bir hokey oyuncusundan ziyade daha nazik bir adam gibi görünüyorum. Kaslarımı işimi iyi yapmak için oydum, korkutmak için değil.

"Bir şeyler yaşamış birini istiyorum. Kimin biraz kenarı var. Bunu takdir ediyorum. Sakin göletleri severim, üzerinde kaymak için daha iyidirler ama ben okyanus kenarında büyüdüm."

"Ailen balıkçıydı."

"Bu doğru. Hokeyi keşfetmemiş olsaydım, hokeyde iyi olmasaydım, her ne sebeple olursa olsun, muhtemelen şu anda okyanusta olurdum. Umarım tam olarak şu anda değil, çünkü fırtına var, ama genel olarak bunu yapardım."

Sebastian başını sallıyor, gramatik olmayan cümleme pek aldırıyor. Sanırım neyin kolayca düzeltilebileceğini biliyor.

"Birinin beni anlamasının iyi olacağını düşünüyorum. Eğer birileri de aynı şeyleri yaşamış olsaydı."

Bana garip bir bakış atıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Düşünce trenime devam ediyorum. Daha önce üzerinde çok düşünmediğim bir şeydi, ama şimdi dünyadaki en önemli şey gibi görünüyor.

"Kendisi için bir şeyler yapmış, dirençli biri. Pek bir şeyden gelmemenin nasıl bir şey olduğunu bilen ve şimdi her şeyin değerini bilen biri. Gerçek beni gören biri."

Sebastian benden uzaklaşıp elindeki soru kağıdına bakıyor.

"Bana çocukluğunuzdan bahsedin."

"Bildiğiniz gibi Ashcove'da büyüdüm."

Sertleşiyor.

Kaskatı kesildim.

Gözleri açılıyor.

Gözlerim açıldı.

"Yani muhtemelen okumuşsundur. Wikipedia'da var. Ve uygulamada. Muhtemelen." Tanrım, bazen keşke programa gerçekten başvursaydım diyorum. Troy ve Noah'ın ne yazdığından emin değilim. Sebastian'ın yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa, sorulara onun beklediği şekilde cevap vermiyorum.

Sebastian'ın bakışları bilgisayar merceğinin arkasına sıkışmış durumda ama parmakları titriyor.

"Massachusetts kıyısında küçük bir balıkçı kasabası," diyorum aceleyle. "Fena değildi."

Sebastian aniden ayağa kalkıyor.

"Bu soruya çok detaylı cevap vermedim. Daha fazla konuşmamı ister misin?"

"Hakkında..." Ashcove diyeceğini biliyorum ama demiyor. Onun yerine her şeyi kapatmaya başladı.

Artık parlak ışık altında değilim. Oda loşlaşıyor, sonra daha da loşlaşıyor.

Sonunda karanlıktayız ve artık sadece bir gölge olmasına rağmen ona bakıyorum. Nefesimizin ve dışarıdaki fırtınanın farkındayım.

"Özür dilerim," diyor, özür dilemesini istemesem de. Aceleyle yanımdan uzaklaşıyor, ama bir sonraki anda oda donuk otel ışığıyla doluyor. "Çok karanlık oldu."

Kararsızca başımı salladım. "Evet."

Aramızdaki gerginlik hâlâ devam ediyor.

"Bunları sabah alırım," diyor. "Kalmana gerek yok. Gidebilirsin."

Onun odasında durduğumu fark ettim.

"Tamam. Tamam."

Sanki söylenmemiş daha çok şey varmış gibi geliyor. Belki de Ashcove hakkında konuşmalıyız. Ama bunu istediğini sanmıyorum ve ona yapmak istemediği bir şeyi yaptırmak istemiyorum.

Bunun yerine, kalbimin bir parçası hala onunla birlikteymiş gibi sızlayarak oradan ayrıldım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sebastian

O benim kim olduğumu biliyor.

Bu düşünce damarlarımda buz gibi bir akıntıya yol açıyor. Luke Hawthorne'dan kardeşine tek bir kelime ve inşa ettiğim her şey - kariyerim, özenle inşa ettiğim yeni kimliğim, hepsi - yıkılıyor.

Belki de yanıliyorumdur. Odadan çıktı ve sanırım gözleri yumuşadı ama emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, her zaman nazık görünüyor. Onunla ilgili sinir bozucu şeylerden biri de bu, çünkü ona güvenemiyorum, güvenmemeliyim.

Kanepede oturmuş, toplamam gereken ekipmanlara bakıyorum. Bir boa yılanı gövdemın etrafında sürünüyor, korkunç kucağıyla etrafımı sarıyor. Tertemiz süit kabusa dönüyor.

Sorun değil. Gerçekten.

Yani, beni Ashcove'da tanıdığımı biliyorsa önemli değil. Önemli değil.

Ama utanç yine de içimde kabarcıklar oluşturuyor. Gençliğimi, kaslarım olmadan, saçlarımı beyazlatmadan, bir odaya güvenle girmeden önceki yıllarımı hiç düşünmediğimden değil.

Hayatımın çoğu orada geçti. On yıl önce perişan haldeydim. A On yıl önce hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünüyordum. Ve eğer video kameralara olan ilğim olmasaydı, belki de hiçbir şey olmazdı. Eğer annemin üçüncü

Hayatımdaki koca benzeri figürün bir rehinci dükkanı yoktu ve video ekipmanını kullanmamı umursamıyordu, geriye dönüp baktığımda umursaması gerektiği bir gerçek.

Önemsemek onun en önemli özelliklerinden biri değildi. Annemi becermek onun ilgi alanlarından biriydi ve ben meşgul olursam daha fazlasını yapabilirdi.

Ashcove'dan kaçtım çünkü oradan o kadar nefret etmişim ki başka seçeneğim yoktu.

Utanç içimde çağılıyor, bedenimde dalgalanırken damarlarımı tırmalıyor.

Yere kayıyorum ve kollarımı göğsüme bastırıyorum. Kalbim korkmuş bir kuş gibi şiddetle çarpıyor. Ama uzanıp onu sakinleştiremiyorum. Kimse sakinleştiremez.

Yatmam lazım.

Ekipmanlarımı temizlemem gerek.

Sonsuza kadar yerde kalamam. Kendimi zorlayıp ayağa kalktım ve ışıklar. Her bir ekipman parçası kendine ayrılmış kutusuna girer, bu rutin genellikle sakinleştiricidir. Koyun saymak bile artık rahatlatıcı olmazdı.

Telefonuma bir mesaj geldi. Ella'dan. İçimde bir rahatlama oldu.

ELLA: Görüşme nasıldı? BEN:

İyi.

Memleket randevusu için hazırlık yapıyorum.

Sertleşiyorum, sonra onu arıyorum.

"Merhaba Sebastian!" Ella neşeyle söylüyor.

"Ella, Noel özel programlarında memleketle buluşma diye bir şey yok."

"Biliyorum. Ama Boston yakınlarındaki bir balıkçı köyünden. Kolayca yapabiliriz

o."

"Evet, ama-"

"Bu bize küçük bir kasaba havası verecek. Seyirci buna bayılıyor. Bu mükemmel."

Gözlerimi kapatıyorum. "Memlekette buluşmak yok, Ella. Güven bana."

Gece boyunca düzensiz bir şekilde uyuyorum, Bryce tarafından rastgele zamanlarda azarlandığım anılar beni rahatsız ediyor. Eşcinsel olduğumu benden önce biliyordu, bunu biyoloji dersinde kıkırdayan bir grup ergenlik öncesi çocuğa açıklamıştı. Bana kıllı taşaklarını yalamak isteyip istemediğimi sorar ve beni her şakanın konusu yapardı.

Ne zaman yaklaşısam, çünkü Tanrım, birlikte derslerimiz vardı ve Ashcove Lisesi ikimizi de yutacak kadar büyük değildi.

"ew "in bir varyasyonunu duyurmak.

Hiç arkadaş edinmedim. Okul, devam etmek zorunda olduğum bir şeydi. Bir umut ışığı olduğunu söylemek isterdim. Bu deneyim sayesinde şimdi daha sertim. Bu deneyimin derslerime konsantre olmamı sağladığını, bilim, tarih ve yabancı dillerle teselli bulduğumu söylemek isterdim.

Ancak bu ifade saçma olacaktır.

Zihnim dağınıktı, konulara ve gerçeklere tutunamıyordum, nefret edildiğim, hor görüldüğüm ve bana gülündüğü gerçeği dışında hiçbir şeye tutunamıyordum.

Her ders beni aşırı zorluyordu. Sayılara ya da okumalara konsantre olamıyordum. Bryce'ı ne zaman göreceğimi asla bilemiyordum ve tabii ki tek kışkırtıcı Bryce değildi. O yokken bile arkadaşları benimle dalga geçerdi, çünkü benim yanımdayken hep böyle yaparlardı.

Mezun olduktan sonra Ashcove Lisesi'nden ayrıldım, ancak öğretmenlerim tarafından övgü konusu olan bir Ivy League bursuyla değil. Tanıdığım herkesle arama olabildiğince mesafe koymanın ötesinde bir planım olmadan ayrıldım.

Ama şimdi Massachusetts'e geri döndüm. Daha da kötüsü, Ashcove'a geri dönebilirim. Görünüşümü değiştirebilirim... biraz. Ama her zaman Bryce'ın alay ettiği çocuk olacağım.

Umarım Luke kim olduğumu anlamamıştır. Umarım hiç anlamaz.

Tanrım, bu gece neredeyse ona söylemek istediğim anlar oldu. Ama bu çok saçma olurdu. Çünkü tüm bunlar, merak ve şaşkınlık gördüğüm yerde en iyi ihtimalle sempati göreceğim anlamına gelirdi. En kötü ihtimalle de tiksinti görürdüm.

Luke'un beni bu şekilde görmesine hazır değilim ve bunun neden böyle olduğunu çok fazla düşünmek istemiyorum.

Memleket randevusu asla gerçekleşmese iyi olur.

Sersemlemiş gözlerle uyandım. Bugün yeni bir gün ve harika olacak. Olmak zorunda.

Luke'un New Hampshire'a karşı oynayacağı maçı izleyeceğim. Tamamen hazırlandığımdan emin olduktan sonra devasa kahvaltı salonuna gidiyorum. Konuklar

pastırma ve sosislerini, evde tost ve yulaf ezmesiyle yetinenlerin iştahıyla yiyin.

"Sebastian!" Luke beni gördüğünde el sallıyor ve ben de ona belirsiz bir şekilde gülümsüyorum.

Arkadaşlarıyla bir masada oturuyor.

Tereddüt ediyorum.

Luke garip davranıyormuşum gibi kaşlarını çatıyor, sonra bir iç çekip ayağa kalkıyor. Pamuklu tişörtü göğsünün etrafında ilginç şekillerde esniyor. Benim

Bakışlar ondan uzaklaşıyor, çünkü sporcularla dolu bir odada onu arzulamamın imkânı yok.

Garson, "Bu tarafta bir masa var, efendim," dedi ve elini tombul gövdeli ve solgun yüzlü birkaç iş adamına doğru uzattı.

ten renkleri takımın bir parçası olmadıklarını gösterir.

"Buna gerek kalmayacak." Luke omzumu dürtüyor ve kendi omzuna değdiriyor. "Arkadaşıma bir koltuk ayırdım."

Garsonun kaşları havaya kalkıyor, sanki o bile Luke ve beni tanımlamak için "arkadaş" kelimesinin kullanılmaması gerektiğini anlamış gibi.

Ben profesyonel sporcularla dolu havalı masaya ait değilim. Herkesin merakla baktığı, bazılarının stratejik olarak hedeflenmiş selfie'ler çektiği, bazılarının sadece fotoğraflarını çektiği masaya değil.

Ama Luke yine de beni ona doğru yönlendiriyor. "Otur."

Öyle yapıyorum.

"Kahve mi çay mı?" diye sordu.

"Kahve."

"Portakal mı üzüm suyu mu?"

"Portakal."

"Ne yemek istersin?" "Kendi

yemeğimi kendim

bulabilirim."

"Evet, açık büfe masasından iyi şeyleri seçeceğini nereden bilecek?" Troy soruyor.

Luke dudaklarını büzüyor ve masadaki diğer çocuklar gülüyor. Aslında tanıştırlımadık ama Troy'un Blizzard'ların

Kaleci.

"Tamam. Yemeğinizi alın," diyor Luke bana. "Ben size iyi şeyleri göstereceğim ve içkilerinizi getireceğim."

Troy homurdanıyor. "Dediğini yapsan iyi olur, Sebastian."

Luke'u açık büfe masasına kadar takip ediyorum. Yine de bir tepsi kapıyor ve gereğinden fazla yiyeceklerle dolduruyor, çırpılmış yumurta, hamur işleri ve meyve salatası hakkında fikrimi soruyor.

Diğer çocuklar hâlâ oradalar ve ben de itaatkâr bir şekilde oturuyorum. Luke her şeyi aldığıma emin olmak için uğraşıyor, sonra yanıma kayıyor.

"Çocuklar, bu Sebastian Archer," diyor Luke. "Sebastian, bu Troy- oda arkadaşım. Bu Noah ve Noah'nın kocası Finn."

Kaşlarım bir an için yukarı doğru kalkıyor ve masa sırtıyor. Farkına varır.

"Seni televizyonda gördüm," diye itiraf ettim.

Finn ve Noah'nın romantizmi her yere yansıdı. "Finn

ilgiden hoşlanıyor," diyor Noah hafifçe.

Finn, Noah'ın yanağını çimdikler. "Ben romantik biriyim." "Süper romantik."

Finn

bakıyor.

Noah

bakıyor.

Troy gözlerini deviriyor ama dudakları sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi birbirine bastırıyor.

Ve sonra, yemin ederim, Noah ve Finn

öpüştüler. İçime çektim.

Yani, daha önce öpüşen erkekler gördüm. Belli oluyor. Ben de daha önce erkekleri öptüm.

Birçok kez. En sevdiğim şeylerden biridir.

Sadece burada görmeyi beklemiyordum.

Konuşma öğleden sonraki maça dönüşür. Kar giderek daha hızlı bir şekilde yağıyor.

"Maçın iptal edilebileceğini düşünüyor musun?" Aniden sordum.

Konuşma durur ve dikkatlerini pencereye çevirirler.

"New Hampshire'da mı?" Finn başını sallar. "İmkânı yok. Kaliforniyalı olduğumu biliyorum ama biz Kuzeydoğu'da kötü hava koşullarına alıştık."

Özenle inşa ettiğim Kaliforniya kimliğimin hatırlatılması karşısında kaskatı kesiliyorum. Luke'un kahve fincanı dudaklarının yarısına kadar donuyor, gözleri bana kayıyor. O biliyor mu? Biliyor mu?

Onlara söylememek yalan gibi geliyor.

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

L^{uke} New Hampshire seyircisinin yarım yamalak alkışlarını duymazdan gelerek buzun üzerinde süzülüyorum. Bizim için burada değiller. Bizler Düşman.

Bakışlarım tribünlere yöneldi.

Sebastian, Oskar'ın yanında oturuyor. Özel dikim takım elbisesini mavi Blizzards formasıyla değiştirmiş.

Sebastian gülümsüyor, ben de gülümsüyorum.

İri gözleri arenada zıplıyor, tüm parlak ışıkları ve oyunun tuhaflığını özüksüyor. Biz yerlerimizi alırken pop müzik çalıyor ve herkesin ismi anons edilirken kalabalık alkışlıyor.

Pembe flaşlar yüzünde titreşiyor ve elmacık kemiklerinin ve çenesinin ne kadar yontulmuş olduğunu fark ediyorum, yanlış yerleştirilmiş bir Michelangelo gibi.

Eğer Michelangelo'nun heykelleri Blizzards forması giyseydi. Buradan numarayı çıkaramıyorum.

Benim olsa iyi olur.

Bakışlarımı arenanın geri kalanına çeviriyorum.

Dmitri yanımdaki yerine kayd. "Oskar televizyoncunuzu eğlendiriyor."

"Uh-huh."

"Onlara çıkmamalarını söyledim." "Ne?"

Dmitri, Oskar ve Sebastian'a doğru kaşlarını çatar. "Sence dinlerler mi?"

"Neden yapsınlar ki .?" Hokey sopamı daha sıkı kavriyorum. "Onlar birbirinize?"

Dmitri omuz silkiyor. "Oskar'ı herkes sever."

Alnım çatlıyor. Oskar'ın daha önce biriyle çıktığından tam olarak emin değilim. Çoğunlukla Dmitri'ye özlem dolu bakışlar gönderiyor. Ama bu muhtemelen bekâr olduğu anlamına geliyor. Ve sanırım Sebastian da öyle? Önemli birinden bahsetmedi. Ama neden biri Sebastian'la çıkmak istemesin ki? Yani, eğer

Birisi eşcinsel bir adamdı. Ya da biseksüel. Ya da panseksüel.

Sebastian'la çıkmak için sıraya girmiş bir sürü yakışıklı, çekici Kaliforniyalı erkek vardır. Muhtemelen hepsi de onu

Yatakları. Belki de bu yüzden bazen huysuzlaşıyor. Belki de eğlence dolu hayatını özlüyordur. Belki de zamanını benimle geçirmek, hokey hakkında konuşmak ve bana kızlar hakkında sorular sormak zorunda olmaktan nefret ediyordur.

Midemde bir şeyler dönüyor.

Yerel bir ünlü milli marşı söylüyor ama bakışlarım tekrar Oskar ve Sebastian'a dönüyor. Eğleniyor gibi görünüyorlar. Ve Dmitri Oskar'la ilgili bazı şeyleri fark edebilir.

Düdük sesi duyuluyor ve dikkatimi tekrar buza veriyorum.

Disk düşerken kalabalık gürlüyor ama benim dikkatim dağılıyor.

Bakıyorum

son bir kez daha. Oskar Sebastian'a bir şeyler söylemek için yaklaşıyor ve sanki Evan şu anda sopasıyla pakı değil de midemi yumrukluyormuş gibi midem bulanıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve bu, maç başlayacak, bir kez daha kazanma şansımız var, bir kez daha kaybetme şansımız var endişesinden kaynaklanmıyor.

Hayır, şu an aklımdan geçen tek şey Sebastian.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Luke inanılmaz.

Yani, daha önce de harika olduğunu biliyordum.

Ama canlı bir maça gitmekte bir şey var. Hepimiz otururken onun ne kadar hızlı kaydığını görmek gibi bir şey. Elinde hokey sopası, diğer oyuncuların üzerinde yükselerek buzun üzerinde hızlanıyor.

"Mükemmel biri," diye mırıldanıyorum Oskar'a iri gözlerle. Oskar gülümsüyor. "Hepsi öyle. Dmitri'ye baksana."

Başımı sallıyorum ama bakışlarım Luke'ta sabit kalıyor, her ne kadar bu onun daha iri bir versiyonu olsa da, miğferi ve pedleri içinde beliriyor.

Ama yine de, bu o. Şaşkına döndüm.

Normalde onu izlemem. Ona minnettar bakışlar attığımı görmesini istemiyorum. Tanrım, ona bir eş bulmasına yardım etmek için buradayım.

Ama belki o hokey oynamakla meşgulken ben bakabilirim. Boyuna ve omuzlarının genişliğine hayran olabilirim. Pas verme şekline hayran olabilirim. Diğerleri gibi. Ve önce bir asist, sonra bir tane daha yaptığında onun için tezahürat yapabilirim.

Sırası her geri geldiğinde onu özlüyorum. "Çok kar yağıyor," diye mırıldanıyor Oskar.

Ona döndüm. "Bir şey mi dedin?"

Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Hava korkunç." "Bu hiç iyi değil."

"Hayır." Oskar alt dudağını çiğniyor, sonra birine mesaj atıyor. Parmakları hızla tuşların üzerinde geziniyor ve ben ne yaptığını merak ediyorum.

"Kahretsin." Ayağa kalkar. "Şoför havanın imkânsız olduğunu söyledi. Boston'a dönmemizin imkânı yok. Yirmi hokey oyuncusu ve çalışanları için kalacak yer bulmalıyım. Oteli arayacağım. Üzgünüm."

Oskar aceleyle uzaklaşıyor ve ben de bakışlarımı, üzerimize çöken kar fırtınasının farkında olmadan buzun etrafında diski kovalayan oyunculara çeviriyorum.

Sonunda Oskar döndü ve yanımdaki koltuğa çöktü. "Her şey hazır." "Bu harika."

"Son dakikada oda bulmak kolay değil."

"Ama sen başardın."

"Uh-huh."

Ona yumruk attım ve o da güldü. Birinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Luke'un yedek kulübesinden beni izlediğini fark ediyorum. Kaşlarını çatıyor, ki bu onun normal hali değil ve New Hampshire'dan bir gol daha kaçırmış olma ihtimalime karşı skor tabelasına bakıyorum.

Ama skor 3-1 olarak kaldı. Luke iki golün asistini yaptı. Belki de otobüsün iptal olduğunu duymuştur.

Sonunda oyun biter, Blizzardlar hala öndedir ve takım tebrik için kucaklaşmaya başlar.

Işınıyorum.

Çıkarken gülümsemeyi bırakmıyorum. Kalabalık etrafımda toplanıyor, artık koltuklarımızda olmadığımız için daha kalın. Çoğu insan hava durumu hakkında sohbet ediyor, eve dönmekten korkuyor.

Ama sonra duydum.

"Luke Hawthorne'u gördün mü?" diye soruyor

biri. "O çok seksi..."

"Kaynıyor."

"Kesinlikle."

"Ve onu her hafta *Bay Doğru'yu Ararken*'de görebiliyoruz."

Atkımı çenemin etrafında sıkıyor ve biri beni tanır diye kabarık, kar fırtınasına uygun paltomun fermuarını çekiyorum.

Sesler devam ediyor, Luke'a iltifat ediyorlar.

Oskar bana dirsek attı. "İyi seçim, ha?"

Başımı sallıyorum ama galibiyetten sonra içimi dolduran sevinç içimden sızıyor. Elbette Luke herkes tarafından çok sevilir. Onun pek çok, *pek* çok iyi özelliğini fark eden ilk kişi ben değilim.

Tanrım, umarım Luke ona baktığını fark etmemiştir. Umarım sırtıtmıyordur ve kardeşinin bu işi hallettiğini düşünüyordur.

Ve beni hatırlamasa bile, kendime okuldaki iki sınıf farkının çok büyük olduğunu, adımın farklı olduğunu, görünüşümün ve genel durumumun da farklı olduğunu söylesem bile, ondan *bu* şekilde hoşlandığımı düşünürse yine de bunu eğlenceli bulabilir.

Her otobüs yolculuğunda ve her yemekte yanında oturması gereken, buğulu gözlü bir askı olmak istemiyorum. Arkadaşlarıyla hokey konuşuyor olmalı.

Gri park alanı bir kış harikalar diyarına dönüştü. Bir ayak Her arabanın üzerine kar yığılıyor ve kar küreme araçları her zamankinden daha fazla kirli karın üzerinde homurdanıyor, homurdanıyor ve inliyor.

Herkesin sohbeti üzerimize yağan kara dönüyor.
Oyun hakkında düşünceler? Fark etmez. New Hampshire havası daha unutulmaz.

"Kahretsin." Oskar telefonunu çıkarır. "Merhaba. Baba? Kar yağıyor. Hem de çok.

Görüşmeler için pek uygun bir zaman değil gibi." Birkaç dakika sessiz kalır.
"The

Gazeteciler de eve gidemeyecek. Otele gitmemiz gerekiyor ve yollar-" Tekrar duraklıyor. "Evet. Yakında görüşürüz."

"Geliyorlar mı?" Ben soruyorum.

Oskar başını sallar. "Hadi otobüse gidelim."

Ona doğru acele ediyoruz. Oskar kayıyor ve ben onu tutuyorum. Karlı zemine bakıyor. "Neredeyse düşüyordum." "Şaka yapmıyorum."

"Beni kurtardın."

"Yakınımda kal," diyorum, botlarıma teşekkür ederek. Para sahibi olmanın pek çok güzel faydası var. Bunların hepsini biliyorum çünkü eskiden hiç param yoktu. Ama şu anda beni en çok heyecanlandıran özellik botlarımdan çekiş gücü.

Eldivenli elimi onunkine uzattım. "Hadi gidelim."

ON ALTINCI BÖLÜM

L^{uke} Salondan aceleyle çıkıyorum, soyunma odasından kaçarken ceketimin fermuarını çekiyorum. Sebastian'ı bekletmek istemiyorum.

Röportajlar

İptal edildi - sanırım Evan ve Koç daha sonra Zoom ya da benzeri bir yöntemle gazetecilerle konuşacaklar.

Sebastian'ı hemen fark ettim. Parlak mavi ceketini tanıdım. Ama onu son gördüğümde Oskar'ın elini tutmuyordu.

Adımlarım duraksıyor, sonra yavaşlıyor. Belki de hayal ediyorumdur.

Ama kesinlikle el ele tutuşuyorlar. Ayrıca gülüyorlar.

Midemde bir şeyler düğümleniyor. Belki de maçtan sonra yeterince su içmedim. Genellikle sıcak bir yerdeyken daha fazla susuzluk hissederim. Vegas ya da Dallas, ama su her zaman önemlidir, donmuş çeşitlerle kaplı olduğumda bile.

Çünkü başka bir duygu hissetmiyorum.

Yok artık.

Dmitri'nin dediği gibi Sebastian ve Oskar birbirlerinden hoşlanıyorlarsa bu harika. Ben ikisinden de hoşlanıyorum. Her şey harika. Tamamen harika.

Kaşlarımı çatıyorum ve otobüse doğru yürüyorum. Hayat harika.

Otobüse ulaştığımda hala öfkeyle baktığımdan eminim.

Oskar ve Sebastian ayrıldılar. Ama bunun nedeni muhtemelen Oskar'ın her zamanki gibi babasının yanında oturacak olmasıdır.

Bakışlarım Sebastian'a odaklanıyor. Beni hemen fark ediyor ama gülümsemek yerine başını eğiyor.

Yanına oturdum. "Merhaba."

"İyi oyundu," diyor.

"Uh-huh."

"Yapımcılarım bunu gördü ve çok heyecanlandılar." "Harika."

"Kızlar da izledi."

"Dış dünyaya erişimlerinin olmaması gerektiğini sanıyordum." "Sen bir istisnasın." Gülümsemesi kırılğan.

Ve sonra anladım.

Beni burada bekliyordu çünkü beni Mr.
Doğru şeyler.

"Benimle oturmak zorunda değilsin," diyorum.

Gözleri dönüyor ve geri çekiliyor. Altmış saniye önce Oskar'la el ele
tutuştüğünü bilmeseydim, özür dileyebilirdim.

Ama bunu biliyorum, o yüzden yapmıyorum.

Bakışları bana doğru kayıyor, kaşları normalden biraz daha yüksek.
Bunu bilmekten nefret ediyorum. Etmemeliyim.

Gözlerim kısılıyor ve o da bakışlarını benden kaçırıyor. "Ben iyiyim."

Telefonunu çıkarıyor ve parmakları titriyor. Onları kendi parmaklarımla
yutmak, yüzündeki gergin ifadenin dağılması ve mutlu olup gülümsemesi için
onu kendime doğru çekmek için garip bir dürtü duyuyorum.

Onun yerine kollarımı kavuşturup önüme bakıyorum.

Takım arkadaşlarım otobüse doluşuyor. Bana ve Sebastian'a meraklı
bakışlar atıyorlar, sanki aramızdaki gerilim herhangi bir duvar kadar
görünürmüş gibi. Aramızdaki hava titreşiyor, hava molekülleri kendilerini
yeniden düzenliyor ve aramızda süzülme yerine katı olmaya çalışıyorlar.

Eldivenlerimi çıkarıp ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum ve aşağıya
bakıyorum. Sebastian'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum ama döndüğümde
park yerine baktığını görüyorum.

Sanırım onu suçlayamam. Bir süredir kar görmedi. Oldukça garip bir
kavram olmalı. On sekiz yaşından beri eve gelmediğini biliyorum çünkü
üvey babasının rehinci dükkanına uğradığımda
Bu yaz, adam onu zar zor hatırlıyordu.

Otobüs nihayet sarsılarak hareket eder. Yavaşça ilerliyor, çamurda
sürünüyor, sonra yavaşlayarak emeklemekten daha yavaş bir hale geliyor. Ön
cam bembeyaz ve camdan dışarı bakmak için döndüğümde Sebastian da aynı
derecede beyaz bir kar tabakasına bakıyor.

"Kaliforniya'dan oldukça farklı," diyorum.

Başını sallayarak onaylıyor. Birden fazla değil. Sadece bir kez. Bakışları
var olmayan manzarada sabit kalıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Oskar'ın yanında oturabilecekken
neden benim yanımda oturmaya karar verdiğinden emin değilim. Muhtemelen
gülüyordur. Ama Oskar, Koç'un yanında oturuyor. Kafaları bir arada, kim bilir
ne konuşuyorlardı.

Otobüs kayar ve Sebastian'ın telefonu elinden kayar. O
ama bu işe yaramayacak. Otobüs

buzun üzerinde kayıyor. Onu geri çektim.

Kollarımda geriliyor, nefesi tahmin ettiğimden daha ağır. Bazen gece geç saatlerde, birinin içine girip çıkarken ve ter vücutlarımızı birbirine yapıştırmışken duyduğum ses bu.

Gözleri açılıyor.

Umarım düşüncelerimi okumamıştır. Yanaklarım yanıyor. "Kusura bakma. Belki de otobüsün kayması durana kadar beklemelisin."

"Şimdiki gibi mi?"

Gözlerimi kırptırıyorum, sonra otobüsün ilerlemeye devam ettiğini fark ediyorum. Daha da kötüsü, hâlâ Sebastian'ı tuttuğumu fark ediyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve gergin görünüyor, bundan nefret ediyorum.

Kolumu hızla çekiyorum. "Evet. Bana bırak."

Parmaklarımı karla kirlenmiş, grenli zemine bastırarak yere çömelip telefonu arıyorum. Daha iyi aramak için Sebastian'ın bacaklarını hareket ettiriyorum, sonra nihayet soğuk dikdörtgen camı kavıyorum. Telefonu muzaffer bir edayla havaya kaldırıyorum.

"Teşekkür ederim." Sebastian tereddüt ediyor, sonra elimden çekip alıyor. Kendini atletik bir şekilde zorlamamış olsa da yüzü öncekinden daha pembeydi.

Koltuğuma geri oturuyorum. Yüksek kalp atış hızı bana göre olmasa da kalbim dört nala koşuyor, dengesiz zeminde gümbür gümbür atıyor.

Sonunda otobüs otele yanaştı.

Omuzlarım gevşiyor, garip gerginliği bırakmaya hevesliyim.

Mikrofon çatırdıyor, sonra Oskar eskisinden daha az odaya sıkışmak zorunda kalacağımızı duyuruyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sebastian, Oskar'la aynı odada mı kalacak? Süper özel arkadaşlıklarını keşfedecekler mi?

Kaşlarımı çatıyorum, eğer anlaşılselerdi gerçekten harika olurdu. Daha çok el ele tutuşabilirlerdi.

• • • •

SEBASTIAN

Otobüs otele varır ve Luke öne atılır. "Ben çantalarınızı alayım."

Otobüsten indiğimde, tüm ekipmanım iri omuzlarına atılmış halde otelin girişinde duruyordu. En sevdiğim Louis Vuitton çantam Luke'un bavulunun üzerinde duruyor.

"Özür dilerim," diyor lobide ona katıldığım da. "Otobüs girişinde beklerdim ama bu çantaların ne kadar su geçirmez olduğunu bilmiyordum. Sanırım ekipmanların soğukta bırakıldığında zarar görebileceğini duydum ve yine de onları yakın tutmak isteyebileceğinizi düşündüm-"

"Teşekkür ederim," diyorum çabucak. "Bu çok hoş."

Belki de her şey yolundadır. Işıldıyor ve ben gözlerimi kaçırıyorum çünkü gülümsemesi çok parlak, sanki ruhumu yakmaya çalışıyor.

Oskar resepsiyona doğru ilerliyor, geçerken bize gülümsüyor. Luke'un gülümsemesi azalıyor ve benim artan sevincim azalıyor.

Luke'un eşcinsellerle arası iyi sanıyordum. Yani, benimle iyi görünüyor ve eşcinsel arkadaşları var...

Ama kesinlikle Oskar'a doğru bakıyor gibi görünüyor.

Oskar daha çok genç kız gibi. Küçük kemikli ve güzel. Daha dürüstçe, benim gibi ve tüm kaslarım sertleşiyor.

Diğer hokey oyuncularını lobiye yığıldı. "Yine birinci, Luke!" Troy anons ediyor.

"Çünkü o senin gibi yavaş değil," diyor Finn. "Yani, maç boyunca neredeyse hiç kaymadın..."

"Ben kaleyi koruyordum!" Troy kızgın bir şekilde.

"Bana bir bahane gibi geldi," diyor Finn, kolunu Noah'ya dolayarak. "Sence de öyle değil mi, Tatlı Puck'ım?"

Noah ciddiyetle başını sallıyor. "Sanırım mesafe kat edecek enerjin yok Troy."

Troy ters ters bakıyor, sonra da bir anda ikiye ayrılıyor ve kollarını başının üzerinde sallıyor. "Ta-da!"

Koç, "Takım elbise pantolonunuzu mahvederseniz, bir sonraki maçtan önce yeni bir takım elbise almanız gerekir," diyor.

"Hey!" Troy ayağa fırladı. "Ben bol paçalı takım elbise pantolonları alırım. Ben önceden düşünen bir adamım."

Oskar bana plastik bir kart uzattı, sonra bir tane de Luke'a verdi. "547 numaralı odada olacaksınız."

Sonra yürümeye devam eder.

Luke plastik karta bakıyor ve ben ne düşündüğünden emin olamıyorum. Ürperiyorum. Benimle aynı odada kalmak istemiyor mu?

Otobüs koltuklarını paylaşmak bir şeydir, ama yatak odası farklıdır. "Bekle!" Luke seslenir ve Oskar arkasını döner.

"Bir sorun mu var?" Oskar sorar.

"Bunlar aynı oda için mi?" Luke soruyor. "Yani... aynı oda mı?"

Yere batmak istiyorum.

Oskar yine de profesyonel bir çekiciliğe sahip. "Otelde hepimize yetecek kadar oda yoktu. Korkarım bu sefer herkes aynı odayı paylaşacak."

"Anlıyorum ama Sebastian benimle paylaşıyor mu?"

Kafasını sallamadan önce Oskar'ın yüzüne şaşkınlık yerleşmeyi başarıyor. "Evet."

"Seninle değil mi?"

Oskar bu kez gerçekten kaşlarını çatar. "Babamla kalacağım. Diğer oyuncuların babalarıyla aynı evi paylaşmak isteyeceklerini sanmıyordum. Koç..."

"Haklısın..." Luke hızlıca söylüyor. "Özür dilerim. Sadece tahmin etmiştim."

"Her şey yolunda mı?" Oskar'ın gözleri yuvarlak. "Sanırım yakınlarda bir motel var. Yer olup olmadığını kontrol edebilirim."

Halı kaplı zemine bakıyorum. Tüm vücudum sarkıyor. Kalbim çarpıyor. Bu konuşmayı daha önce de duydum. Daha önce de istenmemiştim. Bunun şimdi olacağını düşünmemiştim.

Luke bütün çantaları toplar. "Gel Sebastian. Odamızı bulalım."

Kafam karışmış bir şekilde bakışlarımı ona yöneltiyorum, o da bana gülümsüyor ama her şey hâlâ yolunda değil.

"Güzel. Sizi yalnız bırakayım." Oskar diğer oyunculara başka anahtarlar vermek üzere uzaklaşır.

Luke'u takip ediyorum. "Eşyalarımı taşıyabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," diyor Luke hafifçe, sanki az önce beni Oskar'la aynı odaya sokmaya çalışmamış gibi. "Ama benim yanımdayken buna ihtiyacın yok."

Kaşlarımı çatıyorum ama o asansöre doğru yürüyor, sonra dirseğiyle düğmeye basıyor. Asansör çalışıyor ve birkaç adam asansöre doğru koşuyor. Ben hareket ediyorum.

Luke'a yaklaşıyorum. Daha fazla adam içeri giriyor ve ben duvara yaslanıp asansör yukarı çıkarken Luke'a dokunmamaya çalışıyorum.

Luke bakışlarını bana kaydırıyor. Burun delikleri genişliyor ve yüzü taş kesiliyor. Asansör bizim kata indiğinde aceleyle odamıza çıkıyorum.

Kendimi yorganın altına sokmak ve kızgın görünmüyormuş, beni hor görmüyormuş gibi davranmak istiyorum. Uyumak ve bu akşam olmamış gibi davranmak istiyorum, gün Luke'un hokey galibiyetinden sonra sona erdi ve odaları paylaşmak zorunda kalsak bile bunun onun için bir önemi yokmuş gibi davranabilirim.

Plastik kartla oynuyorum ama parmaklarım titriyor.

Kaşlarını çatıyor. "Üşüdün mü?"

Neyse ki anahtar bölmesi yeşil renkte yanıp sönüyor ve Luke için kapıyı açık tutuyorum. "Önden buyurun."

Luke kaşlarını çatıyor, sanki bütün eşyalarımı ve kendi eşyalarını taşımak ve kapıyı benim için açık tutmak istiyormuş gibi, ama başıyla onayladıktan sonra odaya giriyor.

Peşinden gidiyorum, kalbim küt küt atıyor. Her şey yoluna girecek. Yatağa gideceğim ve sabah bunu hiç yapmak zorunda kalmamışız gibi davranacağız.

Ama bu dün geceki süite hiç benzemiyor.

Burası aynı otel, ancak koridor daha dar, halı yıpranmış, lüks duvar kâğıdı düz boyayla değiştirilmiş.

Aklıma bir düşünce geliyor ve adımlarım duraksıyor.

Kesinlikle hayır... Ama sonra görüyorum: bir yatak. Bir kraliçe yatak.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Luke çantaları yere bırakıyor, bakışları da yatakta.

Gözlerimi kapatıyorum. Benimle aynı odayı paylaşmak bile istemedi. Ve şimdi benimle aynı yatağı paylaşmak zorunda mı?

"Belki o motelde oda olup olmadığına bakabilirim," diyorum. "Merak etme. Ben halledeceğim."

Geriye doğru çekiliyorum, sonra omuzlarım duvara çarpıyor. Tanrım, bu oda çok küçük.

İçim dışıma karışıyor, yeni ve alışılmadık şekillerde şekilleniyor.

Luke kaşlarını çatıyor. "Hava kötü Sebastian. Hiçbir yere gitmemelisin."

"Ama-" Tekrar yatağa bakıyorum.

"Sorun yok, Sebastian. Tamamen iyi."

Alt dudağımı çiğniyorum. Otobüste yan yana otururken Luke perişan görünüyordu.

Luke ceketinin fermuarını açıp dolaba asıyor. Paltomu almak için elini uzatıyor.

"Emin değilim..."

"Şimdi, Sebastian."

Ceketimin fermuarını açıp ona veriyorum. Alırken gözleri parlıyor, bakışları göğsüme sabitleniyor.

Formama bakıyor.

Kahretsin.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve Luke kendi paltosunu dolaba asmış olsa da, kar kayarak yere damlarken bile paltomu tutmaya devam ediyor.

"O benim formam," diyor sonunda, sırtışı daha da genişleyerek. "Um... Öyle mi?"

Kıkırdıyor ve ceketimi bir koltuğun altına fırlatıyor, doğru yere düşüp düşmediğini kontrol etmiyor. Kesinlikle düşüyor çünkü Luke atletik değilse hiçbir şey değil.

Luke aramızdaki mesafeyi daraltıyor. Dudaklarındaki gülümseme hâlâ yayılıyor ve daha önce donuk ve temkinli görünen gözleri şimdi sanki kendini dünyanın en iyi diskosunda bulmuş gibi dans ediyor.

Belki de striptiz kulübünde böyle görünüyordur. İçim burkuluyor. Tanrım, bu formayı giymemeliydim. Bu bir hataydı.

"Hokey maçına giderken forma giymem gerektiğini dūřındım," dedim. "Hokey sevmediğini sanıyordum."

"Bu yeni bir şey."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ göğsümdeki numarada. Onun numarası. Onun lanet numarası.

Başını sallıyor, etli dudakları sırtıyor ve ben bundan bile nefret ediyorum. şimdi onun dudaklarının benimkilerin arasında nasıl hissedebileceğini dūřünüyorum. Nefis kokusunu içime çekmemek için mücadele etmekten nefret ediyorum.

Bir adım daha geri atıyorum ve yine duvara çarpıyorum.

Lanet olsun. Otel odalarını daha büyük yapmaları lazım.

Ellerini uzatıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, altın rengi parmaklarının görüntüsü ve solgun saçlarının bileklerinin üzerinde kıvrılması karşısında donup kalıyorum.

Sonra formama dokunuyor, kumaşı kendine doğru çekerek inceliyor. Tanrım, beni kollarına mı almaya alışıyor? Aklımdan tam da bunun görüntüleri geçiyor.

Kendimi ona bakmaya zorladığımda sırtıyordu.

Parmağını kabartmalı yazının üzerinde gezdiriyor. "Artık bu versiyonu satmıyorlar."

Kahretsin.

"Öyle değil mi?" Sesim çok yüksek çıkıyor ve gözleri dans ediyor, sanki Youtube'da yavru köpek videosu izliyormuş gibi.

Başını sallıyor. "Bu üç yıl önce durduruldu. Ben katıldıktan kısa bir süre sonra değiştirdiler."

"Oh."

"Neden benim formamdan sınırlı sayıda var?"

"Um..." Aşağı bakıyorum. "Belki de hediyelek eşya dükkanında normal olanları satmışlardır?"

"Yani onun yerine 7000 dolarlık bir forma mı aldın?"

Sikeyim.

O formayı almamalıydım. Ama Luke'u o zaman bile pek umursamamıştım ve tanıdığım birinin bu kadar başarılı olmasının çok havalı olduğunu düşünmüştüm. İlham vericiydi. Forma postayla geldikten kısa bir süre sonra *Bay Doğru'yu Ararken*'i sunma işimi aldım ve bunu bir nevi iyi şans tılsımı olarak gördüm. Bunları ona söylemek istediğimden değil. Ona sahip olmak yeterince utanç verici.

"Ya benim formama çok fazla para harcadınız, ki bu uygun maliyetli değil, çünkü normal formalardan çok daha fazlasına sahipler.

normal fiyatlarla ya da ilk piyasaya sürüldüğünde satın aldınız."

İşıldıyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu. "Hokeyden nefret mi ediyorsun, Sebastian?"

Ödevini yapmamış yaramaz bir çocuk gibi hissederek başımı yavaşça sallıyorum. "Tam olarak değil."

Sırıttıyor. "Tam olarak değil."

Gözlerimin içine bakıyor ve otobüste aramıza duvar ören tüm moleküller paramparça olup eterin içine çöküyor. Ona doğru çekildiğimi hissediyorum, sanki bir girdabın içindeymişiz gibi.

Erkeklerdeki o bakışı

bilirim. Daha önce de

görmüştüm.

Genellikle bunu beni kollarına çekip öpmeleri takip eder.

Be

n. Ama bu farklı. Luke

heteroseksüel.

Acaba bana Ashcove'u soracak mı? Acaba bana kariyerini bu yüzden mi takip ettiğimi sormak için. Kalbim hızlandı. Bu konuda konuşmaya ve sonra da onunla yatağa girmeye hazır değilim.

Gözlerindeki tartışmayı görüyorum, ama sonunda yumuşuyorlar ve elini bırakıyor.

Ellerimi şimdiden özlüyorum, sanki paltosuz, şapkasız, eldivensiz bir kar fırtınasının içine itilmiş gibiyim.

Ama ellerini bırakıyor, hala gülümsüyor ve geriye doğru yürüyor. Paltomu bıraktığı sandalyeden alıyor ve dolaba asıyor.

Sonra takım elbise ceketini çıkarıyor.

"Hala onu mu giydiriyorlar sana?" diye sordum.

"Biz hokey oyuncularını her zaman profesyonel görünürüz." Göz kırptıyor.

"Her zaman yatırım bankacılarıyla karıştırılıyor olmalısın."

Homurdanıyor, sonra kravatını çözüyor.

Muhtemelen başka tarafa

bakmalıyım. *Kesinlikle* başka

tarafa bakmalıyım.

Ama hâlâ gözlerimin içine bakıyor ve başka tarafa bakmak, olmasını istemediğim o saçma şeylerden biri gibi geliyor. Elleri düzenli bir şekilde düğümünün üzerinde hareket ediyor. Belki papyonlar onu aşıyor ama bu tür kravatlar değil.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Kahretsin.

Bakıyordum.

Numarasının ve isminin yazılı olduğu formasının bende olduğunu gördü. Blizzards'a katıldıktan hemen sonra almış olmam gerektiğini biliyor. Ve şimdi o soyunurken ben ona bakıyorum.

Bryce'ın beni çağırmak için kullandığı tüm kelimeler, sanki kendi kişisel idam mangam varmış ve şu anda hepsi bana saldırıyormuş gibi zihnimden geçiyor.

"Özür dilerim." Aceleyle arkamı döndüm ve çekmecelere doğru koştum.

"Hey." Sesi sakın, kararlı ve yumuşak. "Sen iyisin. Her şey yolunda. iyidir."

Sanki verandanın altından kandırdığı bir sokak kedisiymişim gibi bana mırıldanıyor ama rahatlamak yapabileceğim bir şey değil. Çünkü o kedi dışarı çıktığında, zafer çığlıkları onu titretecek, parlak ışığa göz kırpacak, en sevdiği yere dönemeyecek.

"Üstümü değiştireceğim." Banyoya yöneliyorum, sonra pijamalarımın yanımda olmadığını hatırlıyorum. Arkamı döndüm. "Eşyalarımaya ihtiyacım var."

Kenara çekiliyor, bakışları istediğimden daha endişeli ve bavulumu karıştırıyorum, ellerim nefret ettiğim o titreme hareketini yapıyor.

Luke katlanabilir bagaj standını buluyor ve duvarın yanına yerleştiriyor. Sonra bavulumu taşıyor ve üzerine yerleştiriyor. Sonunda bavulumun fermuarını açtı, kapağı yukarı iter..

Bunun berbat bir fikir olduğunu çok geç fark ettim.

Çünkü bavulun en üstünde ne olduğunu biliyorum. En son ne attığımı Buraya gelmeden bir dakika önce, çünkü Boston'da çok fazla mahremiyetim yok ve bunun tadını çıkarabileceğim bir şey olduğunu düşündüm.

Belki fark etmez.

Eşyalarımın yer değiştirdiğini umuyorum ama bu bir bavul, çamaşır makinesi değil ve Luke'un bunu fark ettiği anı görüyorum. Omuzları zarif hareketlerini durduruyor.

Gözleri şişer. Çenesi düştü. Evet,

yapay penisimi fark etti. "Bunu

yapmaman gerekiyordu..."

"Biliyorum."

Hâlâ bavulumun önünde duruyor. Damarlı ve ten rengi yapay penisim, şeffaf plastik poşetinin içinde kıyafetlerimin üstünde duruyor.

"Bunu sen koydun..." diye genel yönümü işaret ediyor, sonra elini bırakıyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Aceleyle yanına gidip bavulun kapağını kapatıyorum. "Bu kişisel bir şey."

"Ama uyuyor mu?" Alnı birbirine yaklaşmış ve daha önce hiç ter olmayan alnında boncuk boncuk terler oluşmuş. Bir Cullen kardeş gibi parıldıyor.

"Um..."

"Özür dilerim. Buna cevap vermek zorunda değilsin. Belli ki." Bu kez benden özür diliyor ve yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor. Muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Kalbim titriyor, sinirlerim

karmakarışık. Ama sorun değil.

Eşcinsel olduğumu biliyor.

Ancak birinin eşcinsel olduğunu bilmek ve bir dildo görmek belki de farklıdır.

Kıyafetlerim hâlâ bavulumda ve onlara hâlâ ihtiyacım var. Ona yaklaşıyorum. "Özür dilerim. Kıyafetlerim-"

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri kocaman. "Doğru. Tabii ya. Özür dilerim."

Yoldan çekiliyor. Aceleyle pijamalarımı alıyorum ve dildoyu sanki aniden ortaya çıkıp işleri tekrar utanç verici hale getirecekmiş gibi bavulun dibine sokuyorum.

Aceleyle banyoya girip gece abdestimi aldıktan sonra yatak odasına geçiyorum. Luke başlangıçta olduğundan çok daha fazla soyunmuş görünüyor. Bakışlarım artık çıplak olan gövdesine, karın kaslarına, sekiz tanesine ve uzun pijama pantolonuna kayıyor.

Üzerine bir sweatshirt geçiriyor ve umarım baktığım için değildir.

Işıklar aniden kapandı. Ortadan kayboldu, sanki başından beri hayal gücümün bir parçasıymış gibi.

"Elektrik düğmesine bastın mı?" diye

sorar. "Sanırım elektrikler gitti."

"Oh." Duraklıyor. "Muhtemelen bir jeneratörleri vardır. Muhtemelen yakında devreye girecektir."

Başımı sallıyorum, sonra beni göremediğini fark ediyorum, çünkü tüm süper kahramanlık nitelikleri, x-ray görüşü muhtemelen bunlardan biri değildir. Hızlı hareket etmek ve gülünç derecede güçlü olmak yeterince süper kahramanlıktır.

"Evet," diyorum.

Telefonunu karıştırıyor, sonra bavulunu kurcalıyor. Muhtemelen diş fırçasını aradığını fark ettim.

Aceleyle yatağa gidip yorganın altına giriyorum. Yeni planım uyanmak, uykuya dalmak ve sabah tüm bu gariplikleri unutmasını ummak.

Bu iyi bir plan.

İşe yaramıyor.

Onun yerine, yatmaya hazırlandığını duyuyorum, sonra kalbimin şiddetli gümbürtüsünü duymamasını umarken yatağa doğru ilerlediğini duyuyorum. Sonunda yorganın altına giriyor ve yatağa girdiğinde şilte kayıyor.

Olabildiğince hareketsiz yatıyorum. Belki burada olduğumu unutabilir. Belki öz kardeşinin nefret ettiği biriyle aynı odayı paylaştığını unutabilir. Belki bavulumdaki kocaman dildoyu ve onunla yaptığım her şeyi unutabilir.

Gözlerimi kapatıyorum ve sabahın çabuk gelmesini umuyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

L^{uke} Oda sessiz.
Çok sessiz.

Ve çok soğuk.

Sanırım elektrikler hala kesik, ve bu otel yeterince süslü olduğu için gürleyen, ses çıkaran ve yer kaplayan harici ısıtıcılardan birine sahip olmak.

Sebastian yanımda kıpırdanıyor ve düzenli nefes alışının durduğunu, yerini titremeye bıraktığını fark ediyorum.

Kahretsin.

"Üşümüştün," diyorum, bu şimdiye kadarki en bariz şey olmasına rağmen. "Ben iyiyim," diyor, bu şimdiye kadarki en bariz yalan olmasına rağmen.

Sanki cenin pozisyonu tüm sorunlarını çözecekmiş gibi dişleri gıcırıyor ve omuzları öne doğru eğiliyor.

Ben daha fazla düşünmeden, ona yaklaştım. Onu kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum.

Kaskatı kesilir, vücudu kaskatı kesilir.

Çok geç fark ettim ki bu belki de İK tarafından tavsiye edilen bir davranış değil. Flört programlarındaki erkeklerin genellikle ev sahiplerini kollarına almadıklarından eminim. Her yerimize dokunuyoruz - göğsüm sırtına, bacaklarım bacaklarına, burnum ensesine değiyor.

"Luke?" Karanlığa doğru fısıldıyor ve kıvrılarak uzaklaşmaya başlıyor. "Sıcak olmanı istiyorum," diyorum. "Vücut ısısı ve her şey."
"Ama-" Sebastian uzaklaşıyor. "Bunun profesyonelce olduğunu sanmıyorum."

Karanlık odayı düşünüyorum, Sebastian bana dokunmak istemiyor mu yoksa bunu uygun bulmuyor mu emin değilim.

"Benim için sakıncası yok," diyorum
sonunda. "Belli ki." "Ben bir erkeğim."

"Ve soğuk bir adam olmamanı tercih ederim."

Yumuşakça gülüyor ve belki de iyiyiz. Belki de bu akşamın erken saatlerindeki gariplik rüyalarımızdan sonra unutulup gitmiştir.

Hâlâ titrediğini duyuyorum, hâlâ nefesinin olması gerekenden daha hızlı tükendiğini duyuyorum. Yani, hava son derece soğuk - New Hampshire'a özgü bir şey.

"Ve benim sıcak olmamı istiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Peki." Etrafında dönüyor. "Daha önce hiç hapsiran bir Bay Doğru'muz olmamıştı.

Mendilleri ve çiçekli tacı tutarak." "İlk

olmaya niyetim yok."

"Kurgu ekibi için daha fazla iş olur." "Buna izin veremeyiz."

Tekrar gülüyor, sesi hafif ve havadar ve bir şey kalbimi sıkıştırıyor. Onu kendime doğru çekiyorum. Bu sefer, sevgililer gibi yüz yüzeyiz. Birden onun uzun, ince kollarını bana doladığını ve etli dudaklarını bana sürttüğünü hayal ediyorum. Bir erkeği öpmenin bir kadını öpmekten farklı olup olmayacağını merak ediyorum.

Böyle şeyler düşünmemeliyim. Birlikte çalıştığım biri hakkında değil. Bana bir eş bulması gereken biri hakkında değil.

Uzaklaşıyor ve umarım tüm düşüncelerimi duymamıştır, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum ve ayrıca, ondan hoşlandığım falan da yok. Yani, ben heteroyum. Bu bir gerçek.

"Sebastian. " Sesimde beklediğimden daha fazla özlem var.

"Sadece arkamı dönüyorum," diyor, sonra yana yatıyor ve bana sırtını dönüyor. Bu pozisyonun neden bana dönük olduğu zamankinden daha iyi olduğundan emin değilim ama onu sıkıca göğsüme doğru çekiyorum.

Bacaklarım ona doğru bastırıyor çünkü vücut ısısı tamamen bir şey.

Övünmek istemem ama onu fazladan bir battaniyenin ısıtabileceğinden daha fazla ısıtabileceğime eminim. Hâlâ titriyor ve kollarımı vücudunda aşağı yukarı hareket ettiriyorum, titremesini yok etmek istiyorum, kanını ısıtmak istiyorum.

"Sanırım elektrikle birlikte ısı da gitti," diyorum.

"Evet."

Kar yağışı yağmurdan daha sessizdir, ancak rüzgar aynı şekilde uğuldar ve pencereleri tıkırdatır. Dışarıda mobilya olsaydı, muhtemelen yana savruldu. Onu kendime doğru sıkıca tutuyorum. Onun soğuk olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor ve belki de ona sarılmak içimdeki bir şeyleri ısıtıyor.

Ben de, soğuk olduğunu bile fark etmediğim bir şey.

Onu bu kadar sıkı tuttuğum için özür dilemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum, sonrayenisesduyuyorum. sabit nefes alıp

vermesesi. Uyuyor. Kollarımın arasında.

Bu düşünce, olmaması gerektiği halde gecenin içinde sırtımama neden oluyor ve midemde bir şeyler kıpırdıyor.

Gittikçe sertleşiyorum.

Dudağımı ısıyorum çünkü bu kesinlikle uygun değil. Sikim Sebastian'ın yuvarlak poposuna bastırılıyor ve sanırım sikim bundan hoşlanıyor. Tüm içgüdülerim bana ona doğru itmemi söylese de ondan hafifçe uzaklaşıyorum.

Ama o uyurken bunu yapmayacağım ve kesinlikle o uyanırken de yapmayacağım. Aletim sertleşmeye devam ediyor, sanki Sebastian'la buluşmak için zorlanıyormuş gibi. Sanırım bu normal bir davranış. Eğer yatağımda biri varsa, bu genellikle özel bir gece aktivitesi içindir.

Sebastian'ın bavulundaki büyük, etli dildoyu düşünmüyorum. Mümkün değil.

Dildo benimle aynı boyutta olsa bile.

Kendi içine mi koyuyor? Hepsini mi? Ama koymak zorunda. Bu insanların süs için yaptığı bir şey değil. Sikim sertleşiyor. Sebastian'ın dildoyu yağladığını ve içine soktuğunu hayal ediyorum. İçinde kaybolduğunu hayal ediyorum. Yüz ifadesi nasıl olurdu?

Ve sonra kendi sikimi içine soktuğumu hayal ediyorum. Kıcının sikimi yuttuğunu hayal ediyorum ve... Başımı sallıyorum. Bunu hayal etmiyorum. Bu gece vakti rastgele bir düşünceydi. Uykulu bir zihnin işareti.

Çünkü açıkçası, ben heteroyum. Sadece kadınlarla çıktım. Kendimi hiç bir erkeği arzularken bulmadım ve yirmi dört yaşımdayım. Eğer istediğim buysa, bunu yapabilirdim. Finn en iyi arkadaşlarımdan biri ve şimdi Noah da öyle.

Ama dürüst olmak gerekirse ben de kadınlardan hiç hoşlanmadım.

Arkadaşlarımdan bu hevesi beni hep şaşırtmıştır. Kadınları tavladığımız bir gece, oturup sohbet edemediğimiz bir geceydi.

Seks iyi hissettiriyor, anlıyorum, ama acaba arkadaşlarıma daha mı iyi hissettiriyor diye düşünmeye başladım. Çünkü ben bu konuda hiçbir zaman onlar kadar çılgın olmadım. Yeni tanıştığım bir kadının içine girmek bana her zaman heyecan verici olmaktan çok garip gelmiştir, arzulamaktan ziyade tahammül ettiğim şeyler listesinde yer almıştır.

Yine de Sebastian'ın dildosu aklımdan çıkmıyor.

Daha önce hiç anal yapmadım. Kadınlar her zaman aletimden yeterince korkmuşlardır, bu yüzden asla önermek istemedim. Yuvarlak, yüksek kalçalar çekici olsa bile. Ama bunu herkes bilir.

Eminim Sebastian'ın kıcı çekicidir. Takım elbise giydiğinde yüksek ve yuvarlak görünüyor, kesimi Troy'un giydiği her şeyden daha ince.

İçimde kan dolaşıyor. Zihnim yorgun ve karışık. İşte bu kadar.

Son derece normal. Bu yüzden herkes her zaman iyi bir gece uykusu almayı tavsiye ediyor. Aksi takdirde herkesin böyle çılgınca şeyler düşüneceğini biliyorlardır.

Elektrik olmamasına rağmen oda ısınıyor. Uyumak için kendimi zorluyorum ama uyandığımda Sebastian artık kollarımda değil. Duş çalışıyor ve sabahın berrak havasına adım attığımda kendimi soğuk ve karmakarışık hissediyorum.

ON DOKUZUNCU

BÖLÜM

Sebastian
Luke'un yataktan çıktığını duyduğunu sanmıyorum. Hâlâ uyuduğuna eminim. Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve sert, istisnai olarak profesyonel olmayan ereksiyon.

Clark'ın bir fikri olsaydı, hemen kovulurdum.

Başımı sallıyorum.

Sorun yok. Sabah odunuyla uyandım. Şok edici değil.

Ama Luke'un kollarını hâlâ etrafımda hissetmeseydim şu anda olduğum kadar sert olmazdım. Hâlâ bana karşı sertliğini hissedemiyorsam.

Tanrım, en azından o uyanmadan yataktan fırladım. Adam heteroseksüel. Düz, düz, düz. Bunu hatırlamam gerek.

Eşcinsel erkekler *Bay Doğru'yu Aramak*'a katılmaz. Ve biseksüellik var olsa da, Luke ile böyle bir geçmiş hiç olmadı.

Basit bir nezaketten romantizm çıkarmamalıyım. Bryce gibi benimle alay etmek istememesi harika ama bu benimle başka bir şey yapmak istediği anlamına gelmiyor.

Gözlerimi sıkıyorum ama düşünebildiğim tek şey kollarının beni nasıl sardığı. Sikinin bana nasıl baskı yaptığı. Süper büyük siki.

Ağzım sulanıyor ve onu emmeyi düşünmüyorum. Bu kesinlikle uygunsuz olurdu ve ben uygunsuz *değilim*.

Ben Sebastian Archer, TV sunucusu. *Profesyonel* TV sunucusu.

Ağzımı ne kadar açmam gerektiğini hayal bile edemiyorum. onu içine almak. Dilimi yarığının etrafında döndürmeyi hayal *etmiyorum*. Kadifemsi tenini emmeyi düşünmüyorum. Ve kesinlikle tohumunun tadının nasıl olacağını hayal etmiyorum.

Çünkü tadının güzel olacağını biliyorum.

Onunla ilgili her şey güzel.

Gözlerimi kapatıyorum ve her zamankinden daha sert olmaktan nefret ediyorum. Otobüste onun yanında oturmak zorundayım. Kendiliğinden ereksiyon olamam. Ondan daha küçüğüm ama ereksiyon olsaydım fark ederdi. Adam buzun üzerinde süzülen siyah bir lekeyi fark eder. Dalgın bir profesör olduğu söylenemez.

Tanrım.

Bu neden bu kadar zor?

Sertliğime bakıyorum, inmesini istiyorum ama sadece zonkluyor. Pre-cum kafasına bulaşıyor. Onu kavramak istiyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum. Taşaklarımla oynamak, yapay penisimi kapmak ve düşünmemem gereken her şeyi düşünmek istiyorum.

Luke'un yanında ereksiyon halinde oturmak muhtemelen kötü bir fikir. Özellikle de bunun en olası nedeni olarak kendisini göreceği için. Otobüs yolculuğu boyunca kendimi dağılmış ve gergin hissetmek istemem, onun da kendini garip hissetmesini istemem.

Gerçekten de profesyonelce *olanın* -ki ben *profesyonelim*- bu konuyla ilgilenmek *olduğunu* söyleyebilirsiniz.

Duşa giriyorum. Şükürler olsun ki su buzlu değil. Belli ki otel jeneratörle ilgili sorunlarını çözmüş ya da belki mahalledeki elektrikler geri gelir.

Su ılık ve harika, tıpkı dün gece Luke'un kollarında hissettiğim gibi. Düşündükçe boyum uzuyor.

Tanrım, onun için çok
üzüldüm. Olmamalıydım.

Bunu biliyorum.

Ama yine de gözlerimi kapatıyorum çünkü ben kusurlu bir bireyim ve günün farklı başladığını hayal ediyorum. Luke'un kıcıma bastıran sertliğiyle uyandığımı hayal ediyorum, ama bu sefer uyuyor olmayacaktı. Bu kez uyanık olacak ve elindeki bir şey olmadığı için, bundan büyülendiği için kıcıma bastıracaktı.

Yani, güzel bir kıcım var.

Pijama pantolonumu indirdiğini hayal ediyorum. Belki de ona bakmak için zaman harcayacak, büyük elleriyle şeklini hissedecekti. Ürperiyorum, sonra parmaklarımı yanaklarıma değdiriyorum. Titriyorum, ama soğuktan değil. Titriyorum ama zevkten.

Bu düşünce bu kadar tahrik edici olmamalı ama Luke tahrik edici.

Bu yüzden Clark onun başvurusuna atladı.

Milyonlarca başka insan da benimle aynı şekilde hissediyor. Bu düşünce göğsümde bir şeylerin acımasına neden oluyor, ama onu itiyorum. Bunun yerine, boyumu tutuyorum ve duvarın diğer tarafındaki gülünç derecede yakışıklı hokey oyuncularını düşünmemek için kendime söz veriyorum. Geniş düşünmemek için çabalıyorum

omuzlar, parlak bir gülümseme ve nazik, tenor bir ses.

Başka bir fantezi hayal etmeye çalışıyorum ve telefonumu almak için çabalıyorum. Normalde duşta porno izlemem, normalde porno izlemem, nokta, ama bunun yapılacak profesyonel bir şey olduğunu söyleyebilirsiniz. Çünkü izin vermek

Böylesine tatlı, nazik bir adamın fantezilerine dalmak kendimi yanlış, iğrenç ve korkunç hissettiriyor.

Porno sitesine hızla tıklıyorum, Luke'a benzemeyen esmer bir gence tıklıyorum.

Görüntüye odaklanıyorum. Kamera adamın sikine doğru eğiliyor ve ben de o.

Bak, başka birini düşünüyorum. Kesinlikle Luke'u düşünmüyorum.

Elimi boyumun üzerinde daha hızlı hareket ettiriyorum. Pre-cum büyüyor, suyla birleşiyor.

Keşke yatakta olsaydım. Duşta mastürbasyon yapmak hiçbir zaman bana göre olmadı. Şampuan, saç kremi ve sabun şişeleri, bunu yapmaya çalıştığımda her zaman benimle alay etti ve yapmam gereken şeye odaklanmadığımı hatırlattı.

Videodaki adamın Luke'unkinden daha kısa olan parmaklarını shaftının üzerinde kaydırmasını izliyorum. Onun shaftının da Luke'unkinden daha kısa olduğuna eminim ama bu ona sorabileceğim bir soru değil.

Ama şimdi aklım Luke'un sabahki hissine kayıyor. Onun kalınlığını hatırlıyorum.

Ya kaçmak yerine ona doğru dönseydim? Ya dün gece, beni göğsüne sardığında sertleştiğimi hissettiğimde, her an sikimi hissedeceğinden emin olduğumda uzaklaşmasaydım? Ya onun yerine kollarını üzerimde gezdirmesine izin vermeye devam etseydim? Ya hâlâ titriyor olsaydım ve o öpüşmemizi teklif etseydi?

Çünkü bu da ısınmanın başka bir yolu. Ya tenimi emseydi, dudaklarımı emseydi, dilimi emseydi?

Sanki bunu gerçekten yapmış gibi kalp atışlarım hızlanıyor. Gözlerim kapanıyor ve Luke'un beni sahiplenmesinin, geniş kollarını etrafıma sarıp gitmeme izin vermemesinin fantezisinde kayboluyorum. Beni tekrar tekrar öpüyor. Fantezi dilini dudaklarımda hissedebiliyorum. Ellerinin kıcımı sıkıldığını hayal ediyorum, ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hayal ediyorum, ben

Belki utanarak, belki de utanmayarak bana bakmasını, bize bakmasını önerdiğini hayal edin.

Elinin beni sardığını, aletinin benimkine değdiğini, dilinin benimkine dolandığını, diğer elinin kıcımı avuçladığını hayal ediyorum-

Ve sonra patlıyorum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

L^{uke}

Banyodan alçak bir inilti yükseliyor ve vücudum aniden alarma geçiyor. Sebastian mıydı o?

Sinir uçlarım karıncalanıyor ve sabahları genelde olduğundan daha sert ve zonklayıcı olan sikim sarsılıyor.

Güzel yüzlü, ince yapılı, vücudundan su damlayan, yanakları sıcaktan kızarmış çıplak bir adamın görüntüleri zihnimi işgal ediyor.

Sebastian'ın kendine dokunduğunu hayal ediyorum. Kendini avucunun içine alıyor. Kalp atışlarım düzensiz ve vahşi bir şekilde atıyor.

Duş kapanıyor.

Muhtemelen hayal ettim.

Eğer bir şey varsa, ses muhtemelen bir boru ya da başka bir şeydi.

Sessizim, sanki sert bir penisin üzerinde hızla hareket eden bir elin sesini duyabilirmişim gibi, sanki kapalı bir ağızdan çıkan inlemeleri duyabilirmişim gibi, inleyen kişi kendisinden gelen cinsel seslerin farkında olamayacak kadar kendi düşüncelerine dalmış.

Normalde bu kadar azgın değilimdir. Normalde takım arkadaşlarım itme ve boşalma dürtülerinden bahsettiklerinde gülerim. Normalde abarttıklarını, komedyenlerle aynı şok tekniklerini kullandıklarını düşünürüm.

Ama belki de dürtü başından beri oradaydı. Aletim boxer külotuma ve pijama pantolonuma çarpıyor, çift kat olması onu daha az iğrenç yapmıyor. Parmağımı şaftım boyunca gezdiriyorum. Tanrım, boşalmak istiyorum.

Fazla zaman alacağını sanmıyorum.

Eğer gelirsem Sebastian'ı düşüneceğim gibi korkunç bir düşünce var içimde. Sebastian, erkek olmasına rağmen. Sebastian, bir randevu programında olmama ve gelecekteki gelinleri düşünmem gerekmesine rağmen, sert sikleri değil.

Vantilatörün uğultusundan banyodaki hareketlerin sesi geliyor. İçerideki kabarık havlulardan biriyle kurulandığını hayal ediyorum ve keşke onu kurulayabilseydim diyorum. Onu ısıtmak, her ıslak damlayı kovalamak, o parlak mavi gözlerini bana kırıştıtırırken havluyu saçlarına sürmek istiyorum, uzun kirpiklerinden su damlıyor, pembe dudakları,...

Kapı açılıyor.

Sebastian giyinik bir şekilde ortaya çıktı. Gözleri odada geziniyor ve bilmesem yüz ifadesinin suçlu olduğunu düşünürdüm. Ama burada suçlu olması gereken tek kişi benim.

Onun hakkında böyle şeyler düşünmemeliyim. O benim odamda. İşi yüzünden ve benim işim ona kendi odasını bulamadığı için. Kollarımda uyudu ve kendime onu sıcak tutmak, soğuktan ve rahatsızlıktan korumak istediğimi söyledim.

Ama belki de bir parçam onun bedenini kendi bedenimde hissetmek istiyordu. Belki de bir parçam onun kokusunu içime çekmek istiyordu, süslü bir kolonya ile zenginleştirilmemiş olsa bile, koklayabildiğim tek şey o olsa bile. Belki de uzun ince uzuvları ve yuvarlak, sıkı bir kalçayı hissetmek istedim. Belki sikini görmeyi de çok isterdim. Hissetmeyi severdim. Tadına bakmayı severdim.

Sebastian'ın bakışları tuhaflaşıyor ve onu selamlamam gerektiğini fark ediyorum.

En güzel gülümsememi gösterdim. "Günaydın."

Kendine ait titrek bir gülümsemeyle cevap veriyor, öpüp uzaklaştırmak istiyorum, böylece yanağıma bastırılan bir gülümseme hissediyorum ve gırtlaktan gelen bir kahkahanın kulaklarıma doğru süzüldüğünü duyuyorum. "Banyo tamamen senin."

Doğru.

Hareket ediyorum, ama sonra sikimi düşünüyorum. Sertliğim çok uygunsuz.

Birinin içine girmek üzereyken hissettiğin türden bir sertlik. Uygunsuz şeyler düşündüğümü düşünmesine neden olabilecek türden bir sertlik.

Onu rahatsız edebilecek türden bir sertlik. "Belki de beklerim."

"Birlikte kahvaltıya inmek istemiyor musun? Oskar mesaj attı ve erken kalkmayı planladığını söyledi."

Suçlulukla başımı sallıyorum. "Sen devam et."

"Ama-" Yüzünde bir şey dalgalanıyor, yüzünü değiştiriyor.

Şaşkınlık ve endişeden anlayışa dönüşen özellikler. Ama iyi türden bir anlayış değil. Yüz hatları sertleşiyor ve omuzları bir an öncesine göre daha az dik bir şekilde arkasını dönüyor. "Merak etmeyin. Ben kendim giderim."

İstediğim sonuç bu olsa da, bu konuşmada bir şeyler yanlış geliyor.

"Bekle... Aslında..."

Bana bakıyor ve acaba banyoya giderken önümde bir yastık taşıyaydım fark eder miydi diye merak ediyorum.

Başımı salladım. "Yakında orada olacağım. Söz veriyorum."

Söz veriyorum, ama yanakları öncekinden daha pembe bir tonda ve sanki bir nedenden dolayı hala kendini suçlu hissediyormuş gibi bakışlarımla buluşmuyor.

Suçlu hisseden tek kişi ben olmalıyım.

Kapı arkasından kapanıyor ve banyoya gittiğimde sikim çoktan yumuşamış, sıcak utanç her hücremde alev alev yanıyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Sebastian

Back Bay'deki ev ışıltı ışıltı parlıyor ve içeri girdiğimde omuzlarım rahatlıyor. Kamera ekibine başımı salladım, sonra Ella'yı bulmaya gittim.

özenle hazırlanmış Noel ağacı ve Atatürk çiçeği aranjmanlarını geçtim. Burası benim ait olduğum yer.

Kadınlar Noel pijamalarını giymiş, ayaklarında ren geyiği ve penguin terlikleriyle daire şeklinde oturuyorlar. Sıcak, rahat ve harika.

"Noel filmi çekmeyi düşündün mü?" Ella'ya sordum.

"Belki bu sizin için bir şey olabilir," diyor. "Biliyorsunuz bu programlarda sunucular değişiyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Kalbim öncekinden daha hızlı çarparak etrafımda dönüyorum.

"Sadece bu."

"Bu bir tehdit gibi geldi."

"Benden kaynaklanmıyor, tatlım. Ben seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama bu sözler pek de güven verici değil. Çünkü eğer bu sözler ondan gelmiyorsa, ama yine de bana söyleme ihtiyacı hissediyorsa-

"Biliyorsun Clark," dedi. "O her şeyi kendi bildiği gibi sever." "Luke açıklandığında çok fazla itiraz ettim."

"Evet. Ve eminim ki çok fazla itiraz ettiğinin farkındaydın. Garipti."

Dudaklarım düz bir çizgi oluşturuyor, ilk piyade hattı gibi.

acımasız olacağını bilen ama kaçmayacak olan insanlar.

Eleştirileri kaldırabilirim.

Ben bir profesyonelim.

Ve Tanrı biliyor ya, Ashcove'dayken eleştiri alma konusunda uzmanlaşmıştım.

"İlk bölümü beğendi mi?" diye soruyorum.

"Evet. Ama New Hampshire'dan pek fazla görüntü göndermediniz.

Gelecekte Luke'a daha zor sorular sormanız gerekecek. Ve ol kadınlar hakkında daha spesifik. İnsanlar bu yüzden diziyi izliyor. Demek istediğim, daha önce ameliyat geçirmiş birini istemekten bahsediyordu.

zorluklar... bu da neydi?" Kalbim daha hızlı atarken bile Ella başını sallıyor. "Kadınların hiçbiri zorluklar yaşamadı. Onlara geri dönüp başlarına gelen en zor şeyi sormak zorunda kaldım ve inanın bana, bu hiç de heyecan verici değildi."

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Şanslılar."

"Ama şanslı değilsin. Bir dahaki sefere daha iyisini yap. Ciddiyim. Seni sonsuza kadar koruyamam. Sunucu olduğunuz her yeni sezonda Clark'ın sizi değiştirmesi daha da zorlaşıyor, seyirciler size bağlanmaya başlıyor. Clark bu işi bitirmek isteyebilir."

Şimdi."

"Bu bir şey mi?"

"Elbette böyle bir şey var. İnanılmaz bir performans sergiliyorsanız bu bile bir şeydir. Fred Astaire, işleri taze tutmak ve seyircinin onu başka başrol kadınlarıyla hayal edebilmesini sağlamak için Ginger Rogers ile dans etmeyi bıraktı."

"Bu eski bir referans."

"Eski ama gerçek. Hollywood, bebeğim."

Başımı sallıyorum ama içimi bir korku kaplıyor. Tanrım, ya Clark dün gece Bay Doğru'nun kollarında uyuduğumu öğrenirse? Ya da ertesi sabah duшта, aramızda sadece bir duvar varken Bay Doğru hakkında hiç de profesyonelce olmayan şeyler düşündüğümü?

Boşalırken inledim mi? Sanırım ettim. Eminim inledim. Bunu yaptıktan sonra elimi ağızıma kapattım, kalbim saklanacak bir yer arıyormuş gibi hızla hareket ediyordu.

Ama yine de Luke'un beni duymamış olmasını, duvarların tüm sesleri yutmuş olmasını umuyordum, her ne kadar Luke'un dün gece dişlerini fırçaladığını duyabilsem de ve bu ses seks delisi bir inlemeden daha yumuşak olsa da.

Sonra da kahvaltıda bana katılmak istemedi.

Bir gün önce kahvaltıda yanına oturmamı istemişti ama bugün benimle merdivenlerden inmek bile istemedi.

Daha sonra, Oskar ve babasıyla yemek yedikten sonra yukarı çıkarken ıslak saçlı ve vahşi gözlü bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Belki de koçuyla vakit geçirmemden hoşlanmıyordur. Otobüs yolculuğunu Oskar'la geçirdim. Luke'u yakında programda göreceğim.

Bu gece ilk grup randevusu. Üç kadınla aktiviteler yapacak, daha sonra diğer iki kadını romantik bir randevuya götürecek. Artık bir kadından diğerine koşturup durmayacak.

aşırı büyümüş bir arı gibi, hepsinin mutlu olduğundan emin olmak, benim mutlu olduğumdan emin olmak...

Ella çiçekli ta dolabında benimle ne kadar kaldığını gördü mü? Bu onunla mı ilgili? Bunu herhangi bir kadın için yapabilecekken, onun dışarı çıkıp benim için bir tabak yemekle geri döndüğünü gördü mü? Tanrım, kan şekerimi daha iyi kontrol etmeliydim. Yakışıklı bir adamın huzurunda olduğum için şaşırmamalıyım. Los Angeles onlarla kaynıyor ve ben büyük şehirdeki ilk günümde Kansas'tan gelen bir taşralı gibi davranıyorum. Eminim onların bile sallanan bacakları ve kararsız gözleri yoktur ki erkeklere yemek ısmarlamak için ilham versinler.

Ella çoktan odanın içinde dolaşmaya başlamış, grup buluşması için her şeyin hazır olduğundan emin oluyor. Onu yavaşça takip ediyorum.

"Yarışmacılardan bazılarıyla röportaj yapmamı ister misiniz?"

"Öyle mi?" Işıldıyor. "Willow'la konuşabilirsin. Tıbbi şeylerden bahsetmediğinden emin ol. Forumdaki insanlar yorum yapıyor. Bu kadınların Luke için seçilmediğinin bu kadar açık olmaması gerekiyor."

"Tabii ki."

Willow'u bulup röportaj odasına götürüyorum. Eğer bu program iyi geçmezse, performansım iyi olmazsa, bu benim son sunuculuğum olabilir.

Ve bunun olmasına izin veremem.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

L^{uke} Sebastian'da bir terslik var. Gülümsemesi parlak, gözleri nazik, ama ne zaman beni görse kaçıyor, bir şeylere danışıyor. kameramanlar, yapımcılar, hatta sosyal medya yöneticisi.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Yani Luke..." Flora başlıyor. "Paten kaymayı ilk ne zaman öğrendin?"

Doğru.

Paten.

Grup randevusundayım. Flora'ya gülümsemeye çalışıyorum ama eminim titrek bir gülümseme oluyor çünkü alnı kırışıyor.

Willow ve Dahlia da benzer şekilde şaşkın görünüyor.

"Paten kaymayı bilmediğimi hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Babam beni ve kardeşlerimi evimizin yakınındaki donmuş gölete götürürdü. Yazın salıncak kurardık, kışın da buz pateni yapardık."

Flora, "Vay canına, bu harika," diyor ve ben de hikayede özellikle harika bir şey olmadığından emin olmama rağmen başımı sallıyorum.

Bu konuşmayı dördüncü kez çekiyoruz.

Bir şeyler doğru gitmiyor. Bakışlarım Sebastian'ı bulmaya çalışıyor ama şimdi onu hiç bulamıyorum. Asaya bakıyorum.

Yapımcı Ella eskisinden daha az neşeli ve coşkulu görünüyor.

"Profesyonel bir patenci olmaya ne zaman karar verdin?"

Dahlia, dikkatimi uzaktaki boş yüzlü bir sarışından çekerek soruyor. "Bence iyi olduğun ve sevdiğin şeyleri yapmak iyidir.

ilgileniyorum," diyorum. "Dişlerle ilgileniyor olsaydım, belki de diş hekimi olurum."

"Harika."

Dışarıdayız ve gökyüzü tüm kameramanları ve yapımcıları neşelendiren parlak bir maviydi, ta ki benim tahta konuşmama tanık olana kadar.

"Dişlerin ilginç olmadığından değil," diyorum aceleyle. "Muhtemelen büyüleyicidirler. Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsanız."

"Onlardan hoşlandığımı söyleyemem," diyor Dahlia, alnı Flora ile aynı şekilde kırışarak.

"Pek çok hokey oyuncusu dişlerini kaybeder," diyorum.

"Hiç dişini kaybettin mi?" Willow da kaşlarını çatarak bana doğru eğiliyor.

"Şey, hayır. En azından henüz değil ama her an olabilir."

Willow sanki benim dişsiz bir versiyonumu hayal ediyormuş gibi geri çekiliyor. "Muhtemelen hepsi değildir," diyorum aceleyle. "Belki sadece birkaçı." "Birkaç tane mi?" Willow'un sesi öncekinden daha tiz.

"Diskler hızlı hareket eder," diyorum. "Ve şutlar... O şey havada uçuyor olabilir, doğruca..."

"Dişlerin," diyor Flora, gözleri yuvarlaklaşarak. "Evet." Başımı salladım.

Nedense işler eskisinden daha da garip görünüyor. Dişler hakkında konuşmaktan daha çok keyif alacaklarını düşünmüştüm.

Göğsüm sıkışıyor ve bakışlarım tekrar Sebastian'a kayıyor.

Flora boğazını temizliyor. Ona baktığımda gözleri dans ediyor.

Sonunda.

Sanırım en azından dişler hakkındaki düşüncelerimi takdir etti. "En son çıktığın kişi kimdi?" Flora sordu.

Ella kaşlarını çatıyor, belki de Flora'nın neden senaryo dışına çıktığını merak ediyor. Buz pateni hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu, sonra da onlara Boston Common'ın ortasındaki Kurbağa Göleti'nde buz pateni öğretmem gerekiyordu.

Başımı kaşıdım. "Muhtemelen Jessica'dır."

Willow'un bakışları sempatikleşir. Çok tatlıydı, hasta bakıcı tavrı yerindeydi. "Ne oldu?"

"Paylaşabilirseniz çok memnun oluruz," diyor Ella. "Zor olduğunu biliyorum. Ama izleyicilerimizin sevdiği şey de bu. Belki de bu kadınlardan hangisinin sizin gerçek partneriniz olduğunu keşfetmek için ihtiyacınız olan şey biraz duygusal ve samimi bir bağ kurmaktır. aşk."

Ciddi olup olmadığından emin olamayarak göz kırpmıyorum ama sonra her iki şekilde de fark etmeyeceğine karar veriyorum.

"Onu takım arkadaşlarımdan biriyle yakaladım," diye itiraf ediyorum. Kadınlar dehşet içinde arkalarına yaslandılar.

"Bu korkunç!" Flora haykırır. "Korkunç!"

Bacaklarımı kaydırıyorum, şimdiden bir şey söylediğime pişman oldum. Yapımcılar daha mutlu görünüyorlar ve bu da muhtemelen bir şeydir.

Sebastian bile bana doğru bakıyor ve bir şekilde bu düşünce, sanki bir tütsü tarafından bana doğru fırlatılmış gibi, içimde sükunet yaratıyor. hevesli keşiş.

"Hâlâ ekibinizde mi?" Dahlia gözleri yuvarlaklaşarak soruyor.

"Axel?" Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor. "Evet."

Ella gülümsüyor.

Mateo

gülümsüyor.

Aisha

gülümsüyor.

Sebastian'ın gözleri endişeyle dönüyor ve aklıma bunun konuşulabileceği geliyor.

Harika.

Önce programda yeterince ilgi çekici değildim, şimdi ise bunu büyük ölçüde aştım.

"İyiymi!" Çabucak söyledim. "Hiç kırgın değilim." "Axel'e kızgın değil misin?" Willow soruyor.

"Axel'e neden kızayım ki?" Kaşlarımı çatıttım. "Axel harika bir adam. Komik ve hokeyde mükemmel." Bu noktayı vurgulamak için birkaç kez başımı sallıyorum. "Hiç kırgın değilim."

Flora, diğerleri kadar kuşkulu görünmese de, "Ama bu kardeşlik kurallarını ihlal ediyor olmalı," diyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım? Ama Axel bana çoktan ayrıldığımızı düşündüğünü, bu yüzden önemli olmadığını söyledi."

"Neden böyle düşünsün ki?" Willow, diğerlerinin de aynı şekilde kafasının karışıp karışmadığını anlamak istercesine bakışlarını etrafta gezdiriyor.

"Sanırım onun hakkında pek konuşmadım?" İçimden suçluluk duygusu geçiyor ama nasıl yanlış bir şey yaptığımdan emin değilim.

Sebastian boğazını temizler ve yüzü eskisinden daha karanlıktır. "Kes."

Ella'nın kaşları yukarı doğru kalktı. "Kesmek mi? Delirdin mi sen? Bu gösterideki ilk ilginç şey buydu!"

"Eminim Luke bu özel şeyleri ifşa etmek istememiştir. O yorgun."

"Onu kestirmeye göndermemi mi istiyorsun?" Ella soruyor, onu hiç görmediğim kadar kızgın.

"Belki," diyor Sebastian.

Kalkıyorum. "Kestirmeye ihtiyacım yok."

Herkes bana bakıyor ve yüzüm alev alev yanıyor. Tamam, belki de bu benim en olgun ifadem değildi. "Kusura bakmayın. Saat öğleden sonra iki. Ben iyiyim."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diyor Sebastian.

"Yardıma ihtiyacım yok." Kaşlarımı çatıyorum ve somurtkan davrandığımı farkındayım ama umurumda değil. "Belki de daha önce daha dikkatli olmalıydın."

Ella'nın çenesi düşüyor ama Flora nedense kendini beğenmiş görünüyor. Flora, Willow'un kulağına bir şeyler fısıldıyor ve şimdi ikisi de bana bakıyor, sanki komik bir sağlık memesiymişim gibi.

Dahlia'nın bakışları Flora ve Willow arasında geziniyor, sonra onlara doğru eğiliyor. Hep birlikte fısıldaşıyorlar, sonra Dahlia elini ağzına götürüyor ve kıkırdıyor.

Tuhaf. Çok garip.

Dikkatimi Sebastian'a veriyorum, çünkü kabul edin, benim için en önemlisi onun fikirleri.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Sebastian

Ella ve Mateo bu işin peşini bırakmayacaklar ve benim midem bulanıyor. Ella ve Mateo'da 1980'lerin ev videolarının coşkusu var. egzersiz eğitmenleri adım egzersizinin son turuna başlamak üzereydi.

"Bu altın değerinde!" Ella haykırıyor.

"Uh-huh." Mateo telefonuna dokunuyor. Mavi formalı iri yarı bir adamın fotoğrafını bana doğru itiyor. "Bu onun kız arkadaşını çalan takım arkadaşı."

"Luke onun peşinden gitmememizi söyledi."

"Luke bu hikâyeyi kayıt yapan kameraların önünde anlattı."

"Ciddiyim," diyorum.

"Ben de öyle." Ella'nın alnı çatık ve evet, gerçekten de ciddi görünüyor.

Mateo sinsice, "Sosyal medyada çoktan paylaşmış olmam çok kötü," diyor ve hemen küçümsediğim o umursamaz omuz silkme hareketini yapıyor.

Ellerim gergin.

Artık çok geç.

"Biz konuşurken göndermişsin," diye dudak büktüm.

"Seni yemeğe götürüyorum Mateo," diye anons ediyor Ella. "Daha önce hiç havyar yedin mi?"

"Çocuklar, bu ciddi bir mesele," diye yalvarıyorum.

Mateo telefonuna bakarak, "Bitti," diyor. "Şimdiden bir sürü yorum almaya başladı."

"Blizzard'lara maçlarına karışmayacağıma söz verdim." "Tatlım, bu Axel denen adam Luke'un kız arkadaşıyla yattıysa biraz geri itmeyi hak ediyor mu?" Ella soruyor.

Ağzımı açtım, sonra kapattım.

Ella bana anlamlı bir bakış attı. "Sanırım 'rica ederim' demeye çalışıyorsun."

"Luke'u aldatan birini hayal bile edemiyorum," diyorum.

Mateo homurdanır ve Ella sırtır. Gerçi Ella, Luke eski kız arkadaşıyla ilgili o bilgiyi açıkladığından beri güler yüzlü bir ruh hali içindeydi.

"Bunu zaten biliyoruz," diye açıklıyor

Mateo. Başımı sallıyorum. "Sadakatsizlik kötüdür."

İkisi daha çok kıkırdar.

"Ne oldu?"

"Onu asla aldatmazsın, değil mi?" Ella'nın gözleri dans ediyor ve organlarım birbirine çarpıyor, sanki buzun üzerindeymişim ve görüldüğüm kadar beceriksiz olduğumu bilen defans oyuncularına bana doğru koşuyormuş gibi.

Biliyorlar.

Eminim biliyorlardır.

"Yani, sanırım, yakışıklı biri." Sıradanmış gibi davranmaya çalışıyorum.

Kıkırdamalara bakılırsa işe yaramıyor, ki öyle olduğuna eminim.

Mateo, "O on üzerinden on" diyor.

Bakışlarım Luke'a kayıyor. Kızların kaymasına yardım ediyor. Aisha kameraların arkasında geziniyor, mutlu görünüyor. Ve evet, o kesinlikle on üzerinden on.

Elmacık kemikleri yontulmuş, ışığın oturması için bir yer ve Altında gölgeler var ve saçları masallardaki insanların çaldığı altın renginde. Gözleri büyük ve mavi, anlayış ve şefkatle parlıyor, her ne kadar aynı gözlerin ağabeyine aitken soğuklukla parladığını görmüş olsam da. Uzuvarları uzun ve kaslı; beni sardığında ne kadar rahatlatıcı hissettirdiklerini biliyorum, tıpkı reklam fotoğrafları için poz verirken ne kadar yırtık olduklarını bildiğim gibi.

Ya da striptiz.

New Hampshire'daki gibi.

Kirpiklerim titriyor. Konsantre olursam, neredeyse onun kokusunu alabiliyorum.

Limon, pamuk ve...

Etrafımda bir kıkırdama patlak veriyor. Gözlerimi açtım.

"Bu altmış saniyeden fazlaydı." Mateo telefonundaki zamanlayıcı uygulamasını gösterir.

"Bana zaman mı tutuyordun?"

"Daha uzun süre kontrol ederdim ama bazılarımızın çalışması gerekiyor," diyor Ella hafifçe.

Mateo, "Dostum, onun için tamamen gitmişsin," diyor. "Biliyor musun Luke'a kaç kez bakıp sonra da bakmaktan vazgeçmiyorsun? Bu çok açık."

"Ben bunu yapmam."

Mateo, "Evet, bazen ona bakmıyorsun bile ve bu aslında senin işin," diyor. "Ayrıca tuhaf."

"İyi dedin, Mateo." Ella ona yumruk atar.

Tanrım, iş arkadaşlarımdan nefret ediyorum.

"Bay Doğru'ya aşık değilim." İkisine de ters ters bakıyorum ama hiçbir şey yüzlerindeki eğlenceyi yok edemiyor.

"Sorun değil," diyor Ella. "Bir gün olacağı belliydi. Bir hokey oyuncusuyla olacağını düşünmemiştim, sporcular hakkındaki tüm şikâyetlerine bakılırsa."

"Bu şikâyetler hala meşru."

"İkimiz de onun sevimli olduğunu düşünüyoruz," diyor Mateo. "Sadece orta mesafeye bakıp gözlerimizin kamaşmasını istemiyoruz.

Ella, "Resmi terimin inek gözlü olduğunu sanıyorum," diye açıklıyor.

Ona kaşlarını çatıyorum, o da masum bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Ne? UCLA'de İngilizce okudum. Çok fazla on dokuzuncu yüzyıl edebiyatı okudum."

Ella patencilere doğru yönelir. "Ben onları kontrol edeceğim."

Mateo kaşlarını çatarak, "Biliyor musun, o da sana bakıyor," diyor. "Emin misin onun-"

"Öyle değil," diyorum sertçe.

Belki de Luke'tan olması gerekenden daha fazla hoşlanıyorum. Yani, duştaki davranışım bunu doğruladı. Ama Mateo Luke hakkında yanılıyor.

Erkeklerden hoşlanmıyor.

Eşcinsel ilişkileri olan erkeklerle arkadaş. Eğer bir erkek isteseydi, bir erkekle birlikte olurdu. Bu kadar basit. Benimle olmazdı.

Hayır, o heteroseksüel.

Bazen bana bakıyorsa, bunun nedeni ona kimi hatırlattığımı anlamaya çalışıyor olmasıdır. Her an aklına gelebilecek bir gerçek. Açıklaması gittikçe daha da zorlaşacak bir gerçek.

Onunla yatağa girmeden önce, beni vücuduna çekmesine izin vermeden önce, onu arkadaşlarıyla tanıştırmasına izin vermeden önce ona kim olduğumu söylemeliydim.

Gözlerimi sıkıyorum.

Mateo yanılıyor. Kesinlikle yanılıyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

L^{uke} Kurbağa Göleti'nde paten kaymayı seviyorum, tüm dünya boğuk ve Kristal ve her şey dönen eşarplar ve pembe yanaklardan oluşan bir kar küresi fantezisine dönüştü. Kadınların iyiliği için yavaş hareket ediyorum, onlara bazı hareketler öğretiyorum.

"Gördüğünüz gibi, paten kaymak zor değil."

"Ben çoktan düştüm," diyor Dahlia kederle.

"Bu, buz üzerinde daha rahat olduğunuzun bir işaretidir. Olabilecek en kötü şeyi biliyorsunuz. Ve bundan sonra yapacağınız şeyin tekrar ayağa kalkmak olduğunu bilirsiniz."

Dahlia başını sallıyor, sanki taş tabletleri tutan togalı, beyaz sakallı bir adam gibi sırları aktarıyormuşum gibi.

"Çok kolay," diyorum.

"İyi işti çocuklar," diyor Aisha.

Umarım bugünlük bu kadar diyecektir. Onun yerine dudaklarını birbirine bastırıyor. "Biliyor musun, yakın zamanda takımınıza katılan çocuklardan biri NHL'de berbat bir çıkış yapmadı mı?"

Noah'ı kastediyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"Bu hikayeyi kameralara anlatmak konusunda rahat değilim," diyorum ve Aisha hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Ella hızlı adımlarla bana katılıyor ve Sebastian da onun peşinden koşuyor. Sarı saçları rüzgârda uçuşuyor, pomadı, köpüğü ve New Hampshire'da banyo tezgâhında gördüğüm diğer sihirli ürünler Boston'un kış rüzgârlarıyla baş edemiyor.

Buz kısmını çekerken kameramanlar yapımcı sayısını sınırlamak istedi ama ben onun daha yakın olmasını seviyorum. Beni daha çok rahatlatıyor. Muhtemelen onu tanıdığım içindir.

Ben rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum, Flora da kıkırdıyor. Dahlia da öyle. Willow da öyle.

Alnımı birbirine yapııştırıyorum çünkü sandığımdan daha fazla kendimde değilim. Bırakın şakayı, kimsenin bir şey söylediğini bile duymamışım.

"Bir şey oldu mu?" Ben sordum.

Willow başını sallar. "Hayır, biz sadece gerçek aşkı bulmakla ilgili bir şovdayız."

Diğer kadınlar yine gülüyor ve ben endişeli bir bakış gönderiyorum. Kime aşık olduğumu düşünüyorlar? Dahlia'ya çünkü onunla Düşüyor mu?

Kadınlar tuhaftır.

Ama sonra Sebastian yanıma geliyor ve her şey yeniden harika oluyor.

Sebastian, "Bir üretim toplantısı yapmamız gerekiyor," diyor. "İzninizle hanımlar."

"Keyfini çıkarın!" Flora seslenir ve kadınlar kıkırdar.

"Keyifleri yerinde," diyorum şaşkınlıkla. "Sanırım paten kaymayı seviyorlar."

"Uh-huh." Sebastian'ın dikkati dağılmış görünüyor.

Parmakları titriyor ve ben

onu sakinleştirmek için elime aldım. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam. Elbette." Acaba bakışlarını böyle zıplatan şey ne olabilir?

Bu. Bakışlarını kaşlarını çatmış olan Ella'ya çevirir.

Tuhaf.

"Hadi şu köşeye gidelim."

Buzun kenarına doğru yürüdük.

"Sorun nedir?" diye sordum. "İyi misin?"

Gözlerini kırıştırıyor, sonra kararlılıkla başını sallıyor.

"Ben iyiyim." "İyi." İçimde bir rahatlama hissettim ve ona baktım.

Yine de gözlerime bakmıyor ve buzun onun gibi biri için muhtemelen ilginç olduğunu bilsem de, muhtemelen bu kadar ilginç olmamalı.

"Paten kayıyor

musun?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor.

"Aisha patenlerin üzerindeydi. Sen ve Ella değildiniz. Belki de nasıl yapıldığını bilmiyordursundur diye düşündüm. Sana öğretebilirim."

"Bana paten kaymayı öğretmek ister misin?"

Başımı salladım. "Evet. Herkes paten kaymalı."

"Bu çok hoş." Cildi pembeleşiyor. "İnsanlara yanlış bir izlenim verebilir."

"Gerçekte olduğundan daha iyi bir patenci olduğunu düşünebilirler mi?

Ben lisanslı bir öğretmen değilim. Bunun gerçekleşme riski olduğunu sanmıyorum."

Sebastian hızlıca, "Axel ve senin hakkındaki bilgiler zaten yayınlandı," diyor.

Geri

çekiliyorum.

O da öyle.

"Şimdiden

mi?"

Sebastian sefil bir şekilde başını sallar. "Sosyal medya yöneticisi o."

"Oh. Şey, sanırım bu mantıklı." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, muhtemelen insanları heveslendirecek türden bir şey, "Bir sonraki bölümü kaçırmayın."

"Kızgın değil misin?"

"Ben sadece diğer takım pakı aldığımda sinirleniyorum," diyorum. "Ve o zaman bile, anlıyorum. Sadece geri istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi, ki belki de onun için öyleyimdir.

"Anlıyorum," diyor. "Axel'in umursayacağını da sanmıyorum. Oyuncu şöhretini umursamaz."

"Ama..."

"Haber vermek için ona mesaj atacağım."

Sebastian başını sallar. "Tamam. Sana telefonunu verebilirim."

"Teşekkürler."

Sebastian arkasını döner, sonra duraklar. "Sen gerçekten harikasin Luke." Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum.

"Umarım gerçek aşkı bulursun."

Başımı sallıyorum ve o da arkasını dönüyor. O uzaklaşırken arkasından bakıyorum, kalbim çarpıyor ve neden her şeyin yanlış hissettirdiğini merak ediyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

L^{uke} "O şimdiye kadarki en tahta Bay Doğru..." Soyunma odasına girdiğimde Jason'ın sesi bana doğru geliyor.

"Kahretsin," diyor Troy, beni fark ederek.

"Benden mi bahsediyorsun, Jason?" Ben soruyorum.

"Gitmem gereken bir masaj var." Jason yanımdan geçip gitti.

Kapı arkasından kapanıyor. Troy'a bakıyorum, Finn'e bakıyorum, Noah'a bakıyorum, Dmitri'ye bakıyorum. "Ne demek istedi?"

"Önemli değil," diyor Finn çabucak. "Beni görmek ister misin?"

"Ve Noah'ın en sevdiği spor aktivitesini elinden mi alalım?" Sırıtiyorum.

"Asla olmaz. Ben Bay Doğru'yum, Bay Canavar değil."

"Hey. Ben sadece Finn'i görmekten hoşlanmıyorum!"

Noah haykırıyor. "Evet, ama gerçekten hoşuna gidiyor," diyorum.

"Bunu yaptığında burası porno film gibi oluyor," diyor Troy. "Senin izlediğin türden bir porno değil," diyor Noah.

Troy arkasını dönüyor ve bir an için kaşlarını çatılıyor. "Kimse gerçekten porno izlemiyor," diyorum.

Herkes bana bakıyor.

"Kimse yok mu?" Dmitri kaşlarını kaldırmış, dudaklarını büzerek soruyor.

"Evet. İnsanların abonelik satmak için izlediğini falan söylüyorlar."

Çocuklar şaşkın bakışlar atıyor.

"Porno izlemediğini mi söylüyorsun Luke?" Finn kaşlarını çatarak soruyor.

"Yani hiç mi?"

"Öyle mi?" Nedense bu konuşma kalbimin olması gerekenden daha hızlı çarpmasına neden oluyor. "Yani, bu bir komplo, değil mi?"

"Şey..." Finn dudaklarını birbirine bastırıyor. "Tam olarak değil."

Noah kolunu Finn'in beline dolayarak, "Bu milyar dolarlık bir iş dostum," diyor. Konuştukları şey düşünüldüğünde, birbirlerine olması gerekenden çok daha fazla sevgiyle bakıyorlar.

"Yani, bu yüzden insanlara popüler olduğunu söylüyorlar, ama bunu gerçekten kim görmek ister?"

"Bir sürü insan," diyor Dmitri. "İnsanlarla dolu ülkeler. Gezegenin yarısı."

"Hey, kızlar da izliyor," diyor Finn. "Birçok kızla yattım..."

Noah ayağını yere vuruyor ve Finn'in yüzü soluyor.

"Üzgünüm, bebeğim!" Finn diyor ki. "Öyle demek istemedim, Tatlı Puck'ım!" "Neden birbirlerine böyle sesleniyorlar?" Dmitri soruyor.

"Çünkü birbirlerine aşıklar..." Troy kıkırdar.

Dmitri gözlerini devirir. "Ugh."

"Bir gün senin de başına gelecek."

"Ha! Ben Rus'um. Aptallığa direnirim! Ben ciddi bir adamım." "Yani ciddi ciddi aşık mı olacaksın?" Finn alay eder.

"Saçmalık." Dmitri beni işaret ediyor. "Ama sen nasıl Bay Doğru oluyorsun? Ben daha yakışıklıyım ve tahta değilim!"

Troy ve Noah utangaç bakışlar atarlar.

"Seni Bay Doğru olarak görmeyi çok isterdim," diyorum. "Harika olurdun."

"Biliyorum." Dmitri mütevazı bir omuz silkiyor ama göğsü eskisinden çok daha fazla kabarmış. "Sana ipuçları verebilirim."

Troy, "Luke'un bahşişe ihtiyacı yok," diyor ama herkes onun sözlerinin gerçeklerden çok sadakate dayandığını biliyor.

"Elbette, bahşişe ihtiyacı var." Dmitri telefonunu kaldırıyor. "İnsanların onun hakkında söylediklerini okumadın mı?"

"Benden mi bahsediyorlar?" Başımı sallıyorum.

Katılmadan önce *Bay Doğru'yu Aramak*'a kafayı takmıştım. Sürekli izlerdim. Aslında insanların benim hakkımda konuşmasına şaşırmadım.

"Ne diyorlar?" Sorduğumda göğsüm sıkışıyor ama Tanrım, yorumlardan daha korkunç şeylerle karşılaştım.

İnsanların ne dediği önemli değil.

Önemli olmadığını biliyorum.

Ama ciğerlerim yine de kısa aralıklarla nefes alıyor.

"Sen ahşap Bay Doğru'sun. Fındıkkıran Bay Sağ. Noel için uygun, değil mi?"

"Um..."

"Sana daha kötü şeyler de söyleyebilirler," diyor Dmitri, başını öyle içtenlikle sallıyor ki ona kesinlikle inanıyorum. "Ama sana öğretebilirim. Sen kötü bir flörtçüsün. Asla iyi değilsin. Dmitri gibi değilsin."

Finn gözlerini kapatır. "Kendin hakkında üçüncü şahıs olarak konuşmak zorunda mısın, Dmitri?"

"İyi. Ama yine de kadınlarla bir sorunum yok."

"Luke'un kadınlarla bir sorunu yok," diyor Noah.

"Onun büyük bir sorunu var! Onunla beş dakika konuşuyorlar, sonra çaylaklarla takılıyorlar. Bu yüzden programda, değil mi? Aşk bulamıyor."

Noah biraz hasta görünüyor. Acaba Dmitri'ye Troy'la beni kaydettiklerini söyleyecek mi?

"Ama kadınların onlarla ilgilendiğinizi düşünmesi gerekiyor. Bunun yerine, diziyle ilgili trend hashtag "SELUKE." Kaşlarını çatı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bekle! Ciddi misin?" Troy, Dmitri'nin telefonuna hamle yapar ama Dmitri telefonu yukarı kaldırır. "Senin kendi telefonun var."

"Peki." Troy telefonunu karıştırıyor, sonra çenesi düşüyor, ardından yüzünü aceleyle her zamanki neşeli ifadesine kavuşturuyor. "#SELUKE çok büyük bir olay. Trend oldun, dostum." Sırıttırıyor. "Sadece sen değilsin."

"Anlamıyorum," diyorum. "SELUKE ne demek?"

Troy bana gülümseyerek, "Anladın," diyor.

"Gönderiliyorsun," diyor Noah.

"Anlamıyorum," diyor Finn.

Noah Finn'in kulağına fısıldıyor.

"Oh." Finn'in gözleri yuvarlak. "Eğer konuşmak istersen, senin için buradayım dostum."

"SELUKE ne anlama geliyor?" Dmitri soruyor.

"Hayran sanatına bak," diyor Noah.

"Yorumların çoğunda yayınlanmışlar."

Dmitri kaşlarını çatır, sonra güler. "Bu randevu programında çok kötüsün. Sunucuyla daha fazla kimyanız olduğunu düşünüyorlar." Omuz silkiyor. "Merak etme, anlıyorum."

"Öyle mi?" Noah kaşlarını çatıyor.

"Bu Sebastian'la daha çok kimyanız uyuşuyor çünkü o bir erkek." "Bu çok büyük bir davranış Dmitri," diyor Noah. "Senin bir erkek olduğunu fark etmemiştim. çok açık fikirliydim."

Dmitri başını sallar. "Pek çok mükemmel özelliğim var. Tayt giymekte iyisin, değil mi?" Gözlerimi kırptıştırıyorum ama nedense Noah başını sallıyor.

"Dmitri bir Rönesans adamı," diye açıklıyor Noah.

"Luke erkeklerle takılmaya alışkın. Ben erkeğim. Finn erkek. Noah erkek. Troy erkek." Omuz silkiyor. "Ama kadınlar da harika. Güzeller. Yumuşak. Güzel de kokarlar." Yüzünde sanki kadınlarla ilgili tüm harika nitelikleri düşünüyormuş gibi uzak bir ifade var.

Troy homurdanıyor. "En azından burada heteroseksüel biri var."

"Ve sen," diyorum.

"Evet." Troy birkaç ağırlık alıp tekrar rafa diyor. "Bir masaj yaptırabilir miyim diye bakmalıyım."

"Ve sen de, değil mi?" Finn bana tuhaf tuhaf bakarak soruyor.

"Ne?"

Noah ona dirsek atar ve Finn utanmış görünür.

Tuhaf.

"Randevularla ilgili tavsiyelerin neler?" Dmitri'ye sordum.

"Ah. Çok fazla harika tavsiyem var." İç çekiyor. "Kadının kendini özel hissetmesini sağlayın. Onlara bakın, ev sahibine değil."

"Fena tavsiye değil," diye itiraf ediyor Finn.

"Mükemmel bir tavsiye," diyor Dmitri sertçe. "Benden bir tavsiye."

"Saçlarına iltifat edin," diye ekliyor Dmitri.

"Fena değil," diyor Noah.

"Bahşış toplamana ihtiyacım yok," diye homurdanıyor Finn."

"Saçlarına her zaman iltifat ediyorum bebeğim," diyor Noah. "Güzel altın kahverengi bukleler. İpeksi."

"İstersen dokunabilirsin," diyor Finn ve Noah mırıldanıyor.

Dmitri bilgece başını sallıyor. "Gördün mü? Tavsiyem mükemmel."

"Belki Luke ev sahibiyle konuşmayı tercih ediyordur," diyor Noah.

Finn çabucak, "Ve eğer yaparsan sorun değil," diyor. "Tamamen sorun değil." "İşte bu yüzden tavsiyeniz berbat. Bu gey adamları dinleme,"

Dmitri diyor ki, sonra odadan çıkıyor.

"Biseksüel!" Finn sesleniyor. İç geçiriyor, sonra bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ne zaman konuşmak istersen."

Kaşlarımı çatıyorum. "Şu anda konuşuyoruz."

"Evet, ama..."

Noah Finn'in ayağına basıyor, sonra bir tür gıdıklama yarışına giriyorlar. Ben oturduğum yerde kaşlarımı çatarak kalıyorum.

İnsanlar Sebastian'la kimyamin daha iyi olduğunu mu düşünüyor? "Onu daha iyi tanıyorum, hepsi bu," diyorum.

Noah ve Finn gıdıklamayı bırakıp bana bakıyorlar.

"Ve benim kollarımda uyudu," diyorum. "Muhtemelen biyokimyasal bir reaksiyon gerçekleşti."

"Senin kollarında mı uyudu?" Finn kekeliyor.

"Otelde elektrikler kesikti. Titremesine izin veremezdim!"

"Koç'a ya da Dmitri'ye kollarında uyumasını söyler miydin?" Finn soruyor.

"Tabii ki hayır!" Ayağı kalkıyorum.

Finn ya da Noah'ın tekrar gülmesini bekliyorum ama bunun yerine bakışları sempatikleşiyor ve bir şekilde bu daha da kötü oluyor.

Gösteri yarın Montreal'de bana katılıyor ve içimi belirsizlik kaplıyor.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Vieux-Montreal'in Arnavut kaldırımli sokaklarının her iki yanında yığınlar halinde kar parıldıyor, binaların arasında beyaz ışık dizileri parıldıyor,

ve buhar yeraltı geçitlerinden mor alacakaranlığa doğru yükseliyor.

"Montreal'de olduğumuza inanamıyorum!" Dahlia çığlık atıyor ve diğer kızlar da aynı coşkuyla el çırpıyor.

Kameralara ve üç muhteşem kadını takip eden bir sete alışık olmayan birkaç Kanadalı bize bakıyor.

Willow, Dahlia ve Flora kalan kadınlar. Soğuk bir ördek turunun ardından Katie ve Greta'ya veda ettim. Montreal'in sert rüzgârı Sokaklar bizim için çıplak ve kadınlar neredeyse yere kadar uzanan ağır kabarık paltoları içinde pembe yanaklı. Gökyüzü kasvetli bir çelik-metal grisi. Daha parlak, daha kamera dostu bir hava beklemek çok fazla olurdu. mavi. Ancak kadınlar Montreal'i çevreleyen pastel renkli taş binalardan yeterince etkilenmiş görünüyor ve Avrupa'ya, o güzel tatlar kıtasına olan benzerliklerini haykırıyorlar.

Luke yok, bu gerçeğin üzerinde durmuyoruz. Onu bu akşamki maçta görecekler ve iyi bir kurguyla Luke onlara Montreal'i de gezdirmiş gibi davranabiliriz.

Sonunda, ilk hokey maçlarını izleme zamanı geldi. Onları, bir hokey oyuncusuyla evli olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatan WAG'larla tanıştırıyoruz.

"Yaralanmalar olabilir" diyor biri.

"Ve uzun saatler" diyor bir diğeri.

Willow, "Doktorların da uzun çalışma saatleri var," diyor.

Ella kaşlarını çatıyor. Willow, Dahlia ve Flora bir kardiyologla potansiyel uyumlulukları için seçildiler ve bazen profesyonel bir sporcuyla potansiyel olarak evli oldukları için uygun coşkuyu göstermeleri zor oluyor.

Oyun başlar ve Luke inanılmazdır.

En ilgisiz hokey izleyicisi bile hemen fark eder. Luke buzun üzerinde uçuyor, sanki ayaklarında bıçaklar değil de kanatlar varmış gibi. Gözlerimi ondan alamıyorum. Ancak kadınların pakın buzda süzülüşünü ve zıplayışını izlediğini fark ettiğimde, gözlerimi ondan ayırmamam gerektiği aklıma geliyor. Luke Hawthorne'dan başka bir şeye bakıyor.

Bu görev neredeyse imkansız.

Kundağı ve kaskıyla bile mükemmeldir. Sarı saçları örtülmüş olabilir, mavi gözleri önündeki kalın plastik tarafından gizlenmiş olabilir, vücudunun üzerine hantal bir forma geçirilmiş olabilir ve alt yarısının üzerine garip şort benzeri bir malzeme giymiş olabilir... Ama o mükemmel.

Buzun üzerinde zarif ve nazik, gözlemci ve hızlı. Öne eğiliyorum.

Bazen tribünde beni fark ettiğini düşünüyorum. Bazen gözlerinin benimkilere gittiğini ve gülümsediğini düşünüyorum.

Muhtemelen benim hayal gücüm. Çok uzakta ve sadece kameraların genel yönüne bakıyor çünkü o iyi bir adam.

YIRMI DOKUZUNCU

BÖLÜM

A çatışma çıktı ve Luke yere düştü. Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Ne oldu?" Midem çalkalanıyor, içinden asit fişkırıyor, Ne olduğunu bilmeme rağmen. Ne olduğunu gördüm.

Vuruldu.

"O iyi olacak. Göreceksiniz." Flora kaşlarını çatı.

"Muhtemelen." Ama tabii ki bu büyük bir mesele.

Sakatlandı.

Bundan daha korkunç bir şey yok. Daha korkunç bir şey yok. Neden kalkmıyor? Kalkması lazım.

Ama yapmıyor.

Sonunda sağlık görevlileri ona doğru koşar. Ve nihayet, on ıstırap dolu saniyeden sonra, hareket ediyor.

Oh, Tanrım.

"O iyi," diyorum. "İyi olacak."

Flora bana sempatik bir bakış attı. "Evet, iyi olacak."

Yine de buzda kalmıyor ve yedek kulübesindeki sırasına katılmıyor. Parmaklarım titriyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum. Dünya bulanıklaşıyor ve dönüyor.

Lütfen iyi olsun. Lütfen iyi olsun. Lütfen iyi olsun.

Flora kaşlarını çatıyor, sonra bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor.

"Kameralar muhtemelen senin tepkini çekiyordur."

Midem bulanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım o da senden hoşlanıyor. Neden onu kontrol etmiyorsun?"

Kaskatı kesildim. Konuşmamız uygunsuzdan kesinlikle uygunsuza doğru kaydı. Flora bir yarışmacı. Ve bizim hakkımızda şöyle konuşuyor.

Ona her şeyi yanlış anladığımı söylemeliyim. Ama tek düşünebildiğim onu ziyaret etmek istediğim.

"Ben aileden biri değilim."

"Aile üyelerinden herhangi biri burada mı?" Başımı sallıyorum.

"Bunun bir gösteri olduğunu söyleyebilirsin," diyor Flora, rahat bir hareketle. "Neden onu görmek istediğimi düşünüyorsun?" Sesim kesik kesik çıkıyor.

Tanrım, biliyorlar.

Flora, "Siz ikiniz trend olan bir hashtag'siniz," diyor.
"Sosyal medyaya bakmaman gerekiyordu," diye homurdandım.
"Oops." Flora mahcup bir şekilde sırtıyor. "Sanırım iki telefonum vardı ya da bir şey."

"Kimseye söyleme," diyorum.
"Bu sadece...bir aşk." Bu kelimenin ağzımda bıraktığı histen nefret ediyorum. Dilimde bıraktığı histen nefret ediyorum. Sanki ateş yutuyormuşum gibi ağzımı yakmasından nefret ediyorum.

Bunu söylerken kendimi on yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. Çünkü ruhum daha fazlası olduğunu biliyor. Luke'a karşı ne hissedersenem hissedeyim, hiçbiri iyi ve güçlü değil. Kendimi bir girdabın içinde hissediyorum, memelilere alışkın olduğum yerde balıkların, bitkilere alışkın olduğum yerde mercanların olduğu garip bir dünyaya çekiliyorum.

Alicia, WAG'lerden biri, telefonundan bana bakıyor. "Oraya gitmen gerek. Seni çağırıyor."

Ella ve Mateo kaşlarını çatıyor ama ben çoktan ayağa kalkmışım.
"Muhtemelen şov için endişeleniyordur," diyor Flora, her ne kadar bu kesinlikle onun işi olmasa da. O bir yarışmacı.

Yine de başımı sallıyorum. "Evet. Onu rahatlatacağım."
Ve sonra Mateo her şeyi kaydetmemi falan önermeden aceleyle uzaklaşıyorum. Arenanın altındaki, sert floresan ışıklarla aydınlatılmış beton servis tünellerinde aceleyle ilerliyorum. Basın kartım güvenlikten geçmemi sağlıyor ama son kontrol noktasına yaklaşırken kalbim çarpıyor, Luke'un çelik kapıların ardında bir yerlerde yaralı ve yalnız beklediğini biliyorum oyun yukarıda onsuz devam ederken.

• • • •

LUKE

Acı vücudumu istila ediyor, her hücreme yerleşiyor ve onları aside dönüştürüyor.
Muayene masasındayım. Gitmeye çalışıyorum.
"Bekle!" Dr. Novak bana doğru koşuyor. "Yere uzan. Buza dönecek durumda değilsin."

Ona göz kırpmıyorum. "Biliyorum."
Kaşları yukarı doğru bir hareket yapıyor ve keşke kıpırdamadan dursa, çünkü başım zaten ağrıyor ve dünya zaten dökülüyor.
"Kıpırdama," diye mırıldandım.
İç çekti. "Uzan, Luke. Oynayamazsın."

"Oynamaya çalışmıyorum," diye homurdandım.

"Deniyorum-" "Neye ihtiyacınız var?"

"Sebastian."

"I-" Kağıtlarını karıştırıyor. "Sebastian senin acil durum bağlantın mı? Kardeşin Bryce elimde-"

"Hayır. Bryce olmaz! O gelemaz. O Massachusetts'te."

"Sebastian Archer?" Başım çatlayacak gibi olsa da, bilgi damarlarımda ve nöron yollarımda yavaşça ilerlese de, sanki vücudumdan çamur geçiriyormuşum gibi, onun adını hatırlıyorum. "TV'de çalışıyor göster."

"Oh, Tanrım, evet." Dr. Novak bana parlak bir gülümseme verdi. "O sıksa sarışın."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bunun onun için iyi bir tanım olmadığına eminim. Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Oh."

"İnce," diye açıklıyorum. "Yüzü oyuncak bebek gibi. Büyük mavi gözler. Birbirine çok yakın değil. Mükemmel."

Dr. Novak'ın yüzü alarma geçti. Umarım söylediğinden daha kötü olduğumu düşünmüyordur.

"Ciddi bir şey değil, değil mi?" Başımı işaret ediyorum.

"Acı mı? İyi olacaksın Luke. Söz veriyorum. Sadece çok dinlenmen gerek. Dönüş uçuşuna izin veremem. Uçmak şu anda senin için iyi olmayabilir."

"İhtiyacım var... Sebastian."

Başını sallıyor. "Aşağı gelmesini söylemeleri için WAG grubuna haber verdim." "Hokey sahalarında yolunu bilmez. Kaybolur."

Gülümsüyor ve gözleri yumuşuyor. "Sanırım onu şimdi görüyorum Luke."

Ona kaşlarımı çatıyorum çünkü kimseyi göremiyorum ama o bir tür el hareketi yapıyor ve Sebastian karşımda beliriyor.

Mavi gözleri endişeyle yuvarlaklaşıyor ve belki de titriyordur diye düşünüyorum, ama belki de kafam her şeyi gerginleştiriyordur.

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum ona. "İyi olacağım." "İyi."

Kahretsin.

Onu endişelendirdim. Belki de buraya gelmesini istememeliydim. Belki de bu onu daha da endişelendirdi.

Hâlâ titriyor, tıpkı çok sevdiği ve hayatını geçirdiği ağaçtan koparılacağını, asfalta düşeceğini, arabalar tarafından sürükleneceğini ve sonunda bir çöp torbasına atılıp ateşe verileceğini bilen bir sonbahar yaprağı gibi.

Elini kavrayıp kendi elimde tutuyorum. "Ben iyiyim."

Gözleri yuvarlanıyor, sonra dudakları yukarı doğru kayıyor. Dudakları parlıyor ve dudak nemlendiricisi sürüp sürmediğini merak ediyorum. Sebastian muhtemelen hava soğuk ve kuruyken ne giyeceğini biliyordur. Nasıl mükemmel görüneceğini biliyor.

"Sevindim," diyor Sebastian.

Bir parmağımı avucunda gezdiriyorum. Benimkinden daha küçük ve çok daha yumuşak. "Yumuşak."

"Öyle mi?" Bana sırtıyor ve gözleri yukarı doğru süzülüyor, sanki beni ve daha da güzel bir şeyi, onu gülümseten bir şeyi görüyormuş gibi.

Dr. Novak gülümser. "Görüyorum ki ikiniz iyi arkadaş olmuştunuz."

Sebastian'ın yüzü soluyor ve başını sallıyor.

Kaşlarımı çattım. İlk ifadesini daha çok sevmiştim.

Sebastian elini bırakıp ondan uzaklaşıyor. Ona tutunmam için ısrar etmemesi muhtemelen iyi bir şey ama kaşlarımı çatıyorum, sanki en sevdiğim kazağı giymişim de biri onu zorla üzerimden almış gibi.

Sebastian o sakın televizyon sesiyle, "Luke muhtemelen program yüzünden nerede olduğumu merak ediyordu," diyor. "Kendini son derece işine adanmış biri. Falcon Productions olarak onunla çalıştığımız için çok heyecanlıyız. Gerçekten büyük bir zevk. Ona doğru yolu bulmasında yardımcı olabildiğim için onur duyuyorum. aşk."

"Şey. Gelebilmenize sevindim," diyor Dr. Novak.

"İyileşecek mi?" Sebastian Dr. Novak'a sorar. "İyi olacak."

"Bu harika. Muhteşem. Tekrar oynayabilecek mi?" "Herhangi bir sorun olmamalı."

Yüzüne bir rahatlama yayıldı ve bana tekrar sırttı.

Cenazede yanlışlıkla gülümseyen bir adam gibi ciddileşir. Yanaklarında pembe lekeler var. "Falcon Productions olarak en içten tesellilerimizi ve iyi dileklerimizi iletmek isteriz."

Dr. Novak, "Ama tamamen iyileşmiş değil," diyor.

"Ah." Sebastian buruşuyor ve sanki içimden kan fişkırıyormuş da o henüz fark etmemiş gibi kaşlarını çatarak bakışlarını bana doğru kaydırıyor.

"Luke beyin sarsıntısı geçiriyor. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var. Bu doktorlardan biri de olabilir, bir arkadaşı da."

Son kelimeyi söylerken bana bakıyor. "Sebastian beni izleyecek," diyorum.

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sebastian'ın gözleri büyüyor, ki bu yanlış. Bunun olmaması gerekiyordu. Beni izlememek için bir neden arıyormuş gibi görünmemeli. Endişeli görünmemeli. Korkmuş görünmemeli.

Tekrar eline uzanmak istiyorum ama geçen sefer pek işe yaramamıştı ve belki de Sebastian gerçekten utangaçtır.

Okuldayken utangaçtı, şimdi öyle değilmiş gibi davransa da, tüm kameralar onun üzerindeyken ve tüm Amerika onu izlerken ve o sakın, ilham verici tavrıyla aşk hakkındaki küçük konuşmalarını yaparken.

"Luke muhtemelen arkadaşlarından birinin ona göz kulak olmasını istiyordur."

Dr. Novak hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Diğerlerinin bu gece Boston'a geri dönmesi gerekecek. Başka birinden kalmasını isteyemem. Kar her zaman bir sorundur ve birden fazla oyuncunun potansiyel olarak uçuşunu kaçırmamasını istemiyorum. Luke takım için önemli ve önceliğimiz onu sağlıklı tutmak ama-

"Anlıyorum." Sebastian bana bakıyor. "Ama-

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Yüzü buruşur. "Tabii ki. Sen ne istersen."

Rahatlayarak arkama yaslandım.

"Harika." Dr. Novak Sebastian'a bir kağıt parçası uzattı. "Beyin sarsıntısı protokolümüzün talimatları burada. Onu uyandırmanız gerekecek. Gece boyunca ona sorular soracaksınız. Size ihtiyaç duyması halinde de hazır olmanız gerekecek."

"Orada olacağım," diye söz veriyor.

"İşte ona vermeniz gereken ağrı kesiciler. Ve elbette, herhangi bir sorunuz olursa benim numaram da sizde var."

Sebastian başını sallıyor, biraz bunalmış görünüyor ve belki de onun yerine takım çalışanlarından birinin kalmasını istemeliydim.

Gözlerimi sıkıyorum ve vücudumdaki her şey acıyor.

"İyi misin..." Sebastian'ın sesi bana daha önce olduğundan daha yakın, alçak ve gürliyor. Titreşimler üzerimde hareket ediyor, daha önce sadece acı olan tüm yerlere yerleşiyor gibi görünüyor.

Yaralanmam hakkında daha çok düşünmeli, kendime, beni yaralayan Montrealli'ye daha çok kızmalıyım ama bunun yerine tek düşünebildiğim şu

Sebastian burada, yanımda. Bir meleğe benziyor, iri mavi gözleri endişeyle dolu. Saçları, hiç şüphesiz sıkı pomat rutinine rağmen garip yönlerde doğru uzanıyor ve ben daha korkunç olanları yatıştırmak için uzanıyorum, Küçük Rascalesque olanlar.

Geri çekiliyor, pembelik yeniden yüksek elmacık kemiklerine doğru akıyor ve dudakları bir O harfi oluşturuyor. Ona sormak istiyorum. Ama ekranda görüldüğünden daha utangaç olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü eskiden onu tanıyordum.

Sayılır.

Ama şimdi onu tanımaya başlıyorum. Gülümsüyorum. Geceyi birlikte geçireceğiz.

"Beyin sarsıntısı geçirmiş birine göre iyi bir ruh halinde görünüyorsunuz," dedi Dr.

Novak gülümseyerek söylüyor.

"Bu bir sorun mu?" Sebastian soruyor ve sesindeki endişeden nefret ediyorum.

"Şey. Belki ağrı kesiciler etkisini gösteriyordur. Genelde oyuncuların buza dönmesini engellemek çok zordur."

"Ben makul biriyim," diyorum.

"O iyi bir adam," diyor Dr. Novak Sebastian'a, sesi ciddi. "Ona zarar vermeyin."

"Disk zaten onun icabına baktı," diye açıklıyorum ve Dr. Novak gülüyor ve Sebastian'ın benimle ilgilenmek için ne yapması gerektiği hakkında daha fazla açıklama yapıyor.

Bir sürü şey var ve midem bulanıyor. Sebastian'ın gözleri benden çarşafa kayıyor.

"Ama yardım etmek zorunda değilsin," diyerek Dr. Novak'ın hidrasyonla ilgili konuşmasını kesiyorum. Sebastian'ın omuzları çöküyor, sanki onunla öğle yemeği yemek istemediğimi söylemişim gibi, ben de aceleyle ekliyorum, "Çok fazla. Çok fazla.

ne kadar çok şey harcadığının farkındayım. Meşgul olduğunu biliyorum ve..."

"Oh." Sebastian geri çekilir. "Yardım etmek zorunda değilim Luke. Eğer daha rahat hissediyorsan..."

"Hayır." Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu yapmak istemezsen anlarım demek istedim."

Dr. Novak Sebastian'a "Bir telefon uzağınızda olacağım," dedi. "Oskar'ın ayarlamaları yapmasını sağlayacağım."

Sebastian başını salladı ve bana gülümsedi. "Hadi seni otele götürelim."

OTUZUNCU

BÖLÜM

Sebastian

Geceyi Luke Hawthorne ile geçireceğim ve bu kesinlikle garip değil. Hiç de garip değil.

Mümkün değil.

"İşte burada!" Oskar haykırıyor ve bizim için sipariş ettiği Ride App'e doğru ilerliyoruz. Luke'un ilacını ve çantasını tutuyorum.

"Sebastian ve ben geceyi birlikte geçireceğiz!" Luke hafifçe yalpalayarak haykırıyor. Buzlu, çamurlu sokakta sendelemesini hiç istemiyorum.

"Biliyorum," diyor Oskar

hafifçe. "Harika değil mi?"

Luke gülümsüyor.

Oskar'ın gözleri hafifçe kısılıyor ama sadece başını sallıyor. "Süper havalı."

Luke sevinçle başını sallıyor. "New Hampshire'da da geceyi birlikte geçirdik."

"Bunun için üzgünüm," diyor Oskar. "Bu olağanüstü bir olaydı
-"

"Ve bu da olağanüstü bir durum," diyor Luke mutlulukla.

"Biliyor musun, Luke bizim en neşeli hokey oyuncumuz sayılır."

Oskar diyor ki. "Evan ve Vinnie artık evli sayılırlar ama Evan'ın Vinnie'nin kendisini izlemesi konusunda ne kadar isteksiz olduğunu görmeliydin. Ve görünüşe göre aralarında bir aşk ilişkisi varmış!"

Luke sendeliyor ve ben de kolumu beline doluyorum.

Eminim bu arena tuz uygulamalarında çok titiz davranıyordur ama ben her ihtimale karşı Luke'u bırakmıyorum. Bay Doğru franchise'ı ve Boston Blizzards bana bağlılar.

Oskar Luke'un çantasını benden alıyor, kapıyı açıyor ve taksiyi karşılıyor.

Luke ve ben daha yavaş bir şekilde arkadan takip ediyoruz.

Arena ile taksi arasındaki mesafe çok az ama Luke acele etmiyor, gökyüzüne bakarken sallanıyor.

"Güzel!" Gökyüzünü işaret ediyor.

Bu gece yıldızlar yok, ama kar taneleri dışarıdaki arena ışıklarıyla aydınlanarak aşağıya doğru süzülüyor. Yumuşakça süzülüyorlar, sanki birazdan

tuzlu yolda çözülür ya da birbirlerine bastırılırlar, böylece tüm narin kenarları ezilir ve sonsuza dek kaybolur.

Ama şimdi, aşağıya doğru kanat çırpıyorlar.

Şu anda hayatlarının tadını çıkarıyorlar.

Luke parmağını gökyüzüne doğru bastırıyor ve Oskar bana endişeli bir bakış fırlatıyor. İçeriye koşup Luke'a taksiye kadar olan son dört adım için bir tekerlekli sandalye getirmesini bekliyorum. Ama sonra Luke heyecanla parmağına bakıyor, sonra parmağını gözlerime doğru itiyor. "Senin için bir tane yakaladım."

Kalbim durdu.

Kar tanesi muhteşem. Karmaşık, narin ve çarpıcı.

Tüm bunları Luke'a nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için onun yerine "Çok güzel" diyorum.

"Biliyorum," diyor. "Bu yüzden sana verdim."

Oskar homurdanıyor. "Ve mesaj panolarında ona odun diyorlar."

"Yüksek standartlar," diyorum zayıfça, çünkü belki de Oskar haklıdır. Belki de Luke bana karşı böyle davranmamalı. Pek sayılmaz. Luke'un bana her bakışı, her tatlı yorumu, bana değer verdiğini her gösterişi, bir başkasının onunla ilgili benimle her dalga geçişi ona çarpıyor.

Sallanmamam gerektiğini hatırlıyorum.

Şimdi olmaz. Boynunu gökyüzüne ve uçuşan, dans eden kar tanelerine doğru çevirmiş, mutlu, ağırları dinmiş bir Luke'u tutarken olmaz.

Ama kelimeler hala solar pleksusuma çarpıyor. O değil...

Kesinlikle

olmaz.

Yok artık.

Oskar kapıyı ardına kadar açar. "Seni içeri alalım Luke. Sebastian, otelde bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var mı?"

Başımı salladım.

"İyi geceler."

"Yapacağız!" Luke haykırıyor, gözleri dans ediyor.

Oskar gülüyor. "Basın sizi bulmadan içeri girseniz iyi olur."

Kaskatı kesiliyorum. Korku yüzümden okunuyor olmalı çünkü Oskar yine gülüyor ve Luke'u içeri itiyor. Onun arkasından ben de kayıyorum, sonra Oskar çantalarımızı veriyor, ben de Luke'un yanına, ortaya geçiyorum ve iki yüz küsur kiloluk yontulmuş hokey kasına bastırıyorum. "Şimdi emniyet kemerini takmana yardım edeceğim."

Luke, orta koltuğun tokasıyla oynadığını söylüyor.

Oskar'ın gözleri yine büyüyor ama sadece el sallıyor ve kapıyı

kapatıyor. Gözlerimi sıkıyorum. Luke emniyet kemerimi kurcalıyor.

"Ben hallederim," diyorum Luke'a.

Luke kaşlarını çatar. "Sana yardım etmek istiyorum. Bana yardım ediyorsun."

Uzuvlarının vücuduma dolanmasını açıklamak istemiyorum.

Sinir uçlarımda ve kalbimde garip şeyler oluyor, zonkluyor ve olması gerekenden daha hızlı çarpıyor, dokunuşunu başka bir şey sanıyor. Olmayan bir şey. Hayal gücümle sınırlı bir şey.

İstememem gereken bir şeyi umuyorum. İmkansız olduğunu bildiğim şeyleri görüyorum. Luke Bay Doğru'ya kaydoldu. Heteroseksüel bir randevu programında.

Ve biseksüel olmak tamamen bir şey olsa da, hiçbir zaman bir işaret olmadı. Flört geçmişini kendim okudum. Aslında, gerçek hayattaki flört geçmişini gördüm.

Onu birinci sınıftayken hatırlıyorum. Üçüncü sınıftan bir kızla çıkıyordu, büyük göğüslü bir kızdı ve o yokken tüm erkekler hakkında takdirle konuşuyorlardı, hatta bazen o varken bile takdirle konuşuyorlardı.

Hayır, Luke kadınlardan hoşlanıyor.

Bundan eminim. O benim için burada değil.

Taksi arenadan uzaklaşırken kendime bunu hatırlatmaya devam ediyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

L^{uke} "Başardık!" Taksiden aşağı yuvarlanıyorum ve Montreal semalarına göz kırpiyorum.

"Bekle! Dikkatli ol!" Sebastian arkamdan bağırıyor.

Başımı sallıyorum. Ara vermek iyi gelebilir. Rahatlamak için iyi.

Çünkü tüm ağrı kesicilere rağmen canım yanıyor. Acıma odaklanmak istemiyorum. Sebastian'a odaklanmak istiyorum. Onu düşündüğümde kalbim ısınıyor, her ne kadar ısınmaması için bir neden olduğunu düşünsem de.

Ama beni gülümseten bir şekilde çok sevimli. Kendimi kötü hissedene ve onu yumuşatıp her şeyin harika olduğuna ikna etmek isteyene kadar yanaklarında pembeleşmeyi görmek hoşuma gidiyor. Yanımda olmasını ve iyi olduğundan emin olmayı seviyorum.

Onu her hafta izlemek hoşuma gidiyordu. Ve şimdi bunu şahsen yapabiliyorum.

Bunda sevilmeyecek ne var?

Otelin belboylarından biri bana doğru koştu. "Bagaj?"

"Evet." Birkaç kez başımı sallıyorum ama Sebastian çoktan arabadan inmiş ve her şeyin nerede olduğunu açıklıyor.

Etrafımızda ışık patlıyor ve alnım çatlıyor. "Kahretsin."

"Küfür etmeyi ne zaman öğrendin?" Sebastian'a sordum.

Sebastian'ın yüzü soluyor ve ona geçmişle ilgili soru sormamamın bir nedeni olduğunu hatırlıyorum. Bu onu üzüyor ve ben onun üzülmesini istemiyorum.

Mutlu Sebastian en iyisidir.

Çünkü o üzgün olabilir, ama ben onun acılarını dindirmek istiyorum. Yardım etmek için buradayım.

Ama sonra söylediği şey hiç beklemediğim bir şeydi. "Bu bir fotoğrafçı."

Etrafımda dönüyorum. "Harika! Nereye?"

"Bakma," diyor Sebastian ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Sebastian'ın bu otoriter haline alışık değilim ama sonra homurdandım. Aslında güzel bir şey. Hoşuma gitti. Kesinlikle Ashcove Lisesi'nde tanıdığım Sebastian değil, ama o zamanki ben de değilim.

ya da. Ne de olsa bir zamanlar olduğumuz gençler olarak kalmamalıyız.
Tamamen değil.

Kıkırdıyorum.

Sebastian aceleyle komiye bir şeyler söylüyor. "Gidelim Luke." "Tamam."

Otele doğru yürüyorum, sonra duruyorum. "Geliyorum."

"Sadece profesyonel mesafeyi koruyorum," diye arkasından sesleniyor Sebastian. "Çünkü ben profesyonelim."

"Tamam, Bay Profesyonel." Onun için kapıyı açtım ve sanki bunu yapmamam gerekiyormuş gibi kaşlarını çattı, ama belboy meşguldü.

Kamera tekrar yanıp sönüyor, ışık bulanık gri karanlığın üzerinde pathiyor, şehir ışıkları gerçekten karanlık olmasını engelliyor ve Sebastian'ın yüzü donuk ve pasif hale geliyor ve aceleyle içeri giriyor.

Bir otel resepsiyonisti elinde anahtarlarla bize doğru geliyor, belli ki check-in işlemini hızlandırması söylenmiş ve çok geçmeden odamıza doğru yol alıyoruz, mermer asansöre biniyor, ardından kalın dolgulu halının üzerinde yürüyoruz.

"Burası evden farklı," diyorum ve Sebastian sertleşiyor ve evden bahsetmekten hoşlanmadığını hatırlıyorum.

Sorun değil.

Sessiz olabilirim.

Tüm takım arkadaşlarım sessiz olduğumu, Troy, Finn ve Dmitri'yi bir gölge gibi takip ettiğimi söylüyor. Şakalarına gülmek için oradayım. Yeterli olmadığım zamanlarda bana kuşkulu bakışlar atmaları için oradayım. Garip bir şekilde sohbet ettiğim tamamen giyinik bir kadını yatağında çıplak bir kadına dönüştürme ve daha sonra garip bir şekilde seks yapma ihtimali konusunda hevesliyim.

Otel odasının önünde durduğumuzda sessizim, Sebastian diğer tarafta ne bulacağı konusunda gerginmiş gibi kendini hazırladığında sessizim ve Sebastian bakışları odadaki iki kraliçe yatağa düştüğünde rahatlamaya çok benzeyen bir iç çekiş çıkardığında sessizim.

Onu odaya kadar takip ediyorum. Kapı arkamızda tıkırdıyor. Kapı çalınıyor ve Sebastian sığıyor.

"Bahse girerim valizdir," diye mırıldanıyorum ve valize yöneliyorum. "Ben bakarım," diyor

Sebastian.

Gözetleme deliğinden bakıyor ve ben gülümsememi gizliyorum. "Bavulları görüyor musun?"

"Evet." Sebastian kapının kilidini dikkatle açıyor ve bellboy elinde valizlerimizle içeri giriyor.

"Teşekkür ederim." Sebastian ona bahşış veriyor. Komi utangaç bir şekilde bana bakıyor. O bakışı biliyorum.

Daha önce de görmüştüm.

"Bir NHL oyuncusuyla aynı odada olduğuma inanamıyorum. Boston'da oynayan çok kötü."

"Hepimiz Montreal'den olamayız."

"Bir selfie alabilir miyim?"

"Tabii ki." Kolumu ona doluyorum ve kameraya ışınlanıyorum.

Sebastian'a bakıyor. "Sen de mi?"

"Um..."

Sebastian'ı sürüklüyorum, sonra diğer kolumu ona doluyorum. Her yerim acıdığı için biraz inliyorum ve o da bana endişeli bir bakış atıp ilerliyor.

Onu daha sıkı kavriyorum.

Sebastian bana acı vermiyor. O her şeyi daha iyi yapıyor.

"Bu çok havalı," diyor bellboy ve biz de kameraya gülümsüyoruz.

Sebastian'ın az önceki kıpırdanışına rağmen bana doğru gevşiyor, nefesi titriyor ve gözlerini açık tutmasını hatırlatmak için onu dürtüyorum. O da Mükemmel Hollywood gülümsemesini güneşte kızarmış yüzüne yapıştırıyor ve vücudundan yayılan sıcaklık içimi dolduruyor.

Sonra o an bitti. Komi kolumdan çekildi.

"Teşekkürler," diyor, sonra gözlerini Sebastian'la benim aramdaki boşluğa dikeyyor. Açıkçası bu alan çok dar. Yani aramızda hiç boşluk yok. Hem de hiç.

Bunun tuhaf karşılanabileceğini bir an geç fark ediyorum ve kolumu Sebastian'dan ayırıyorum. Reflekslerim yavaş, zihnimi döndüren ve bedenimi ağrıtan darbeden dolayı çamurlu. Her şeyin çamurlu bilincimde dönüp durmasını engellemek için Sebastian'a tutunmak istiyorum.

"Doğru." Sebastian'ın yanaklarını bir kez daha pembe bir renk kaplıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Ben, um, sadece gideceğim..." Komi geri çekildi, gözleri bir o yana bir bu yana

Biz.

"Bekle!" Sebastian cüzdanını çıkarır, sonra birkaç banknotu Bellboy'un elleri.

Sonra kapı kapandı ve Sebastian ve ben yalnız kaldık.

Tekrar.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki başım çatlayacakmış

gibi." Sebastian yüzünü

buruşturuyor.

"Vücudum yara bere içinde ve ağrıyor."

Sebastian'ın bakışları sanki kıyafetlerimin altındaki morlukları görebiliyormuş gibi gövdemde geziniyor.

Belki de bunu onun için kolaylaştırmalıyım. Ceketimin düğmelerini açıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Sebastian soruyor.

Bilmiyorum.

Yani ceket düğmeleriyle başa çıkabilirim. Ama nedense vücudumdaki her şey gevşemiş hissediyor ve gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

Aramızdaki mesafeyi daralttım. "Yardıma ihtiyacım var."

Kollarımı uzatıyorum. Havada sallanırlarsa, hiçbir şeyi açamam.

Yaklaşıyor ve başım dönerken bile yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını fark ediyorum. Parmakları fermuarımı bulurken titriyor ve göğsümde bir şey ağrıyor. O zarif ellerini avuçlarımin içine almak, ona gergin olmasına gerek olmadığını söylemek istiyorum. Benimleyken değil. Benimleyken asla. Ben Bryce değilim.

Sebastian fermuarı tutar ve aşağı doğru çeker. Metal dişlerin gevşeme sesi odayı doldurur.

Ceketim açık. Sebastian sanki Blizzards logosunu çizmeye hazırlanıyormuş ve her açığı ezberlemesi gerekiyormuş gibi göğsüme bakıyor.

Sebastian paltoyu bedenimden çıkarıyor, gözleri kocaman.

Sanırım benden hoşlandı.

"Bilmiyorum," diyor Sebastian.

Kaşlarımı çattım. Bunu yüksek sesle mi söyledim? Gülümsüyor.

"Söyledin."

"Benden hoşlanıyorsun," diyorum, paltomu çıkarabilmesi için kollarımı uzatarak.

Sebastian arkama geçiyor, ellerini kabarık kumaşın üzerinde gezdiriyor ve kaydırarak çıkarıyor.

"Şimdi de tişörtüm." Ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum.

Gülüyor. "Bu şekilde çıkarmak için yatağın üzerinde durmam gerekecek."

"Tamam."

Arkamı döndüm ve Sebastian'ı kollarımın arasına aldım.

"Luke!"

Gölüyorum, sonra onu yatağa taşıyorum ve üzerine yatırıyorum. Yatağın üzerinde zıplıyor, şaşkınlıkla bana bakıyor. Sonra hızla, tamamen profesyonel bir şekilde ayağa kalkıyor ve yatağın üzerinde duruyor.

"Kollarını kaldır, koca adam," diye emrediyor. "Tamamdır," diyorum mutlulukla.

Sebastian tişörtü yukarı çekerken parmakları yanlarıma değiyor. Yıpranmış pamuk tişörtümü yakalayıp yukarı çekiyor ve elleri donuyor.

Serin hava karın kaslarıma çarpıyor ama tenimdeki çakılların nedeni bu değil. Parmak uçları çıplak tenimin yakınında geziniyor. Aşağıya baktığımda gözleri

Açıktaki kalan dar karın şeridini, bel kemerimde kaybolan kas çizgisini izliyor.

Sertçe yutkunuyor, boğazının zarif çizgisi çalışıyor. Bir kızarıklık Yakasından boynuna doğru yayılıyor, elmacık kemiklerini bağımlısı olmaya başladığım o mükemmel pembeye boyuyor. Dudakları ayrılıyor ve dili onları ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Ben, um..." Sesi her zamankinden daha derinden geliyor. Gözlerini nasıl kaçıracağını unutmuş gibi hâlâ gövdeyi inceliyor. "Tişörtü kastetmemiştim-"

"Olması gerekiyordu," diyorum. Bana bakıyor.

Ona bakıyorum.

Dünya mavi gözler ve Sebastian'dır. Dünya yontulmuş yanaklar, geniş gözler, pembe dudaklar ve sarı uçlu saçlardır. Dünya harikadır.

Eşofmanımı çıkardım. Ereksiyonum geriliyor ve belki de uygunsuz davranıyorum, ama yine de pijamalarımı giymeliyim.

Sebastian'la göz temasını kaybetmiyorum.

"Luke..." Sesi gırtlaktan geliyor, harap olmuş.

Hâlâ üzerimde yükseliyor ve başımı kaldırıyorum. "Bir melek gibi görünüyorsun."

Yüzü buruşuyor. "Uyuşturulmuşsun."

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Sen yüksektesin."

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve onu kollarımın arasına alıp, ayakları yere değecek şekilde dikkatlice vücudumun üzerinden aşağı kaydırıyorum. Hokey katılımcısına uygun, ancak normalde giyeceği herhangi bir şeyden çok daha az resmi olan eşofmanları çıplak gövdeyi kayıyor. Numaramın ve adımın yazılı olduğu forması üzerime bastırıyor, ben de onu kendime doğru çekip kolonyasını içime çekiyorum.

Ayak parmakları yere değdiğinde, bana karşı olan sertliğini hissedebiliyorum.

Ben yere bakıyorum, o da yere bakıyor. Yanakları tekrar pembeleşti. "Özür Be dilerim." Kollarımdan kurtulmaya çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum.
n. Onun için çok zor.

"Sorun değil," diyorum.

"Değil..."

Ve biliyorum ki, televizyon sunucusu olduğu gerçeğinden daha fazlası hakkında konuşuyor.

benim de katıldığım bir randevu programı. Milyonlarca insanın insanlar her hafta beni izlemek için izliyorlar. Okula birlikte gittiğimiz gerçeğinden bahsediyor. Kardeşimin ona iğrenç isimler taktığını. O da ve belki de ağabeyim Sebastian'ı eşcinsel olarak etiketlediğinde ve bunu her fırsatta tüm okula duyurduğunda haksız değildi.

Ve ben bunu kabul etmiyorum.

Sebastian tanıdığım en harika adam.

Ve onu öpüyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum ve sonra dudaklarımız birleşiyor, dillerimiz birleşiyor, bedenlerimiz devralıyor, kelimelerimiz olmadığını, sadece duygularımız olduğunu bildiğinde.

Ve Tanrım, bu çok iyi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Sebastian

Luke Hawthorne beni öpüyor. Luke Hawthorne'un kolları bana sarılıyor. Luke Hawthorne'un dudakları benimkilere dolanırken, parmakları saçlarımla oynuyor.

Bu Tanrı.

Bir şey mi oldu? Bir asteroid dünyaya mı çarptı? Ve ben Cennet mi? Montreal Grand Hotel'in havasını karbon monoksit mi doldurdu ve ben asla gerçekleşemeyecek bir fantezi hakkında dünyadaki son düşüncelerimle bilinçsiz miyim?

Çünkü bu gerçek olamaz.

Bu gerçek olmamalı.

Bu-oh, Tanrım.

Adam ilaç tedavisi görüyor. Kelimenin tam anlamıyla kafasına darbe aldı. Kar tanelerine hayretle bakıyordu, gökten bir tane alıp bana veriyordu, sanki ayı indirmiş gibi gülümsüyordu.

Kendinde değil.

Dudaklarımı kapatıyorum. Luke bana karşı sızlanıyor, sanki beni anında özlemiş gibi, sanki onu öpmemem ona acı veriyormuş gibi, oysa bu gerçek sadece gülünç olabilir.

Çünkü dünyada bildiğim bir şey varsa o da bir Hawthorne'u öpmemem gerektiğidir.

Gözlerimi sıkıyorum. Benim kim olduğumu bilmiyor. Bilseydi beni asla öpmezdi.

Geri çekiliyorum. Kavrayışı belimde

kalıyor. "Luke," diyorum, ses tonum sert.

Ellerini hemen indiriyor.

"Tanrım, özür dilerim. Sana saldırdım. Düşündüm ki-" Kızarıklık yüzüne yayılıyor, gövdesine doğru iniyor ve gözlerine acı oturuyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil."

"Bu odada benimle ilgilenmek için bulunuyorsun, için değil-"

Cümlemin geri kalanını bitirmedi. Minnettarım. Gerçek kelimeleri eklemeyen odada zaten çok fazla gariplik var.

O uzaklaşıyor ve ben aramızdaki hava boşluğundan nefret ediyorum. Sıcaklığın olduğu yerde soğukluk olmasından nefret ediyorum. Acıdan nefret ediyorum.

zevk vardı. Her şeyden nefret ediyorum.

Vücudum titriyor, sanki ona ulaşmak için çaresizmişim gibi. Parmaklarımı kaslarının üzerinde gezdirdim, acısını ve titremesini dindirmek için, ona durmak istemediğimi, bizi ayırmak istemediğimi söylemek için.

Ama bunun yerine öpüşmememiz için tüm nedenler aramızda yığılıyor ve Luke'un yüzündeki kederden, onları da görüyor, sanki gerçek harflerden oluşuyormuş gibi net ve yanıp sönen kırmızı işaretler. Bazı otoyolların tehlikeli bölümleri, yanlış bir hareketin bir inşaat işçisi ekibini dümdüz edebileceği yerlerdir.

"Eğer koşullar farklı olsaydı..."

Gözlerinde umut parlıyor ve yüzü eskisinden daha parlak.

"Koşullar farklı olsaydı ne olurdu?" Diye soruyor, Aramızdaki mesafeyi daraltıyor. Yavaşça hareket ediyor, gözleri üzerimde, sanki her an sıçrayabilecek bir geyikmişim gibi.

Ama mesele şu ki, onun kollarından başka olmak isteyeceğim bir yer yok. O bir avcı değil. O Luke Hawthorne, yakışıklı ve nazik, yetenekli ve güçlü. O da benimle aynı kasabaya aitti. Ve benimle aynı cesaretle kendini topladı.

İnanılmaz biri.

"Sana söylemediğim şeyler var," diyorum.

"Ah." Gözleri yumuşadı. "Sırlar mı demek istiyorsun?"

Gerginleşiyorum ve gözlerim yere iniyor, suçluluk duygusu dönüyor ve güçleniyor, tehlikeli kasırğa kategorisinden daha tehlikeli kasırğa kategorisine.

Zavallı bir şekilde başımı sallıyorum. Hepsini itiraf etmeliyim ama hazır değilim. Hayal kırıklığı ve kafa karışıklığının yüzünü kaplamasına hazır değilim.

şefkatti.

Organlarım kasılıyor ve bükülüyor çünkü ona söylemem gerektiğini biliyorum. Ona uzun zaman önce söylemeliydim.

"Ben sandığınız kişi değilim," diyorum sonunda.

Gözleri daha da yumuşuyor, şefkati o kadar tatlı ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bebeğim, senin tam olarak kim olduğunu biliyorum."

Başımı çılgınca sallıyorum, evcil hayvan ismini görmezden geliyorum, çünkü bu her şeyi daha da kötüleştirecek. "Hayır, ben..."

Parmaklarım titriyor ve bir anda aramızdaki mesafeyi daraltıyor.

Titreyen parmaklarımı kavırıyor, sonra onlara bir öpücük konduruyor. Bakışlarını benden ayırmıyor. "Sen Ashcove'dan Seth Archer'sın."

Sertleştim.

"Biliyorsun." "Her zaman biliyordum."

Göz kırpıyorum.

"Ajansınla konuşmaya geldiğim zamanı mı kastediyorsun? O zaman beni tanıyor muydun? Bu yüzden mi programa çıkma fikrini değiştirdin?" Sesim titriyor ama anlıyorum. Gerçekten anladım.

Başını sallıyor.

"Kahve dükkanında mı?" Sesim gıcırıyor ve onun gittiğini, karda ve buzda peşinden koştuğumu, dönüp beni yakaladığını hatırlıyorum...

"Her zaman biliyordum," diye tekrarlıyor sesi sert.

Kaşlarını çatıyor, sonra yatağa oturuyor ve beni kollarına çekiyor. Daha önce hiç böyle sarılmamıştım. Her zaman benim gibi sporculara benzemeyen sıska erkekleri tercih etmişimdir. Beni korkutmayanları.

Ama Sebastian'ın korkutucu bir yanı olmadığını fark ediyorum ve hissettiğim tek şey güvenlik ve sıcaklık.

"*Seeking Mr. Right*'ın her bölümünü izledim," diyor Luke. Her ne söylemesini bekliyorsam da, bunu söylemesini beklemiyordum.

"Ne?"

Başını sallıyor ve kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Birçok kez, çoğu. Ella'ya benim Bay olmamı istemediğini söylediğini duydum.

Doğru."

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu duydun mu? Çok özür dilerim."

Gözlerimin yanındaki teni öpüyor, bu hareket çok yumuşak ve kalbim bu tatlılıktan acıyor.

Luke, bir Hollywood partisinde tanıştığım, hakkındaki tüm harika şeyleri anlatırken beni dışarı çıkaran, kahvaltıdan önce sıvışan ya da etkinliklerde neden eskisinden daha fazla fotoğrafçı olduğunu merak ettiğimde tutkuyla koluma yapışan bir adam değil ve adlarımızın gazetelere birlikte sıçradığını ve iş tanımının artık beni aramayana ve mesajlarıma cevap vermeyene kadar "hevesli aktör" den "aktör" e dönüştüğünü görüyorum ve bir dahaki sefere onu sosyal medyada benden daha başarılı birinin kolunu tutarken görüyorum.

İlişkilerimin soğukluğunu hiç umursamadım. Hiç umursamadım. Ama o insanların hiçbirisi Luke değildi.

Beni bizzat pencereden fırlatıp, güçlü ve kaslı kollarının arasına alıp, yere bırakacak kadar kesin bir şekilde kırma yeteneğine sahip.

Dört kat aşağıdayım.

Tenine gömülüyorum, gövdesi sıcak ve kollarını bana doluyor, ellerini benimkilere doluyor ve kalbime bastırıyor.

Ona harika olduğunu söylemek istiyorum ama utanç da içimden geçiyor. Bryce'ın kardeşi. Bryce'ın koridorda bana söylediklerini duymuş. Bryce bana hiç el kaldırmadı, çünkü sanırım 1970'lerde büyümedim, sözleri beni delip geçti.

İyiydi.

Ben

iyiyim.

Ama Bryce'ın haklı olmasından nefret ediyorum. Hayatımı seviyorum ama o zamanlar, ben bile bilmeden önce ne istediğimi bilmesinden nefret ediyorum. Beni sahip olduğum, arzuladığım, insanları güldürmek için kaba bir dil kullanarak tarif ettiği seks eylemlerinin sahip olduğum, arzuladığım seks eylemleri olmasından nefret ediyorum.

Bryce'ın söylediği her şeyim ben.

Ve Luke bunu duydu. Bryce evde benim hakkımda konuşur muydu? Ben yokken benim hakkımda ne diyordu? O zaman sessiz miydi, yoksa adım hâlâ saçma, kaba, yanlış ve çirkin olan her şeyin yerine mi geçiyordu? Nefret ettiği her şeyin yerine.

Kalp atışlarım kendime rağmen hızlanıyor ve bunun sebebinin güzel bir adam tarafından tutuluyor olmam olduğunu sanmıyorum.

Tüm ülkede ve Falcon Productions'ın dağıtım anlaşması yaptığı ülkelerde romantik mükemmellik. İnsanlar şimdi Luke'un muhteşem kadınlara söylediği sözleri diğer dillere çeviriyor ve şu konulara odaklanıyor Kendi eserlerini Luke'un ağzına sığdırarak, kelimelerini duyguyla doldurarak Fransa, Latin Amerika ve Japonya'daki kalplerin buradaki kalplerle aynı güçle çarpmasını sağlayacaklar.

Ondan değil.

Luke her şeyi biliyor.

Luke saçlarımı okşayarak, "Sorun yok bebeğim," diyor ve ben birden Luke'la yalnız kalmamın tek nedeninin ona bakmam gerektiği olduğunu hatırlıyorum.

"Beyin sarsıntısı geçiriyorsun," dedim. "Seninle ilgilenmem gerekiyor."

Sırıttırıyor. "Giyisilerimi çıkarmama yardım ettin."

"Ve ben sana pijama almadım!" Kucağından fırladım ve Kollarını kaldırdı. Aceleyle bavuluna gittim, bagaj rafını buldum ve bavulunu yukarı çektim.

Ayağa kalkmaya başlıyor ama sabırsız bir el hareketiyle oturmasını işaret ediyorum. "Bunu yapabilirim."

"Beni taşıyordun!" Haykırıyorum. "Kendini fiziksel olarak zorlamaman gerekiyordu. Takım doktorunuzun bana verdiği kâğıtta öyle yazıyor. Sana düzenli sorular sormam gerekiyordu, bu yüzden adını bildiğinden emin ol!"

"Adımı biliyorum." Gözleri dans ediyor. "Ben de senin adını biliyorum! Ve eski adını!"

"Şimdi bu konuda şaka yapmanın sırası değil," diye homurdanıyorum. Dönüyorum ve çantasının fermuarını açmaya odaklanıyorum.

Luke iç geçirir. "İhtiyacın yok-"

Avucumu tekrar ona doğru sallıyorum ve o da durup gülümsüyor. Bavulunun kapağını açıyorum ve bavul büyük bir gürültüyle duvara çarpıyor. "Oops."

Kıkırdıyor, sesi sıcak. On metre uzakta olmasına rağmen, kahkaha sesinin bir sarılma kadar rahatlatıcı hissettirmemesi gerekmesine rağmen, genel olarak seslerin bunu yapmaması gerekmesine rağmen, beni sarıyor gibi görünüyor.

Ama bu onun sesi.

Onun gülüşü.

Ve vücudum bunu arzuluyor.

Bakışlarımı bavulunun içindekilere sabitliyorum. "Ne yazık ki dildo yok," diyor

Luke.

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bir tişört fırlatıyorum. Havada süzülüyor ve tüm NHL zarafetiyle yakalıyor.

"Kahretsin. Sana bir şey fırlattım."

"Pamuk zararlı değildir, Sebastian."

"Ama yaralısın. Beyin sarsıntısı geçiriyorsun." "Hafif bir beyin sarsıntısı," diyor.

"Seni takım uçağına bindirmediler!"

"İhtiyati tedbirler için. Yükseklik sorunları." Umursamazca omuz silkiyor, ama kalbim hala çok hızlı atıyor, suçluluk duygusu herhangi bir pedal kadar etkili.

Kıyafetlerine odaklanıyorum.

Sadece birkaç eşofman altı ve tişört görüyorum.

"Hangileri senin pijaman?"

"Herhangi biri."

Başımı onlara doğru salladım.

"Yani, hepsi yumuşak, değil mi?"

Göz kırpıyorum. "Ciddi misin? Özel bir şeyiniz yok mu?"

"Hepsi aynı işlevi görüyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Alnım kırışıyor. Belki de disk onun yerine bana çarptı. "Ama gündüz ne giyiyorsun?"

"Herhangi biri."

"Oh." Kıyafetlerine tekrar bakıyorum, sonra bir tişört ve eşofman altı seçiyorum. "New Hampshire'da bunu giyyordun."

Sırıttırıyor. "New Hampshire'da ne giydiğimi hatırlıyorsun." "Tabii ki hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

L^{uke} Sebastian'ın sözleri zihnimde yankılanıyor ve sırtıyorum. New Hampshire'da giydiğim tişört ve eşofmanların aynısını taşıyor.

"Kollarınızı kaldırın," diye emrediyor.

"Öyle mi?" Kaşlarım yukarı kayıyor.

"Evet." Sertçe başını sallıyor.

"Sanırım seni dinlesem iyi olacak." Kollarımı kaldırıyorum ve o da tişörtü aşağıya doğru kaydırıyor.

Sonra eşofmanımı aldı ve bir bacağıma yukarı kaldırdı.

"Görüyorum ki mükemmel bir hizmet alıyorum," diyorum. "Benimle ilgilenme konusunda mükemmel olan biri olmalı."

"Uh-huh." Diğer bacağıma alıyor ve diğer delikten geçiriyor.

Sonra kaşlarını çatıyor.

"Um." "Ayağa kalkmalı

mıyım?" Başını sallıyor.

"Evet."

Ayağa kalkıyorum ve eşofman altımı bacaklarımın üzerinden çekiyorum. Kumaş sinir uçlarıma sürtünüyor ve Sebastian'ın neredeyse diz çökmüş olduğunu fark ediyorum. benden önce. Sanki.

Sebastian da aynı anda fark etmiş olmalı ki bakışları sikime kaydı. Sertleşen sikime. Bakışları onun üzerinde kalıyor ve ben gülümseyerek bir kez daha kızarmasını bekliyorum.

Üç saniye sürer.

Sonra Sebastian eşofmanını yukarı çekerek ayağa kalkıyor ve birkaç dev adım geri atıyor.

"Otel odası büyük ama o kadar da büyük değil," diye uyarıyorum onu.

"Ah." Duraksıyor, sonra dönüp duvara bakıyor. "Doğru ya.

Tabii ki."

Dr. Novak'ın kendisine verdiği kâğıt parçasına bakıyor. "Size ilacınızı vermem ve bazı sorular sormam gerekiyor."

"Tamam." Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum ama göz kapaklarım ağırlaşmış, tepkilerim yavaşlamış, vücudumdaki ağrı hiç artmamış gibi davranamıyorum, Sebastian'ın da benden hoşlanıyor olabileceğini bilmek beni tatmin etse bile.

Vurulmuş olabilirim ama bu kesinlikle iyi bir gün.

Sebastian beni yatağa hazırlarken sessizim, sonra beni yatağa götürüyor, örtüleri açıyor ve işaret ediyor.

"Beni yatıracak mısın?" "Uh-huh."

Mutlu bir şekilde içeri kayıyorum ve o da örtüyü çekmeye başlıyor ama ben hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "İçeri giriyorsun."

"Benim için başka bir yatak var," diye açıklıyor. "Seni yanımda istiyorum."

Gözleri yumuşuyor. İstedığimi pek istemem ama Sebastian söz konusu olduğunda patronluk taslarım. İkimiz için de otoriter olacağım.

"Sen hâlâ Bay Doğru'sun." diyor. "Ben hâlâ televizyondaki randevu programının sunucusuyum."

"Biliyorum."

"Birlikte olamayız."

Ben sessizim. Burada yine "biliyorum" diyorum ama Sebastian'la aynı fikirde olmayı, ona haklı olduğunu söylemeyi sevsem de susuyorum.

"Bir yolu olmalı."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sabah uyandığında bunlar hiç olmamış gibi davranabiliriz."

"Bunu asla yapmayacağım."

"Ama fikrini değiştirirsen, yapabilirsin. Bunu sana karşı kullanmayacağım."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra Sebastian da çatıyor ve dudaklarının uçlarının aşağıya doğru inmesinden nefret ediyorum.

"Yanıma uzan," diyorum. "Seni hissetmek istiyorum. Burada olduğunu bilmek istiyorum."

"Hâlâ yaralısın..." "İyi olacağım," diyorum.

Tereddüt ediyor ama sonra yanımdaki yatağa kayıyor. Yüzü bana dönük ama onu kendime doğru çekiyorum ve yatağın yanındaki ışık düğmesini kapatıyorum. Karanlığa gömülmüş olabiliriz ama ben yüzlerimizin yan yana olmasını istiyorum. Ona sarılıyorum ve bir anlık tereddütten sonra o da bana sarılıyor, beni kendine çekiyor, böylece nefeslerimiz birleşiyor, kavrayışı daha sıkı, alışıktığım her şeyden daha güçlü.

Uyku kolayca geliyor ve son kez uyandığımda hâlâ ona sarılıyorum. Sebastian bana yaslanmış uyuyor, sarı saçları göğsüme değiyor, ince, zarif parmakları tişörtümü kavriyor. Ağzı

Sanki öpüşmenin ortasındaymış gibi ayrılıyor ve kirpikleri dalgalanıyor. Her şeyi ezberlemek istiyorum.

Daha önce burada olmayan bir vızıltı sesi, kızgın bir böcek gibi odayı dolduruyor.

Sebastian'ın gözleri fıldır fıldır açılıyor.

"Günaydın," diyorum, telefona doğru hamle yaparken onun yerini değiştiriyorum.

Başını sallıyor ama gözlerinin mavisi telaşla doluyor ve umarım bunun nedeni biz değilizdir de telefonun sesidir.

Sonunda onun telefonu çıktı ve ona uzattım. İç geçirdi. "Merhaba Ella."

Yataktan kalkıyor ve ben üşüyorum. Arkama yaslanıyorum ama uyumak yok. Gün başlıyor.

"Bir resim mi var?" Sebastian kaşlarını çatar. "Bizim mi? Bekle..."

Midem bulanıyor ve Sebastian'la göz göze geliyoruz. Yine de çalışma modunda. Sesi titremiyor. Sallanmıyor.

Telefonda bir resim açmasını bekliyorum. Neredeyse hiç irkilmiyor.

"Önemli bir şey değil," diyor Sebastian. "Bellboy bizden bir selfie istedi." Yataktan kalkıyorum ama bana oturmamı işaret ediyor.

"Selfie'ler insanların birbirlerini sıkıştırmasını içerir, Ella. Bütün konsept bu. Ellen'in yıllar önce bir düzineden fazla kişiyle çektiği selfie'yi hatırlıyor musunuz? Hiçbirinin birbiri hakkında dedikodusu yoktu. Tabii ki haklıyım. Bu yüzden beni aradın. Bu bir şey değil, söz veriyorum. Takımındaki iki eşcinsel çift yüzünden Luke'un peşindeler. O heteroseksüel bir randevu programında heteroseksüel bir erkek."

Sebastian kolayca ve pürüzsüzce yatar.

Dün gece aramızda her ne olduysa, heteroseksüel değildi. "Gitmem gerek Ella," diyor Sebastian. "Luke uyandı. Evet, ben de Ona iyi bak. Gösterimizin yıldızı o. Bugün onun videosunu çekeceğim. Mateo sosyal medyaya koyabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu yüzden mi kaldı? Sosyal medyada benimle ilgili paylaşımlar yapmak istediği için mi?

Kendime bunun doğru olmadığını hatırlatıyorum. Doğru olmadığını biliyorum. Burada olmasının sebebinin ben istediğim için olduğunu biliyorum. Dr. Novak'ın onu getirmesi için ısrar ettim. Dün uyandığımdan beri bunu hatırlıyorum. Onu özlediğimi hatırlıyorum. Bir doktorun odasında olduğumu ve nerede olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum.

Umarım bunu açıklamıştır.

Birdenbire aramızda bir gelecek olamayacağı aklıma geldi. Flört şov sunucusu, TV şovunun daha önceki heteroseksüel Bay Doğru'sunu baştan çıkarır ve onu kendisi için talep eder?

Yaltaklanıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Sebastian daha yumuşak bir sesle söylüyor. "Sadece ağrım var," diyorum.

Başını sallıyor.

Ona bir kasırganın gözüne fırlatılmış gibi hissettiğimi, döndüğümü, hayatta kalıp kalamayacağımı bilmediğimi söylemiyorum. Etrafımdaki her şeyi mahvediyormuşum gibi hissediyorum.

Sebastian'ın kariyeri.

Benim kariyerim.

Daha önce onları hiç kızdırmamış olmama rağmen Blizzards ekip yönetimini kızdıracağımdan endişeleniyorum. Falcon Productions'ı ve tanıştığım yapımcıları inciteceğimden endişeleniyorum.

Çıkمام gereken kadınları inciteceğimden endişeleniyorum. Hepsi bunu göstermelik olarak düşünebilir, ama ev sahibiyle çıkıyor olabileceğime dair spekülasyonları görmek isterler mi?

Dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan, Troy'dan, Finn'den, Noah'dan ve Dmitri'den uzaklaştırılacağımdan endişeleniyorum. Axel'den bile. Dünyaya asık suratla bakan Vinnie'den bile. Ve bir arkadaş olarak göremeyecek kadar korktuğum ama buzda ve buz dışında saygı duyduğum Evan.

Hayır, bunların hepsini söylemeyeceğim. Sebastian'ı üzmem istemiyorum. Yüzünün düşmesini ve öpüşmeyi kesmesi gerektiğini söylemesini istemiyorum.

Beni asla öpmemeliydi, asla kollarımda uyumamalıydı.

Çünkü tüm bunlara rağmen... Sebastian benden hoşlanıyor. Bundan eminim. Yıllardır bulabildiğim her ekranda izlediğim adam.

Benden hoşlanıyor.

O da benimle aynı duyguları hissediyor. En azından biraz. Yatağıma uzandım. "Güzel bir gün olacak."

"Luke? Bellboy, viral olan bir fotoğrafımızı paylaşmış." "Bu çok kötü."

"Biliyorum."

Sebastian'ın ellerini kendi ellerinin arasına alarak, "Belboy için," diyorum. "İşten çıkarılabilir ve bu iyi bir işe benziyor."

"Çok tatlısın," diyor Sebastian, huşu içinde bana bakarak.

Sebastian beni temin ediyor: "Sanırım yüksek ücret alıyordu."

"Bunu sosyal medyada paylaşmış olabilir," diyorum.

"Artık herkes paparazzi olabilir," diyor Sebastian, gülümsemesi alaycı.

"Belki de."

Önümüzdeki duvara bakıyoruz. Lüks bir otel için uygun sayılabilecek kadar özel, bej renkli çim duvar kağıdına.

Sebastian yanımda.

Elini kendi elime aldım. "Dün gece hoşuma gitti." "Bunu tekrarlayamayız."

"Tekrar etmek ister misin?"

Küçülüyor. "Bunun konuyla ilgisi yok."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "İstediğin şey konuyla ilgili." "Kim olduğumu bildiğine inanamıyorum."

"Kim olduğunu bilmiyormuşum gibi davranman çok şirin," diyorum ve yanaklarına yeniden pembelik çökerken gülümsüyorum.

Sebastian çenesini kaldırır. "Clark Kent için işe yaradı."

"Sanırım sorunu biliyorum o zaman."

"Gökyüzünde esnek bir kıyafetle uçmuyor muyum?"

"Hey. Takım elbiselerinizi beğendim ve kesinlikle reality TV'nin en yüksek zirvelerine ulaştınız."

"Ben dünyayı kurtarmıyorum."

"Dünyayı sıkıcı akşamlardan her seferinde iyi üretilmiş bir saat kurtarıyorsunuz."

O gülüyor ve kalbime sıcaklık doluyor.

"Ben Lois Lane değilim," diyorum ona doğru eğilerek.

Gözleri açılıyor ve sonra öpüşüyoruz. Onu yatağa yatırıyorum, nazikçe çünkü bu dünyada daha değerli bir şey yok, sonra üzerine çıkıyorum.

Öpücükler güzel.

Elbette iyiler. Çünkü onlar biziz.

Kalbim hızlanıyor, daha hızlı ve daha hızlı uçuyor. Dünya etli dudaklar, yetenekli bir dil ve benimkine sürtünen ve bana bir erkeği öptüğümü, onu öptüğümü hatırlatan tıraşsız yanaklar. Dünya sıkı eller, düz bir gövde ve bana doğru sokulan sert bir sik. Dünya, nefes almak için dudaklarını terk ettiğimde bana şaşkınlıkla bakan mavi gözlerdir.

Dünya onun ve o harika.

"Bunu yapamayız," diyor.

"Biliyorum," diyorum ona çünkü haklı olduğu bir nokta var. Sebastian'ım akılsız değıl.

"Bu kötü bir fikir."

"Korkunç." Tekrar ağızına dalıyorum, dilini emiyorum ve yan yana olabilmemiz için onu çeviriyorum. Bacaklarımız birbirine dolanıyor ve sikim onunkine dokunmak için uzanıyor. Sertleşmişim. Bir kaya. Bir dağ. Bunlardan biri

Arkamda dünyanın en parlak beyinlerinin onlarca yıllık teknolojisi ile askeri fabrikalarda inşa edilmiş yıkılmaz tanklar var.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sebastian

Luke hala beni öpüyor. Dün gece beni öpüyordu, ama şimdi sabah oldu ve hala beni öpüyor.

Hiçbir şey değişmedi.

Onun pençesinden kurtulmalıyım. Profesyonellik ve görev hakkında konuşmalıyım.

Ama bunu yapamam, tıpkı oksijene artık onu istemediğimi söyleyemeyeceğim gibi.

Luke yanımda uzanıyor, çıplak teni benimkine karışıyor. Benim Sinir uçları sıcıyor ve bunun neşe için olduğunu biliyorum ve onlara kutlama yapmamalarını söylemek istiyorum. Çünkü Luke ve ben şu anda, sabah olduğunda ve henüz Boston'a dönüş uçağı için hazırlık yapmamız gerekmediğinde bu anı yaşayabiliriz ama bir daha yaşayamayabiliriz.

Bu değerli bir şey. Bu anı sonsuza kadar hatırlamak istiyorum çünkü güzel anlar değerlidir. Yaşadığım her bir ana değer veriyorum ama hiçbiri beni bundan daha fazla şaşırtmadı.

Luke geri çekiliyor ve kalbim kırılıyor ama sonra "Seni hissetmek istiyorum" diye fısıldıyor ve her şey yeniden anlam kazanıyor.

"İyi fikir."

Luke, "Hokey oyuncularının biraz zekası vardır," diyor.

"Hokey oynamanın ne kadar zor olduğunu bilmiyormuşum gibi. Yapmanız gereken tüm o analizler."

Gözleri parlıyor. "Üzerinde adımın yazılı olduğu Blizzards formasına gelince..." "Soyunmalısın."

"Tamam."

"Sana yardım edeceğim."

"O da iyi." Gözleri dans ediyor. "Ama soruya cevap vermedin. Kaç oyunumu izledin?"

"Hokeyden nefret ettiğimi düşünürsek..." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Doğru. Belki giymesi eğlencelidir."

"Oldukça sık," diye itiraf ediyorum ve o da şaşkın bir kahkaha atıyor.

"Hokeyden nefret etmiyorum, pek sayılmaz," diye açıklıyorum.

"Annemin erkek arkadaşlarından biri hokeye meraklıydı. Bana o öğretti."

"Bu çok hoş."

"İyi biri değildi. Şu anda hapiste. Ama güzel anları yakaladığınızda kıymetini biliyorsunuz."

"Sana minnettarım," diyor Luke.

"Ben de sana minnettarım." Luke'un tişörtünü çıkarıyorum, mükemmel göğüs kaslarına ve harika karın kaslarına hayranlıkla bakıyorum. "Çok iyi görünüyorsun."

Gülümsüyor. "Bu ikimizi yapar."

Sonra onu soymam gerekirken o benim pijamalarımı çıkardı. Beni daha önce çıplak görmemişti, gerçekten, ve ben gerildim.

Luke sadece kadınlarla birlikte oldu.

Özür dilerim, boş ver, şimdi mi diyecek? Vücudumun hangi kısımlarının eksik olduğunu, onun deneyimlemediği hangi kısımlara sahip olduğumu fark edecek mi?

Sinirlerim nabız gibi atıyor.

Parmağını gövdemde gezdiriyor. "Çok güzel. Güzel Sebastian."

Beni kendine doğru çekiyor ve bu sefer çıplak gövdem onunkine, çıplak bacaklarım onunkine değiyor. Boxer külotlarımız hâlâ üzerimizde ve bunun bir erkekle birlikte olma ihtimalinin onun için hâlâ tedirgin edici olabileceği anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum.

Sormak istemediğim bazı sorular var ve neyse ki dudakları dudaklarımı yakaladığında sormak zorunda kalmıyorum.

Biraz daha öpüşüyoruz ve Luke ellerini saçlarıma doluyor.

"Seni görmek istiyorum," diyor Luke.

"Beni görebilirsin. Ben buradayım. Seninim."

Bunu söylerken ciğerlerim ağrıyor ve umarım fark etmemiştir. Sonuçta bu muhtemelen bir kaçamak. Arkadaşlarına ne kadar açık fikirli olduğunu göstermek için söyleyebileceği bir şey, sanki zaten bilmiyorlarmış gibi. Sonunda birlikte olacağı kadına itiraf edebileceği bir şey. Belki de çıktığı kadınlara, toplum içinde yanında görünecek, ona hayranlıkla bakacak, ona olan sevgilerini gizleme ihtiyacı duymayacak, cazibesine karşı tamamen kayıtsızmış gibi davranmak zorunda kalmayacak kadınlara itiraf edebileceği bir şey.

"Sonra ne olacak?" diye sordum.

"Sen ne olmasını istersen."

İçimi çektim. "Birbirimizi görmeyi bırakmamız gerekecek. Bunu yapmayı... bırakmalıyız." Kalbim parçalanıyor olsa da gülümsüyor ve kafam karışmış bir şekilde göz kırpyorum.

"Ne?"

Gülümsemeye devam ediyor, gözleri yumuşuyor. "Üzgünmüş gibi davranabilirsin," diyorum.

"Çok tatlısın," diyor onun yerine. "Çok tatlısın. Ayrıca, olmasını istediğin şeyin olacağını söyledim. Uygun olduğunu düşündüğün şey değil. Ne değil

görevimiz olduğunu
düşünüyorsun."

"Oh," diye nefes
alıyorum.

"Seninle görüşmeye devam edeceğim," diyor. "Çünkü benim istediğim
bu, senin istediğin de bu."

"Eğer yakalanırsak..."

"Biliyorum. Kimsenin kariyerine zarar vermesine izin vermeyeceğim,
bebeğim."

Kaşlarımı çattım. "Risk altında olan benim kariyerim değil. Senin
kariyerin. Ve senin... ailen."

Bryce kelimesini kullanmıyorum. Ama o onaylamazdı. Asla onaylayamaz.
Yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Hiç aşk romanı okudun
mu?" "Ben daha çok izleyiciyim."

"Sorun değil. Ama aşk romanlarında bazen kardeşinin en iyi arkadaşıyla
çıkamamalsın derler. Çatışma yüzünden. Ama ben kardeşinin en iyi arkadaşı
değildim. Ben onun..."

Bullee.

Bryce tarafından zorbalığa uğradım.

Luke ve benim sır olmaktan başka bir şey olabileceğimiz bir gelecek yok.
Bryce'ın bizi öğrendiğinde şaşırmayacağı, dehşete düşmeyeceği ve dehşete
kapılmayacağı bir gelecek yok.

Luke elimi sıkıyor, söylemeyeceğimiz her şeyi kabul ediyor.
Çünkü çok güçlüdürler. Söylemeye ihtiyaç duymadığımız şeyler çünkü onlar
hakkındaki düşüncelerimiz bile çok güçlü.

"Benimle özel olarak görüşürsün," diyor Luke. "O zaman birbirimizi
görebiliriz."

Başımı salladım.

Bu programın yarısını bitirdik. Röportajlar bittiğinde Luke'u bir daha
görmeyeceğim ima ediliyor.

Ama sorun
değil.

Tamamen
iyi.

Luke'u umduğumdan daha fazla görmüş olacağım. Ve üç hafta içinde onu
evimin ekranında görecek, hokey oynamasını izleyeceğim, Entertainment
News kanallarının seçtiği kadınla gelecekteki hayatı hakkında konuşmasını
izleyeceğim.

Muhtemelen birkaç ay içinde bir ayrılık haberi gelecektir çünkü bu
dizilerde hep böyle olur ama yıllarca her yeni kız arkadaş medya tarafından
hevesle haber yapılacaktır.

Televizyonum olduğu ve sosyal medyada spor ve eğence hesaplarını takip ettiğim sürece o hep hayatımda olacak. Yakında, Luke'un bu fiziksel versiyonu orada olmayacak. Şimdiden yanımda çıplak değil. Yakında, parlak 2 boyutlu bir versiyona dönüşecek ve kalbim her seferinde acıyacak. onu görür.

Zaten öyle.

Her zaman öyle olacağına eminim.

Otelden çıktığımızda yağmur etrafımızı sarıyor ve otel müdürü sızdırılan fotoğraf için bizzat özür diliyor.

Gökyüzü gri üzerine gri ve rüzgar yağmurdan korkmuyor ve tüm gücüyle esmeye devam ediyor.

Berbat bir gün ama havaalanına doğru ilerlerken Vieux Montreal'in pastel taş binalarına hayretle bakıyorum. Sis her şeyi masalsı bir hale getiriyor ve aramızda olan her şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Bakışlarımı Luke'a kaydırıyorum.

Sanki uzanıp bana dokunmamasını, parmaklarımı kendi parmaklarının arasında tutmamasını hatırlatmak istercesine ellerini birbirine kenetliyor.

Havaalanına vardık ve bekleme salonunda bir süre kaldıktan sonra Boston'a dönmek üzere birinci sınıf koltuklarımıza yerleştik. Geniş koltuklar normalde hoştur ama keşke ekonomide birbirimize sıkışsaydık, bacaklarımız birbirine değseydi, omuzlarımız sıyrılısaydı ve kimse bir şey düşünmeseydi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

L^{uke}

"Boston'da kalmayacağız da ne demek?"

Blizzard'ların konferans masasının üzerinden Ella'ya göz kırpıyorum. Programa katıldığımdan beri bu odada istediğimden daha fazla bulundum. Ben yönetimden mümkün olduğunca uzak duran bir oyuncuyum. Ne düşündüklerini görmek için bakışlarımı Daniela'dan Oskar'a, Nate'den Sebastian'a kaydırıyorum.

Bu bir hata. Tavandan tabana pencerelerden süzülen altın rengi ışık, Sebastian'ı pırıltılı bir ışıkla kaplıyor. Sebastian ne zaman beni emmek isterse ben hazırım.

Dün gece...

Sebastian'ın gözleri parlıyor ve belki de ben ona şehvetle bakıyorum ve belki de Oskar öksürmek için o zamanı seçtiği için Sebastian da bana şehvetle bakıyor.

Bazen peşimizde olduğunu düşünüyorum. Montreal'de ağrı kesicilerin etkisiyle sersemlemişken ve Sebastian'ın benimle otele geleceğini bilmenin verdiği rahatlıkla ne söylediğimden tam olarak emin değilim ama Oskar'ın ve Dr. Novak'ın bana attığı meraklı bakışlardan, pek de ağzı sıkı biri olmadığım hissine kapılıyorum.

Önemli değil. Artık tedbirli olacağım. Planım yeniden yaralanmamak, çekingenliğimi azaltmamak, Sebastian'a merakla bakmamak...

Oskar tekrar öksürür. "Özür dilerim! Sanırım üşütmüşüm."

"Isıtıcıyı açayım mı?" Daniela sorar.

"Hava zaten yeterince sıcak," diye mırıldanıyor Oskar.

Daniela'nın kaşları havaya kalkıyor ama neyse ki Ella tekrar konuşmaya başlıyor ve insanların milyonlarca dolar verip evlerini ve çocuklarını ipotek ettirmelerini sağlayan o coşkulu LA tavrıyla kollarını sallıyor. Hepsi bir hayalin peşinde koşmak ve başka insanlar gibi davranan insanları görüntüleyen süslü kameralar için evler.

Ella, "Henüz oynama iznin yok," diye hatırlatıyor.

Genelde insanlara kaşlarını çatan biri değilimdir.

Neşeli olması beni hiçbir zaman rahatsız etmedi ama bu kadar neşeli görünmesi için hiçbir neden yok.

Sebastian'ın mavi gözleri bana doğru kayıyor. Sonsuza dek onlara bakmak istiyorum.

Mavinin her bir zerresine isim vermek istiyorum.

Bunun yerine, salatalık ve limon karışımı sudan uzun bir yudum alıyorum ve ona bakmaktan kaçınıyorum.

Sebastian, "Luke'un oynamasına izin verilmemesini üzücü bulduğuna inanıyorum," diyor.

"Doğru. Elbette." Ella yine de gülümsüyor. "Yani, Falcon Productions'ta hepimiz olanlardan dolayı son derece üzgünüz. Daha ciddi bir şey olmadığı için çok mutluyuz."

Ona takıma yardım edememenin ciddi bir durum olduğunu söylemek istiyorum.

"Ama bu senin için kesinlikle bir memleket randevusu ayarlayabileceğimiz anlamına geliyor?" Ella soruyor.

Sebastian'ın yüzü soluyor ama bunun onun otel odasına gizlice girebileceğim anlamına geldiğinden eminim ve kendimi öne doğru eğilirken buluyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Gerçekten mi?" Ella ellerini çırpıyor ve ciyaklıyor.

Bu odaların ses geçirmez olması muhtemelen iyi bir şeydir, yoksa yan odadaki biri dambıl falan düşürür.s

"Çünkü Sebastian belki de yaranızla seyahat etmek istemeyeceğinizi düşündü..."

"Evet," diyor Sebastian çabucak. "Ben de öyle düşünüyorum." "Ah." Ona göz kırpıyorum.

Daniela ve Oskar beni izliyor. Onlara sadece hokey oynayamadığımı değil, seyahat de edemediğimi ima etmemin imkanı yok. Yani, ben bir hokey oyuncusuyum. Sert olmam için bana her yıl milyonlarca dolar ödeniyor.

Belki de Sebastian bir gecelik otel odası potansiyelinin farkına varmamıştır. "Yani, Willow ve Flora'nın aileleriyle tanışmak güzel olacak," diyorum.

"Her iki kadın da gerçekten çok iyi ve eminim aileleri de harikadır."

"Ah." Ella göz kırpıyor. "Benim aklımdaki tam olarak bu değildi."

Sebastian gözlerini kapatıyor. Kirpikleri aşağıya doğru iniyor ve aklıma onları ölçmem gerektiği geliyor. Ya da saymam. Ya da ölçüp saymam. Çünkü...

Oskar yine öksürüyor.

"Ama Florida ve Kansas'a seyahat etmeye hazırsanız, Ashcove sorun olmayacaktır."

Masanın üzerine su fışkırttım. "Um...üzgünüm."

Oskar'ın gözleri dönüyor ama bana mendil uzatıyor.

"Sanırım suyuma limon parçaları falan karıştı."

Daniela gerçekten endişeli görünüyor, sanki tüm hokey oyuncuları boğulmaya başlayacakmış gibi.

"Ya da belki de yanlış boruya koymuşumdur. Aslında bu, belki de hiç seyahat etmemem gerektiğine dair bir işaret." Pişman görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Sarsıntı boğaz ekipmanımı yeniden düzenlemiş olabilir."

Sebastian başını ellerinin arasına gömüyor.

"Muhtemelen öyle bir şey olmadı," diyor Daniela, muhtemelen televizyona çıkacağını düşündüğü en son kişi olduğumu söyleyen uzun bir bakış atarak. Senaryosuz TV.

"Yani, Ashcove kimsenin umurunda mı?" Başımı şüpheyle sallıyorum. "Sadece bir sürü sıcak çikolata dükkânı ve sanat galerisi. Oldukça sıkıcı."

"Kulağa çok hoş geliyor!" Ella ellerini birbirine kenetler.

Omuz silkiyorum. "Yani Hall'u açtığınızda gördüğünüz şey temelde bu-"

"Hayır." Sebastian ayağa kalkıyor. Vücudu titriyor. Gözleri vahşi. "Bu adam hasta."

"Ciddi bir şekilde," diyorum, başımı birkaç kez sallayarak, çünkü ben Sebastian'ı destekliyor. "Muhtemelen bu toplantıdan sonra hastaneye gitmeliyiz."

"Boğaz iç donanımının yeniden dağıtılması olayı yüzünden mi?" Ella'nın gözleri yuvarlak. "Bu akşamki randevunuzu Boston'a tepeden bakan şu yüksek binadaki Fransız restoranında gerçekleştirebilecek misiniz? Çünkü manzaralı özel bir oda ayırttık ve-"

"Bunu yapabilirim," diyorum.

"İstiridye kursu mu?" Ella soruyor. "Çünkü o şeyler oldukça... bulamaç gibi.

Ve limon posasından çok daha büyük." "İyi olacağım," diye onu temin ediyorum.

Sebastian iç geçirir. "Ve muhtemelen Ashcove'a yetmiş dakikalık bir yolculuk için iyi olacaksın."

Dudağımı ısırdım.

O haklı. Eğer istiridye yiyebilirim, muhtemelen bu yolculuğu yapabilirim. İsteksizce başımı salladım.

Tanrım, bunun olmasını istememiştim. Sebastian Ashcove'a gitmek istemiyor ve ben onun mutlu olmasını istiyorum. Nefes alıyorum, ama tüm hava kokuşmuş, iyi olan her şeyden arınmış ve yerini endişeye bırakmış.

Sebastian'ın gözleri hüznü ve yumuşak. "Sorun yok."

"İyiden de iyi!" Ella haykırır. "Harika olacak. Ama müstakbel gelininizin ailesiyle tanışmak istemeniz konusunda sizi anlıyorum. Onlarla tanışabiliriz.

buraya uğtu. Bu en iyi *Bay Doğru'yu Arayış* olacak: *Noel Sürümü*
asla!"

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Sebastian

Sorun değil. Sadece Ashcove'a geri dönüyorum. Ayrıldığımdan beri gitmediğim yere. Parmaklarım titriyor.

Ben Sebastian Archer, Olağanüstü TV Sunucusu. Ben Sebastian Archer, TV Sunucusu-

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Ella yüzünde, bana bu soruyu ilk kez sormadığını düşündüren bir endişeyle soruyor.

Zihnim, Bryce ve arkadaşlarının bir zamanlar beni içine attıkları çamurlu karmaşanın aynısı.

"Um..."

"Willow'un ve Flora'nın ailesinin gelmesi hakkında," diyor

Luke. "Neden-" Alnımı birbirine yapıştırıyorum.

Aileler normalde Bay Doğru'nun bulunduğu yere uçmazlar.

"Böylece müstakbel kayıvalidemi değerlendirebilirim," diyor Luke ve sesi çatallaşarak parmaklarına bakıyor.

"Oh." Geri çekiliyorum. Soğuk hava odanın içinde patlıyor. Oskar'ın neden daha önce sıcak olduğunu söylediğinden emin değilim. Belki de İsveç'te doğmak insanın iç termometresini falan bozuyordur. "Evet... Her neyse?"

"Belki de soğuk algınlığı bulaşıcıdır," diyor Ella, bakışlarını Oskar'a dikerek. Sertçe yutkunuyorum. Normalde açık sözlü biriyimdir. Süper açık sözlü.

"Sebastian'la özel olarak konuşabilseydim çok sevinirdim."

Luke bazen hava durumu sunucusu gibi davranıyormuş gibi resmi bir ses tonuyla konuşuyor.

"Buna gerek yok," diyorum hemen.

Çünkü şüpheli olamazlar. Kesinlikle şüphelenemezler.

Bryce benim orada olmamın yeterince histerik olduğunu düşünecek.

Luke'un gözleri yumuşar. "Demek istediğim, bazı düşüncelerim

var..." "Gerçek aşka giden yolunuz?" Ella parlak bir şekilde öneriyor.

Luke başını sallar. "Aynen öyle. Flora'nın Willow'a karşı avantajlarını tartışıyorum ve mümkün olan en kısa sürede kameraya almak istediğim bazı yeni bilgilerim var."

Ella'nın gözleri döndü. "Öyle mi?"

"Uh...huh." Birkaç kez başını sallıyor. "Aslında, muhtemelen bu yüzden dikkatim dağıldı. Onları düşünmeden edemiyorum."

Bana anlamlı bir bakış atıyor, ancak seçmesi halinde tüm Amerika'nın sevineceği, kesinlikle muhteşem ve uygun iki kadınla gerçek aşktan bahsederken bunun benim için olduğuna inanmak zor.

"Muhtemelen bekleyebilir..." Diyorum çünkü Luke'un başka bir kadının özelliklerini anlatmasını dinlemek pek de istediğim bir şey değil.

"İçerik istiyoruz," diyor Ella kararlı bir şekilde. "Ve Luke çok nadiren ilham veriyor..." Luke'un teni pembeleşiyor.

"Belki bize bir önizleme yapabilirsin?" Ella öneriyor. "Önemli olup olmadığını görürüz."

"Oh." Luke sertçe yutkunuyor, adem elması yuvarlanıyor. "Doğru ya. Yani görüyorsunuz..."

Herkes Luke'a beklenti içinde bakar.

Luke'un yanakları soluk bir pembeden, cömertçe boyutlandırılmamış karton boyama kutularında kullanılan türden daha sağlam bir pembe pembeye dönüşür.

"Sadece..." Luke doğruldu. "Flora'nın bir gün diş hekimi olacağı gerçeği cazip geliyor. İstediğim zaman ağzımı açabileceğimi ve onun da herhangi bir diş sorununu teşhis edebileceğini bilmek harika olurdu."

"Muhtemelen kafasından daha fazla alete ihtiyacı olacaktır," diye mırıldandı Oskar.

Luke, tıpkı gizli bir etkinlikte Grindr'dan birini bulan bir casus gibi ona sinirli bir bakış atıyor.

"Neyse ki, çok şükür ki, kendi dişçi koltuğumu ve ihtiyaç duyabileceği her türlü ekipmanı satın alacak param var. Şu metal sivri şeyler gibi."

Daniela'nın gözleri açılıyor ama Luke başını sallıyor, belli ki işin ruhuna girmiş, kollarını tam bir LA tarzı sallayıp duruyor ve ben de acaba Ella'yla çok fazla mı vakit geçiriyor diye düşünüyorum.

"Oh, evet. Uzun kürdanlar gibi ama gümüş. Gerçek gümüş değil. Sadece-"

"Sahte gümüş mü?" Oskar tek kaşı tehlikeli bir şekilde titreyerek Alnının diğerine göre daha yüksek bir bölgesine yakın. "Bunun gibi bir şey. Bir diş hekimi bilir."

Ella'nın gözleri yumuşar. "Flora gibi."

"Ve aynı malzemeden yapılmış, üzerinde ayna olan şu sivri şeylerden bir tane alabiliriz."

"Sahte gümüş mü?" Oskar tedarik ediyor.

Luke, sanki Oskar ona on dokuzuncu yüzyıl Nevada'sında bir gümüş damarı göstermiş ve eline bir kazma vermiş gibi minnetle başını sallıyor.

"Bir de şu kauçuk diş kalıplarının içindeki florürlü kremler var ya, neredeyse öğürtüyor."

"Diş hekimliği hakkında çok şey biliyorsun,"

diyor Ella. "Bu konuda çok düşündüm."

"Bu senin gerçek aşkı bulmanla ilgili. Sonsuza dek mutlu olman.

Romeo'nuz Juliet'iniz. Kleopatra'nız Antonius'unuza. Elizabeth Taylor'ınız Richard Burton'ınıza."

"Bu ilişkilerin hiçbirisi iyi sonuçlanmadı," diyor Oskar.

"En azından hepsi vahşi bir ölümle sonuçlanmadı," diye düşünüyor Daniela, her zaman iyimser ve bardağın sadece yarısı dolu değil, neredeyse tamamı dolu bir uzman olarak.

"Ya Willow?" Ella nefes alır.

Oskar, "Belki de doktor olmak için eğitim aldığı için ondan hoşlanıyordur," diyor. Luke sevinçle gülümsüyor. "Diziye izliyormuşsun!" "Herkes şovu izliyor," diyor Ella. "En iyisi bizde

Bay Doğru'yu Arayış programının reytingleri. Sadece Noel baskısı değil."

"Ciddi misin?" Luke'un çenesi düştü.

"Evet." Ella gururla sırtıyor. "İşte bu yüzden bu kadınların ailelerinden istediğin kişiyi uçurmak için hiçbir masraftan kaçınmayacaksın. Tüm dünya bu yolculuğu izliyor. Şimdi bunu yirmi ülkede gösterme lisansımız var. ülkeler!"

"Tanrım," diyor Daniela.

"Ve şu anda on iki ülkede daha gösterilmesi için görüşmeler yapıyoruz."

Luke'un şakakları titriyor ve sanırım parmakları da titriyor ama parmaklarını aşağı kaydırıp kucağına koyuyor, her ne kadar bu onun yaptığı bir şey olmasa da.

"Willow hakkında ne düşünüyorsun?"

Luke, Orta Doğu'daki kum fırtınalarında yürürken daha uygun olan sayıda göz kırpmıyor ama omuzlarını aşağı indirip nefes alıyor. "Hokey oyuncuları da sakatlanır."

Willow ellerini çırpıyor. "Böylece müstakbel eşinizle birlikte yeni evinizde dişçi muayenehanesi yerine bir tıp ofisi kurabilirsiniz."

"Evet."

"Sanırım asıl soru şu: Evinizde hangisinin olmasını tercih ederdiniz?"

"Um..." Luke aniden ayağa kalkar. "Bu konuyu Sebastian'la konuşmalıyım. Lütfen..."

"Adam ilham verici," diyor Ella. Luke dudaklarını görmesin diye bir elini ağzına götürüyor. "Bu pek sık olmaz."

"Elbette," diyorum çaresizce. "Hadi gidip gerçek aşk hakkındaki düşüncelerini öğrenelim."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

L^{uke} Sebastian'ı neredeyse sürükleyerek odadan çıkarıyorum.

"Bana katılmayı daha önce kabul edebilirdin."

"Özür dilerim. Şoka girmiştım. Neden onlara seyahat edebileceğinizi söylediniz?" "Oraya gitmek istediklerini bilmiyordum. Yemin ederim."

Aynı anda birbirimize bakarak "Noel Baskısı'nda asla memleketlerine gitmiyorlar" diyoruz.

"Koridorda birbirimize Bay Doğru kurallarından bahsederek çok fazla zaman kaybetmeden gitsek iyi olacak," diyorum isteksizce. Etrafa bakındıktan sonra masaj odasını görüyorum. Sebastian'ı içeri alıyorum.

Neyse ki masöz uzun molalarından birini daha veriyor.

Hava okaliptüs ve sedir kokusuyla dolu ama yine de Sebastian'ı sakinleştirmeyeceğinden eminim. Onu kollarıma çekiyorum. "Çok özür dilerim."

Sertleşiyor. "Ben iyiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum bebeğim." Saçlarını okşuyorum. "Kötü bir şey olmasını istemiyorum ve..."

"Şimdi olabilecek en kötü şey ne?"

Kaskatı kesildim. O haklı. Hiçbir şey bundan daha korkunç olamaz.

"Seni Bryce'tan uzak tutacağım," diyorum. "Yani, seni tanısaydı bana söylerdi."

Sebastian'ın omuzları bir parça gevşer. "Belki."

"Bunun histerik olduğunu düşünürdün," diye söz veriyorum ona. "Bana kesinlikle mesaj atardı. Aile WhatsApp grubumuzun her yerinde olurdu."

"Ailenizin kendi WhatsApp grubu mu var?"

"Evet."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bu teknolojik bir şey. Sizin için ayarlayabilirim..."

"Yani annemin benden para isteyebileceği başka bir yer daha var."

Sebastian başını sallar. "Hayır, teşekkürler. Yani, zalim değilim. Paylaşmak istiyorum. Ama ona zaten bir ev aldım ve sürekli uyuşturucu kullanıyor ve çok fazla parası olmasını istediğimi sanmıyorum.

bir şey...haince."

Midem bulanıyor. Sebastian'ın annesinin de oğlunun şaşırtıcı derecede mükemmel olduğu kadar şaşırtıcı derecede kusurlu olduğuna eminim. Saçlarını okşuyorum. "Çok özür dilerim."

Başını bana yaslıyor ve Tom Ford parfümünü içime çekiyorum, ter kokusunun hâkim olduğu bu odada, biz sporcuların çoğunun üzerine sıktığı her şeyden daha sofistike. "Bu oda da ne?"

"Burası bizim masaj odamız."

"Geçen sefer tura katılamamıştı."

"İnsanlara hakkımızda yanlış bir izlenim vermek istemeyiz."

"Zamanını okaliptüs soluyarak mı geçiriyorsun?" Gözleri yine dans ediyor ve vücudumdaki her şey ısınıyor, sanki bana yanan bir kibrit fırlatmış gibi.

"Evet. Montreal'e yanlış bir izlenim verebilir." Bana karşı kıkırdıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Her şeyi yanlış düşünürsem olmaz."

"Sana masaj yapmamı ister misin?"

Bana garip bir bakış attı.

Kapıyı kilitliyorum. Tıkladığında yankılanan bir ses çıkarıyor.

Kesinlikle kilitli.

Kesinlikle yalnızız.

"Sana masaj yapıyorum," dedim.

"Ben Blizzards sporcusu değilim."

"Ben Blizzards masözü değilim."

"Başımız belaya girer."

"İyi ki herkese film çektiğimizi söyledim."

"Eminim kimse NHL malikanenizde bir dişçi veya doktor odası olması konusundaki görüşlerinizi açıkladığınızı duymak istemiyordur."

"Video kayıt odalarına her zaman düşkün olmuşumdur," diyorum. Sertleşiyor.

Kaskatı kesildim.

Tanrım, öyle mi demek istedim?

Bakışlarını bana doğru kaydırды. "İstemediğin şeyleri söylememelisin. Sadece daha zor hale getirecek..."

Gelecek hafta. Gösteri o zaman bitecek. Sebastian eve uçtuğu zaman. İşte o zaman birbirimiz için hiçbir şey ifade etmediğimizi, hiç umursamadığımızı, kalplerimizin ağrımadığını ve bedenlerimizin ağrımadığını, kafamızın karışmadığını, neden birbirimizin varlığında olmadığımızı iddia edeceğiz.

"Senin hakkında ciddiym,"

diyorum. "Olmamalısın."

"Öyleyim. Yine de öyleyim."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra bakışları aşağı iniyor. "Her iki şekilde de fark etmez."

İç çektim. "Durumu anladığını sanmıyorum."

"Bizi ayıran binlerce kilometre mi? Yakında bir kadınla nişanlanacağını açıklayacak olman mı?"

"Masaj masası olan kapalı bir odada olduğumuz gerçeği."

"Oh." Gözleri yuvarlaklaşır, yanakları pembeleşir, pembe dili pembe dudaklarını ıslatır. "Oh."

Onu kollarımın arasına alıp masaj masasına yatırıyorum. Sonra kravatını çıkarıp ipeksi kumaşı ellerimde oynatıyorum.

Gözlerini kısar. "Papyonunu senin için bağlamak zorunda kaldığımı hatırlıyor gibiyim."

"Onu tekrar bağlamaktan sen sorumlusun,"

diyorum. Homurdanıyor. "Bunu neden

yaptığımızı hatırlatır mısın?"

Dudaklarını kendi dudaklarımla yakalıyorum, sonra dilini emiyorum. Sıcaklık içimde dalgalanıyor.

Geri çekiliyorum ve gözleri buğulanıyor. "Hatırlıyorum. Tanrım, hatırlıyorum." Sırıttım. "Güzel." Sonra ekliyorum, "zaman kaybı."

"Neyse ki ben uzman bir giysi çıkarıcıyım."

"Öyle misin?"

"Uh-huh." Çılgınca başını sallıyor. "Fiziksel aktivite bana göre değil, sana göre değil, ama şunu bilmeni isterim ki, son zamanlarda kendi giysiler."

Kıkırdıyorum. "Sen bir uzmansın."

Mütevazı bir omuz silkiyor. "Ve günlerimi düğmesiz ve fermuarsız spor kıyafetlerle geçirmiyorum."

"Hey!"

"Sadece söylüyorum."

Ben ona yumruk atıyorum, o da bana yumruk atıyor ve sonra birden ikimiz de onun kıyafetlerini yırtmaya çalışıyoruz.

"Masaj için çıplak olmak gerekmiyor" diyor.

"Bu işi bu yöne mi götürmek istiyorsun?" diye sordum.

Kızardı. "Belki de değil."

"Tabii ki hayır." Onu masaj masasının üzerine yatırdım. İç çamaşırı hâlâ üzerindeydi ve onu çıkarmaya başladım.

Gözleri büyüdü. "Emin misin? Çünkü ben... Ben..."

Sırıttıyorum. "Bay B'nin biyoloji dersini zar zor atlatmış olabilirim ama erkek olduğunuzu fark ettim."

"Doğru." Başını sallıyor. "Bunu bildiğini biliyordum. Yani... Ben ilkim."

Şakağından operim. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Seninle ilgili beni korkutacak hiçbir şey yok." Dudağının köşesini öpüyorum. "Bende de aynı ekipman var. Korkunç bir şeyden bahsetmiyoruz."

"Konuşmayı kesmeliyim."

"Konuşmayı asla bırakmamalısın."

Boxer külotunu aşağı çekiyorum. Aleti ortaya çıkıyor. Sert ve zonkluyor, bazen soyunma odasında gördüğüm yumuşak, cansız siklere hiç benzemiyor. Işıkla titreşiyor, pre-cum ile parlıyor.

Parmağımı ona sürüyorum, lastik gibi derisini hissediyorum. "Merhaba."

"Ondan korkabileceğinden endişelendiğimi biliyorum ama onunla bir konuşma başlatmak zorunda değilsin."

Ona doğru eğildim. "Sebastian'ın senin hakkında nasıl konuştuğunu duydun mu?" Ağzım ondan sadece birkaç santim uzakta ve o bana doğru yalpalıyor. "Kesinlikle benimle konuşmaya çalıştığını düşünüyorum."

Sebastian'ın yüzünde sanki bir video kameranın tüm parçalarını saymaya çalışıyormuş gibi gergin bir ifade var. "Haklı olabilirsiniz."

Ona uzanıyorum, çünkü daha önce başka erkeklerin omuzlarını ve baldırlarını gördüğüm gibi horozları da görmüş olabilirim ve bazıları zaman zaman normalden daha dolgun olsa da, hiç böyle sert bir tane görmemiştim. Parmağımı uzunluğuna sürterek damarları ve tam şeklini takip ediyorum.

"Luke..." İnliyor.

Her şey normalde olması gerekenin tam tersi, ama yine de mükemmel. Gövdesini öpüyorum, dilimi pürüzsüz, dar gövdesinde gezdiriyorum, ellerini kendi ellerimle tutuyorum. Sebastian'la daha fazla temas, daha iyi. Göbek deliğini keşfediyorum, sonra onu öpmeye devam ediyorum.

"Luke..." Kıvranıyor. "Yapmana gerek yok..."

Elimle sikini yakaladım. "Bir şey mi diyordun?" Parmaklarımı etrafında gezdiriyorum. Başını çılgınca sallıyor. "Hayır. Kesinlikle hayır. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Sırıttıyorum, sonra dilimi ucunda gezdirip Sebastian'ın özünü tadıyorum. Tuzlu ve aslında kötü değil.

Parmaklarımı kalçalarının düzlüğü boyunca gezdiriyorum. "Bu son derece mutlu bir masaj," diyor.

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, ağız hareketlerim hâlâ Sebastian'ın sikine odaklanmış durumda. Onu mutlu etmek istiyorum. Endişesini bedeninden söküp almak ve kendim taşımak istiyorum, böylece yanımda hafif ve yüksüz olabilirim.

Bunu nasıl yapacağımı henüz bulamadım, *Bay Doğru*'yu *Aramak*'ın büyüklüğü ve Boston Blizzard'ları basit bir çözümü engelliyor, ama belki taşaklarındaki döllerini almakla başlayabilirim. Elimdeki sıvıyı döndürmeye devam ederken sırtıyorum.

Dilimi başının üzerinde gezdiriyorum, sonra ağzımı şaftının üzerinde kaydırıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ellerimi sıkıca kavıyor.

Ağzımı aşağı doğru kaydırmaya devam ediyorum, onun olan her şeyi yutuyorum. Emiyorum, çünkü Troy ya da Dmitri gibi bir seks düşkünü olmayabilirim ama neyi sevdiğimi, Sebastian'la neyi paylaşmak istediğimi biliyorum. Dudaklarımla sikiğin çıkıntılarını ezberlerken emişimi sabit tutuyorum.

"Luke..." diye mırıldanıyor.

Dudaklarımı onun sikinden ayırdım. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Gözlerini kapatıyor. "Aslında, devam etmenizi tercih ederim."

"Belki o zaman konuşmayı bırakabilirsin." Onu ellerimle okşamaya devam ediyorum, çünkü şu anda onu yalamayı bulabiliyorum ama zalim değilim. Çocukken hokey oynarken birçok kez Yılın Takım Arkadaşı ödülünü kazanmıştım ve her ne kadar kibirli olmasam ve tüm takım arkadaşlarımı çok sevsem de, Blizzard'lar bunu bir ödül olarak sunarsa bir şansım olabileceğinden şüpheleniyorum.

"Tamam," diyor belli belirsiz. "Sessiz olacağım."

"Çünkü rahatlamamı istiyorum," diyorum. "Ve muhtemelen en iyisi çok gürültülü olmamamız. Çünkü bu odanın ses geçirmezliğini şahsen test etmedim."

"Sessiz olacağım," diye fısıldıyor.

Yeni favori şeylerim olan yalamaya, emmeye ve okşamaya geri dönüyorum. Sebastian'ın kokusunu içime çekmeye geri dönüyorum, daha az Tom Ford, daha çok sadece onun kokusunu ve ona bulunduğum yerden bakmaya, göğsünün üzerinde pembenin büyüdüğünü görmeye ve mavi gözlerinin bana şaşkınlıkla baktığını görmeye geri dönüyorum.

"Ben gidiyorum..." diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve daha sert emiyorum.

"Yapacağım," diye fısıldıyor daha da sessizce, daha da çılgınca.

Masaj masasında kıvranıyor. Boğazı hareket ediyor. Ter alını ıslatıyor.

Ve sonra patlıyor. Hepsini emdim, benim kadar büyük olmadığı için şükrettim.

Kolaylıkla halledebileceğim bir şey olduğu için şükrediyorum.

"Bu..."

"İnanılmaz mı?" Ben soruyorum.

"Muhteşem..." diye mırıldanıyor.

Kirpikleri titriyor ve ben şakaklarını öpüyorum, yanaklarını öpüyorum, dudaklarını öpüyorum.

Bir noktada tüm endişeleri ona geri dönecek ve düşünceleri aşırı hızlanacak, ama şimdilik onun doymasını ve ısıldamasını istiyorum.

Ayağa kalkıyor ve ben de masaj masasında onun yanına kayarak kolumu beline doluyorum. Başını boynuma yaslıyor, nefesi hâlâ hızlı.

Kendi sikime bakıyor, sert ve zonkluyor ve pantolonumun içinde rahatsız edici. Eşofmanım tarafından engellenmeden, uygunsuz bir şekilde yukarı bakıyor.

Ona uzanıyor. "Yapabilirim..."

Alnından öperim. "Sonra görüşürüz. Şimdi tatsız şeyler düşüneceğim." "Ashcove'a yolculuk gibi."

Ona bir bakış attım. "Bunu daha uzun süre düşünmemen gerekiyordu."

Omuz silkiyor. "Özür dilerim. Ne olursa olsun, bu çok ateşliydi. Daha önce yapmadığına emin misin?"

"Sadece senin için." Sırıttıyorum. "Yine de fiziksel güç ve zarafet konusunda bir ünüm var."

Gözlerini kısıyor. "Sports Sphere'in senin hakkındaki son makalesinden alıntı mı yapıyorsun?"

"Sen de okudun mu?"

"Tamamen profesyonel amaçlar için," diyor sert bir şekilde. "Siz benim Mr. Doğru."

"Ah, öyle mi?" Gözlerimin dans ettiğinden oldukça eminim ve o da kızardı. "Yani..." Sertçe yutkunuyor. "Yani, gösteri yüzünden..."

Omzunu dürtüyorum. Söylemek istediğim şeyler var ama belki de söylememeliyim. Yapabileceğimden emin olmadığım sözler.

Ve böylece, okaliptüs kokusunu ve hafif ter ve döl kokusunu içime çekerek sessiz kalıyorum. Umarım klima işini yapar ve masöz her zamanki uzun molasından dönene kadar koku dağılır.

Onun yerine "Ne demek istediğini biliyorum," diyorum ama o hâlâ gergin, sanki söylenecek doğru şey bu değilmiş gibi.

"Yolculuk konusunda seni takip etmeliydim," diyorum. "Özür dilerim. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Biliyorum." Elimi sıktı. "Sanırım Daniela ve Oskar'a seyahat edecek kadar iyi olmadığını söylemek istememenin nedenleri vardı."

"Aslında ben daha çok birbirimizin otel odalarına gizlice girebileceğimiz gerçeğiyle ilgileniyordum," diye itiraf ediyorum.

Sebastian gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Senin yanında uyumayı seviyorum Sebastian. Senin yanında uyumamayı da seviyorum."

"Bunun gibi mi?" Gözleri parlıyor.

"Evet, artık yan yana yatmıyoruz," diyorum. "Ve bu oldukça harika."

Yanımda gülüyor.

Bunu yapmasını seviyorum. Keder ve endişeden neşeye geçmesini seviyorum. İyi anları bulduğu yerde yakalıyor. Muhtemelen bu yüzden Ashcove'da yuvarlanıp gitmedi. Belki de bu yüzden ağabeyim onunla alay etmeye devam etti, sanki herhangi bir gülümseme, herhangi bir neşe, ağabeyimin onu aşağı çekmek için yaptığı sıkı çalışmaya karşı kişisel bir hakaretmiş gibi.

Tanrım, Bryce'a çok kızgınım. Onu durdurmadığım için kendime çok kızgınım. Sebastian'ın memleketine döndüğü için heyecanlı olmamasına, küçük kasaba çocuğunun süper, süper büyük olmasına ama gergin olmasına çok kızgınım.

"Biliyor musun, muhtemelen geceyi Boston'da geçirebiliriz," diyor.

"Ella ve Mateo senin evine geldiğini fark etmezler.

Kiraladın mı?"

"Muhtemelen fark ederlerdi," diye itiraf ediyor.

"Evime gel," dedim. "Flora ve Willow hakkında konuşurken beni hâlâ videoya kaydetmedin."

"Büyük diş hekimi ve doktor odası tartışması."

"Video sende olmazsa Ella hayal kırıklığına uğrar." "Evet, şaşırtıcı bir şekilde ilgisini çekti."

Mütevazı bir omuz silktim. "Anlık düşünme konusunda o kadar da kötü değilimdir." Sebastian homurdanmakla kıkırdamak arasında bir şey yapıyor ve tamam,

Belki de iletişim bana göre değildir. Ne de olsa benim işim disklerin peşinden koşmak. Hikaye anlatımıyla pek örtüşen bir şey yok.

"Eğer sorarlarsa videonun başarısız olduğunu söyleyeceğim."

"Ve çok asil olduğunuz için aynı gün kayıt için benim evime gittiniz."

"Kendimi gerçekten işime adadım ve fedakârım."

"İnanılmazsın. Tamamen ve tamamen." Sebastian durur ve gözlerini

Be

n. İçime bir sıcaklık doluyor ve ben de ona bakıyorum.

Sebastian'ı evime davet etmemeliydim. Bu kötü bir fikirdi.

Ben yalnız yaşıyorum.

Troy'un bilmesini istemiyorum. Sebastian'ın endişelenmesini istemiyorum.

Uzun boylu, korkutucu, şakacı kaleci oda arkadaşına güvenip güvenemeyeceğini. "Seni gizlice içeri sokacağım," dedim.

"Yarın biri sorarsa, senin Grindr'da iyi giden bir ilişki olduğunu söyleyeceğim."

"3D'de ne kadar harika olduğuma çok şaşırdın," diyorum ve o da gülüyor.

Ona bir öpücük daha veriyorum, sonra giyinmesine yardım ediyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Bu kesinlikle kötü bir fikir.

Luke'un konağı önümde beliriyor. Çekimlerin yapıldığı yerden sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde ve her ne kadar kızlar

Boston çevresindeki randevuları dışında, ekip üyelerinin bulundukları yer sınırlı değil. Umarım hiçbirini beni fark etmez. Shakespeare trajedilerindeki oyunculara yakışır bir aşkla Luke'un konağına bakarken beni fark etmezler.

Aşık olduğumdan değil tabii ki.

Yani, aşık değilim.

Ben sadece...üzgünüm. Aşık gibi. İyi tanıdığım için üzgünüm.

Yine de, on dokuzuncu yüzyıl Back Bay şehir evlerinin çoğunda olduğu gibi, hoş olduğu kadar evin dış cephesini çok uzun süre incelersem muhtemelen garip görünecektir.

Bu düşünce beni acele etmeye ve Luke'un konağına korkak gözlerle bakmamaya zorluyor.

Bu iyi. Luke'u romantik seçeneklerini tartışırken filme çekeceğim, sonra da biriyle takılacağım. Takılacağım kişinin Luke olmasına aldırmayacağım. En iyi zamanlarda bile takılmayı sevmeyen biri olduğumu ve hikâyemin Ella, Mateo ve Aisha'nın kaşlarını kaldırmasına neden olabileceğini umursamıyorum.

Yeni bir şehirdeyim. Bir uygulama kullanmam mümkün. Yani, bu insanların yaptığı bir şey. Ve ben de bir insanım. Yani her şey çok mantıklı.

Kapının zilini çaldım ve kısa sürede içeri alındım.

Luke'u kapıda görene kadar merdivenleri aceleyle çıkıyorum.

Tanrım, adam muhteşem. Gözleri bana takılınca yumuşuyor, ama sonra bakışları sağına kayıyor ve tavrı sertleşiyor, Ella'nın Bay Doğru şovu sırasında ona söylemesi için kelimeler vermesine benzemiyor ve o da bir hava tahmincisi ile okumadığı bir kitap hakkında rapor sunan bir çocuk arasında gidip geliyor.

Troy evde olmalı.

"Ah, Sebastian. Seni görmek ne güzel. Kameralarınızın bozulduğunu ve konuşmamızın kaybolduğunu duyduğuma üzüldüm. Lütfen içeri gelin."

"Merhaba Luke," diyorum.

"Merhaba Sebastian!" Troy kafasını bana doğru uzattı. "Kameranın bozulma olayını duyduğuma üzüldüm."

"Sorun değil," diyorum. "Böyle şeyler olur."

"Stüdyoya sana daha iyi ekipman almalarını söylemelisin."

"Evet, belki."

Dairenin içine girdim. Luke benden öyle bir hızla uzaklaştı ki Atletik kişiliğine yakışıyor ama pek de gurur verici değil. Kendimi Troy ile yüz yüze buluyorum, Troy belli belirsiz özür diliyor.

Troy, "Burası bizim yerimiz," diyor. "Nerede çekim yapmak istiyorsunuz?" "Um..."

"Sizi gezdireyim," diyor Troy parlak bir sesle.

"Harika." Troy'u takip ediyorum, Luke arkada.

"Demek Luke burada yaşıyor. Belki filme almak istersiniz?"

Luke geriliyor ama bakışlarımdaki bir şey onu sakinleştiriyor olmalı.

Troy'un gözleri Luke'tan bana kayıyor. "Sen harika bir iletişimcisin, Sebastian. Sanki konuşmadan iletişim kurabiliyorsunuz."

"Oh." Başımı kaşıyorum. "Bu, film çekerken işe yarıyor." "Eminim öyledir."

"Sebastian çok ilgili," diyor Luke.

"Açıkçası. Yani, bugün Cumartesi akşamı saat dokuz."

Luke'un gözleri yuvarlak.

"Televizyonda günler uzun," diyorum.

"Hokeyde de uzun süre." Troy bana yumruk attı.

Luke bana yumruk atmıyor. Bunun yerine, sanki bana çok yakın olmaktan çekiniyormuş gibi duvara yaslanıyor. Troy dudaklarını birbirine bastırıyor.

Troy özür dileyen bir ses tonuyla, "Bizim Luke oldukça utangaçtır," diyor. "Ben utangaç değilim," diyor Luke.

Troy, "Onu partilere götürmek çok zor," diyor.

"Çünkü partiler sıkıcıdır." Luke ters ters bakıyor.

Bu pek alışık olmadığım bir suratsız Luke.

"Şey, izlemeye kıyasla..." Luke Troy'un ayağına bastı ve Troy durdu.

"Belki de gitmeliyim."

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Luke hevesli bir sesle söylüyor.

"Hayır, bu gece değil. Yarınki hokey maçımız için dinleniyorum.

Öğleden sonra." Bana baktı. "Hafta sonu hokey maçları, bilirsin."

"Doğru." Bilgili bir şekilde başımı sallamaya çalışıyorum.

"Odamda olacağım."

Uzaklaşıyor.

Troy *muhtemelen* duyma mesafesinin dışına çıktığında Luke, "Kahretsin," diye fısıldıyor. "Özür dilerim. Normalde geceleri dışarı çıkar."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum. "Ayrıca, bugün Ella'nın önünde yaptığın konuşmadan sonra seni filme almam gerekiyor."

"Doğru. Tabii. Bu taraftan." Luke koridorda ilerler, sonra Troy'un girdiği odanın yanındaki odanın kapısını açar.

İçeri giriyorum ve iki odayı ayıran duvara bakıyorum.

Luke o tuhaf resmi sesiyle "Burası benim odam," diyor ve ben de Ella'ya Bay Doğru için başvuru sürecinin bir parçası olarak bir seçme süreci yapmamız gerektiğini söylemeyi not ediyorum. Geleceğin Bay Doğru'sunun Haklar doğal davranabilecektir.

Açıkçası, Luke harika biri. Ama bu Luke olduğu için. Diğer Mr. Haklar Luke'un olmayacak.

"Harika." Kameralarımı kurmaya başladım.

Arkamı dönüyorum ve bir sonraki anda Luke beni kendine doğru çekiyor. Popom onun sert, zonklayan sikine doğru bastırılıyor.

"Ugh..." Mırıldanıyorum ve Luke bir elini ağzımın önüne koyuyor ki bu hiç beklenmedik bir şey olmasına rağmen gerçekten çok seksi. Beni çeviriyor ve öpüşmeye başlıyoruz. Çılgınca. Umutsuzca. Tutkuyla.

Beni duvara çarptı, sonra dudaklarını benden çekti. "Oops, çantamı düşürdün."

Bana dirsek attı.

"Ben alırım," diyorum aceleyle, çanta kesinlikle düşmemiş olsa da ve ben kesinlikle bir şey almayacak olsam da.

Beni tekrar öpmeden önce rahatlamış bir şekilde başını sallıyor. İçimde bir sıcaklık titreşiyor, onda bir sıcaklık titreşiyor. Beni duvara yapııştırıyor ve evrenim bana baskı yapan iri, kaslı bir vücuttan ibaret oluyor.

Onu sonsuza dek öpmek istiyorum.

Ama sunuculuğunu yaptığım flört programındaki kadınların harikalarını anlatmasını dinlemek zorundayım, bu yüzden öpücüğümü durduruyorum.

Luke duvara doğru yüksek sesle, "Ah, görünüşe göre kameraların kurulumunu neredeyse bitirmişsiniz," diyor.

Sırıtiyorum. Adam çok sevimli. İyi bir aktör değil. Ama sevimli. Kesinlikle çok sevimli.

"Evet, hemen hemen," diyorum ben de aynı şekilde yüksek sesle, duvara doğru.

Ben hızla kameraları, tripodları ve ışığı kurarken Luke rahatlıyor.

Seeking Mr. Right'taki editörlerin bu kadar mükemmel olmasına sevindim, çünkü Luke'u kaydettiğim yerler nadiren stüdyo seviyesinde kaliteye ulaştı.

"Romantik partner seçimlerin konusunda kendini nasıl hissediyorsun?" Luke'a sordum.

"Bu çok zor."

Devam etmesini isteyerek dudaklarımı büzüyorum. Sonunda bana Her iki kadın da harikalar yaratıyor ve ben ona cesaretle gülümsüyorum ve onlara yaptığı her iltifatta kalbim kırılmıyormuş gibi davranıyorum.

Bunları birlikte bir gece geçirebilmek için söylüyor.

Benden hoşlanıyor.

Ancak Falcon Productions'ın sezonun Bay Doğru'sunu evlenme teklif etmeye ne kadar teşvik ettiğini biliyorum ve bir hafta içinde Luke'un kalbini birine açmasını izleyebileceğimi biliyorum.

Luke, kendisinin geçirdiği hokey sakatlıkları, arkadaşlarının geçirdiği hokey sakatlıkları, hokey Tanıdığı insanların geçirdiği sakatlıklar, tanımadığı ama hakkında bir şeyler okuduğu insanların geçirdiği hokey sakatlıkları, diye bitiriyor.

"Sanırım yine de bunu düşünmem gerekecek" diyor.

"Sanırım öyle," diyorum belli belirsiz, sonra videoyu kapatıp Ella'ya gönderiyorum.

Belki onu ilgi çekici bir şeye dönüştürebilir. Yapabileceğine şüphe yok. Ella harika biri.

"Şey..." Luke yatağı işaret ediyor. "Sanırım toparlanman gerekecek. Şimdi. Eşyalarınızı toplamanın bu kadar uzun sürmesi talihsizlik. Bir sürü fermuar, bölme ve... düğme var."

Yine duvara doğru gürleyen bir sesle konuşuyor ve Troy'un yüz ifadesini hayal etmemeye çalışıyorum.

"Doğru," diyorum onun yerine. "Uzun zaman alıyor."

Luke beni kendine doğru çekiyor ve bir kez daha öpüşüyoruz. Üzgün görünmemeye çalışıyorum. Öpüşmek harika. Ama her an sona erecek ve ben gerçek yatağıma dönmeye, Luke'tan, her şeyden uzaklaşmaya hazır değilim.

Hoşlanmaya başladım. Tanıdık bir şekilde. Daha fazlası değil. Ben değil. Hiçbir şekilde.

Hala onun kollarındayım ve o bunu hemen hissediyor. "Neyin var?" Ağzını açıyor.

Ona gülümsüyorum ve kapıya yöneliyorum. Beni kollarının arasına aldı ve yatağa bıraktı. Sonra eğildi ve fısıldadı, "Bir şeyim var."

planı."

Ona göz kırpıyorum.

Luke örtüyü üzerime çekerken deli gibi sırtıyor, sonra gürültüyle ayağını yere vurup odadan çıkıyor. Bağırıyor. "Hoşça kal Sebastian!"

Koridorda mırıltılar duyuyorum.

"Sebastian çoktan gitti mi?"

"Evet, çoktan gitti," diye teminat veriyor Luke

Troy'a. "Harika."

"Televizyon izlemek ister misin?"

"Başım ağrıyor," diyor Luke ve en yakın arkadaşı ve oda arkadaşıyla konuşurken bile dizidekinden daha rahat olmadığı açık.

Sonra Luke odaya girer. Sırtıyor. Göğsü kabarıyor. Yüksek sesle kıkırdamamak için elimden geleni yapıyorum.

Kapıyı kilitliyor, sonra yatağın üzerine atlıyor, yaylar sallanıyor. Ben zıplıyorum, o da beni göğsüne bastırıyor.

"Bu harika bir kurnazlıktı," diye

fısıldadım. "Bütün o casus filmleri işe yaradı."

Hiç casus filmi izlememiş olsaydı oyunculuğunun nasıl olacağını merak ederek başımı sallıyorum. Vücuduma sıcaklık doluyor. Birlikteyiz. Ona tutunuyorum, gözlerinin içine bakıyorum, çünkü birkaç dakikamız yok, tüm gecemiz var.

OTUZ DOKUZUNCU

BÖLÜM

L^{uke} Sebastian benim
yatağında. Benim
yatağında.

Benimle gel.

Yan yana uzanırken Sebastian'a gülünç bir şekilde sırtıyorum, sonra onu üstüme çekiyorum ve ona biraz daha gülünç bir şekilde sırtıyorum. Onun ağırlığını hissetmek istiyorum. Orada olduğunu bilmek istiyorum. Tanrım, bütün gece benimle olacak.

Dudaklarımız buluşuyor ve onu kendime çekiyorum. Öpüşüyoruz, sonra biraz daha öpüşüyoruz.

Kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Ya da en azından ben kayıyorum ve Sebastian düğmelerini açıyor. "Daha fazla eşofman giymelisin," diyorum.

"Tamam dostum," diye gürlüyor Troy'un sesi duvarın diğer tarafından. "Mr. Moda Gurusu."

Zayıfça gülüyorum ve Sebastian'ın gözleri açılıyor. "Eski ev," diyorum.

Sebastian dudaklarını birbirine bastırıyor, ben de dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sarsılıyoruz ama romantik bir şekilde değil. Daha önce sadece hokey antrenmanı, eğitim, temiz beslenme ve dizüstü bilgisayarımın ekranından Sebastian'ın *Bay Doğru'yu Arayışını* izlemek varken, içimden sevinç akıyor ve beni içine alıyor.

Bu çok daha iyi.

O zamanlar biliyor olmalıydım. Bir şeyler görmüş olmalıyım. tekrar tekrar izlememe neden olan bir şey vardı. Sebastian'a karşı bir hayranlık. Ekranımda başparmağımdan daha büyük olmayan küçük bir yüzken var olan bir çekim.

Biliyordum. Bilmeliydim.

Çıplağız, aletlerimiz sert ve bu bir hokey maçı olmasa da vücutları terden kayganlaşıyor. Sebastian'ın vücudu da muhtemelen benimkiyle aynı şekilde parıldıyor ve pomadının gevşediği saçlarını düzeltiyorum, saçları artık alnına yapışmış, telleri daha koyu, daha vahşi, sadece benim görebildiğim şekilde.

Ama zamanımız sonsuza dek uzanmıyor. Sebastian patronuna Bay Doğru'yu gerçek yarışmacılardan çaldığını açıklayamaz. Ella, Aisha ve hatta Sebastian'ın kendisi tarafından zorlandıkları için onlar

hakkındaki övgüler yapmacıktı.

Dünyanın hangi kadını seçeceğim konusundaki sohbetinin en başından beri kusurlu olduğunu, tüm düşüncelerinin, tüm forum sohbetlerinin, twitter başlıklarının ve su soğutucusundaki konuşmalarının ofis ve ofis dışındaki mutlu saatler sohbetleri boşunaydı.

Sebastian'ı işinden edemem. Onu palmiye ağaçları, mavi gökyüzü, mavi okyanusu ve ünlülerin süslü arabalarla gezdiği, asla tuzla lekelenmeyen, asla sulu karda ve karda ilerlemeyen Kaliforniya'nın ısıltısından ve cazibesinden geride bıraktığı yere götüremem. Tanrım, kardeşim onun en büyük düşmanı.

Bryce'a ona saygı duymasını, nazik ve onurlu olmasını ve başlangıçta olması gereken her şeyi yapmasını söyleyebilsem de Onun anılarını silemem. Şu anda sahip olduğum onca parayla satın alabileceğim hiçbir silgi yok ki onun acısını dindirebilsin, onun ıstırabını dindirmek için her bir milyonumu versem bile. Bunu yapmak için elde ettiği her iyi şeyi mahvetmesi gerekirken, ondan kalıcı olarak hayatımın bir parçası olmasını isteyebilir miyim?

Onu daha sert öpüyorum çünkü düşünmek istemiyorum. Tartışmak istemiyorum. Olgunlaşmak ve tüm bunların anlamsız olduğuna karar vermek istemiyorum.

Onu öpmek, ona sarılmak ve yaşadığımız her saniyenin değerini bilmek istiyorum. İstiyorum-

Onu öpmeyi bıraktım. Gözleri kan çanağına dönmüş, yanakları pembeleşmiş bir halde bana gülümsüyor. "Seninle sevişmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Bir an için Troy'un iğneleyici bir yorumla karşılık vereceğini düşünerek gerildim.

Ama ben sessizdim.

Nasıl sessiz olunacağını biliyorum.

"Emin misin?" Sebastian fısıldar.

Kendimi gülümserken buluyorum. Çünkü daha önce hiç bu kadar emin olduğum bir şey olmamıştı.

• • • •

SEBASTIAN

Luke öpüşmekten oral sekse ve görünüşe göre sevişmeye geçti. Normalde kullanacağım başka bir kelime var ama bu bağlamda doğru gelmiyor.

Kalbim kabarıyor ve başımı sallıyorum.

Çünkü Luke isterse veririm.

Beni nasıl isterse, istediği sürece ben onunum.

Luke sırtıyor, sonra oturuyor ve hareketle kucağından düşmemem için bir kolunu belime doluyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve yüzlerimiz birbirine değecek kadar yakınlaşıyor.

Dünyada ondan daha tatlı bir adam yoktur.

Muhtemelen dünyanın -en azından Falcon Productions'ın dağıtım anlaşmalarını güvence altına aldığı oranın- onun *Seeking Mr. Right*'ını izlemesinin bir nedeni de budur: *Noel Sürümü'nü izliyor.*

Bunu düşünmeyeceğim.

Ashcove'a yapacağım yolculuğu da düşünmeyeceğim.

İri ve kaslı bir vücudu, dünyanın en tatlı gözlerini ve sonsuza dek öpmek istediğim etli dudakları düşüneceğim.

Luke yatağının başucundaki çekmeceyi karıştırıyor ve bir yığın prezervatif çıkarıyor. Onları en son kiminle kullandığını, kimin için aldığını düşünmemeye çalışıyorum.

Çekmecesinde vibratörler, kelepçeler, et fenerleri ve anal boncuklar yok. Tanrı biliyor ya, bunların hepsini ve daha fazlasını yatağın başucunda görmüştüm.

Los Angeles'taki bazı adamların çekmeceleri.

Luke prezervatifin ambalajını açıyor, kırışan folyoyu çekmecenin üzerinde bırakıyor. Ben hâlâ onun kucağındayım. Aletlerimiz birbirine bastırılmış durumda ve birbirimize sürtünsek inanılmaz olurdu.

Ama onu içimde hissetmek istiyorum. Anlık da olsa birleştığımızı bilmek istiyorum. Prezervatifi ondan alıyorum. "İzin ver."

Başının şeklini ve shaftının çıkıntılarını ellerimle hissederek uzunluğundan aşağı yuvarlıyorum.

"Oldukça büyük," diyor özür dileyerek.

"Bunun için asla özür dilemene gerek yok." "Pek çok kadın bundan hoşlanmıyor."

"Bunu kaldırabilirim," diyorum.

Bana sırtıyor. "Şahsen bana girdiğinde biraz daha küçük olman hoşuma gidiyor."

Duraklıyorum ve kalbim deli gibi çarpıyor. Luke diplomatik davranıyor. Aşağıda onun yarısı kadarım. Ama ellerimin hareketini durduran ve odanın sıcaklığının termostat tarafından değil, onun sözleriyle kontrol edilerek yükselmesine neden olan şey bu değil.

"Bunun için planların var mı?" Doğru duyduğumdan emin olmak için soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Yani, evet." Alt dudağını çiğniyor. "Yine de belki yavaşça gidebilirsin çünkü benim orada tecrübem yok."

"Bunu istemeyeceğini düşünmüştüm..."

"Ve sonra bana girmeyi asla deneyimleyemedin?" Ağzı bir O harfi oluşturuyor ve onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki.

"Pek çok erkek böyle hissediyor," diyorum.

"Ben değil," diyor kararlılıkla ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Eğer birlikte olsaydık, her iki şekilde de fark etmezdi. Tek yaptığımız yatakta birbirimize sarılmak ve birbirimizi hissetmek olsa bile onunla birlikte olmak isterdim.

Sinir uçları birbirine merhaba der.

Tutmak istemeyeceği sözler vermesi için onu zorlamıyorum. Ama kalbim yine de çarpıyor çünkü daha tatlı bir adamla hiç tanışmadım.

Ama birlikte değiliz ve bu gece o gelmeden önce sahip olduğumuz tek şey olabilir.

Sesinin nasıl olduğundan tam olarak emin olamadığım, dokunuşunun tam hissini hatırlamamın giderek zorlaştığı ve gerçekten sahip olup olmadığımı merak ettiğim bir rüya adam haline gelene kadar bir anıya dönüşüyor, bir hayalin içinde kayboluyor.

Yine de bu geceyi üzmeyeceğim.

"Seni çok iyi hissettireceğim," diye fısıldıyorum ona. "Zaten yaptın," diye fısıldıyor.

"Bir dakika." Perişan bakışına gülümseyerek bacaklarının arasından sıyrılıyorum ve çantama gidiyorum. Önceden paketlenmiş kayganlaştırıcıyı çıkarıp avucuma sıkıyorum ve kendimi hazırlamaya başlıyorum.

"Buraya gel," diyor Luke. "Bunu yapabilirim."

Şaşırmış görünmeliyim çünkü gözleri yumuşuyor. Yatağın ucuna yaklaşp yatak başlığına yaslanıyor, sonra ona katılmam için eliyle işaret ediyor.

Ona yaklaştım, hâlâ emin değildim. "Bunu gerçekten yapabilirim..." Diyorum.

"Ve bu zevki benden mi alacaksın?" Elimi tutuyor ve çekiyor

Beni kendisine doğru çekti, sonra da kucağına oturttu. Karnım sikine bastırıyor ve yatağa dik bir şekilde üzerine uzanıyorum. Sikim bacaklarına bastırıyor ve yanaklarımı ayırırken kalbim çarpıyor.

Gerginim çünkü o sadece kadınlarla birlikte oldu. Ben de daha önce deneyimsiz sözde heteroseksüel erkeklerle yattım. Bir deliğin nasıl bir delik olduğu hakkında konuştuklarını duydum ve sikimden nasıl kaçtıklarını gördüm. Onlar yapmazdı

bana dokunmak istedi. Parmaklarıyla değil. Esnemek ve hazırlanmak alışık olmadıkları ve belli belirsiz dehşete düştükleri bir şey.

Ama sanırım Luke olaylara aynı şekilde bakmıyor. Bana karanlıktaki bir kadına benzediğimi söylemiyor. Bütün ışıklar yanıyor. Bana en iyi saksoyu eşcinsel erkeklerin yaptığını duyduğunu ve hep kendisinin de denemek istediğini söylemiyor.

Gerginlik benden uzaklaşıyor. Belki de ne olursa olsun iyi olacak. Sakinlik içimi dolduruyor. Parmaklarımı arkamda garip pozisyonlara sokmuyorum, kendimi olabildiğince aceleyle esnetmeye ve hazırlamaya çalışmıyorum, onun için rahatsızlığı azaltmak için neden bir tıkaç takmadığımı merak etmiyorum.

Benimle ilgileniliyor. Parmaklarını kıcımın kıvrımlarında referans gibi hissettiren bir şeyle gezdiriyor, sonra parmağının pedini deliğime bastırıyor.

Sinir uçlarım patlıyor. Luke burada.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Fısıldıyor, sesi o kadar yumuşak ki hayal gücüm ya da bir anı olabilir.

Çılgınca başımı sallıyorum. Kayganlaştırıcıyı avuçlarımdan alıyor ve kendi eline sürüyor, sonra parmağının ucunu içime sokuyor.

Luke içimde.

Sadece parmağı.

Ama parmağı inanılmaz, tıpkı Luke'un her şeyi gibi. Parmağını daha da derine sokuyor, korkusuzca içeri giriyor.

"Çok güzel," diyor sesinde merakla.

Parmağı uzun ve güçlü. İçimde döndürüyor, sonra ona talimat vermeme gerek kalmadan ikinci bir parmak daha ekliyor.

Beni sakinleştirmek istercesine diğer elini vücudumda gezdiriyor. Ama ben zaten bir bulutun üzerinde süzülüyorum. Saçlarımla oynuyor, omuzlarıma masaj yapıyor, parmağını omurgamın kıvrımları boyunca gezdiriyor, sanki ilham perisini taşla kazımak isteyen bir heykeltıraşmış ve her hassas açıyı ezberlemek istiyormuş gibi belimin eğimine hayranlık duyuyor,

Çünkü başka hiçbir şey işe yaramaz.

İki parmağını birbirinden ayırıp beni gererek açıyor. Aleti bana karşı kabarıyor, sıcak ve zonkluyor ve yakında içimde olacak.

"İçine koyabilirsin," diyorum.

"Şşşt..." Parmaklarından birini kıvrıyor ve içime lezzetli bir gerilim yayılıyor.

"Bu senin miydi-?"

"Evet, öyleydi." Luke kıcımla oynamaya devam ederken, secde yerime doğru hareket ederken yorganın içine gülümsüyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ona karşı kamburlaşmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sonra Luke üçüncü bir parmak daha ekliyor. İçime girip çıkıyor ve ben gevşeyip onun oluyorum.

Sonunda beni kucağına aldı ve yanına oturttu.

"Sanırım hazırsın," diyor bana gülümseyerek.

Ben de karşılık veriyorum. "Sanırım ben de hazırım."

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" diye sordum. "Beni dört ayak üstünde mi istiyorsun?" "Yüzünü görmek istiyorum."

Eğer aramızda olanlar romantik olsaydı, bu acı verici derecede romantik olurdu.

Eğer onun şefkatli sevgisi ve benimle ilgilenme şekli iyi bir adamın nazik davranışlarından başka bir şey olsaydı.

Onun yerine "Uzan," diyorum.

Gözleri parlıyor ve tüm işi kendisinin yaptığı bir tür misyonerlik hareketi hayal ettiğini biliyorum. Ve bu tamamen harika, ama şimdi onun için bir şeyler yapmak istiyorum.

Aşağı doğru kayıyor, başı yatak başlığından yastığa doğru hareket ediyor. Üstüne çıkıyorum, sikim yukarı bakıyor. Gözleri ona kayıyor ve otomatik olarak dudaklarını yalıyor.

Gülümsüyorum. Belki de her parçamı seviyordur. Benim parçalarım onun katlanacağı şeyler değil çünkü önemli olan içimdekiler. Hayır, beni çekici buluyor.

Sikime uzandı. "Alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Gözleri parlıyor ve nedense bana merakla bakıyor, sanki bir müzedeki değerli bir sanat eseriymişim gibi, orada bulunmasının nedeni benmişim gibi.

KIRKINCI BÖLÜM

L^{uke} Sebastian üzerimde beliriyor. Beni kucaklıyor, siki yukarı doğru kalkıyor, sert, pembe ve mükemmel.

Eliyle sikimi tutuyor ve girişine yerleştiriyor. Pozisyonunu ayarlıyor, poposunun başımın üzerine kayması sikimin arzuyla zıplamasına neden oluyor.

İşe yaramayacak. Ben çok büyüğüm.

Ama sonra yavaş bir sıcaklık başımı sarıyor. His büyüyor. Sebastian dudağını ısıtıyor ve nefes alırken burun delikleri açılıyor.

"Yapmak zorunda değiliz..." Tekrar söylüyorum, çünkü gerçekten, gerçekten zorunda değiliz.

Sebastian'ın gözleri yumuşuyor, sanki çok güzel bir şey söylemişim gibi. şaftımdan aşağı kaymaya devam ediyor. Ellerini tutuyorum, çünkü onu her zaman tutmak istiyorum ve belki de onları sıkabilirse daha iyi hissetmesine yardımcı olur.

Ve sonra Sebastian sona ulaşıyor. Bana yaklaştı ve birbirimize sırttık.

"Senin içindeyim," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. Gözleri parlıyor, sanki o da benim hissettiklerimin aynısını hissediyor, aynı neşeyi, aynı sıçramaları, dönüşleri ve piruetleri kalbinde hissediyor, sanki bir patenci onu yakalamış gibi.

Sebastian hareket etmeye başladı. Yukarı ve aşağı kayıyor, şaftımı sıkıyor, böylece tek hissettiğim sıcak sıcak ısı ve tek gördüğüm o.

Geniş mavi gözleri.

Parlayan siki.

İnce, sert vücudu.

Soluk pembe, çakıllı meme uçları.

Vücuyla birlikte hareket eden sarı saçları bana bunun gerçekten olduğunu hatırlatıyor. Sebastian burada, benim dairemde, benim odamda, benim yatağımda ve ben onun içindeyim.

Bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Yukarı ve aşağı.

Yukarı ve aşağı. Kalbimin gümbürtüsü hızında hareket ediyor.

Sebastian'ın göğsünde ter parlıyor ve vücudu üzerimde ısıldıyor. Gözleri ve elleri benden ayrılmıyor. Bir saniye bile. Boynunu yukarı fırlatmak için değil.

Gözlerini kapatıp hislere konsantre olmak için değil. Kovboy tarzı hızını arttırmak için kollarını gökyüzüne doğru kaldırmamalı.

Sanırım o da benimle aynı hislere sahip. Çünkü eğer gözlerimi kapatabilirim, artık onu göremeyeceğim. Ve eğer ellerimi onunkilerden çekersem, onu bir yerde daha az hissedeceğim ve bunun olmasına izin veremem.

Çünkü sonsuza dek yaşamayacağız.

Yıllar ve on yıllar önümüzde uzanmıyor. Zamanımız sınırlıdır.

Bu yüzden bırakmıyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum, ta ki o titreyene, ben titreyene ve göğsümü beyaza boyayana kadar. Onunla birlikte.

Bir an için birbirimize öylece bakıyoruz, nefesimiz havayı dolduruyor. Ona vay canına, bu inanılmazdı demek ve yüz kere, bin kere, milyon kere iltifat etmek istiyorum.

Ama Troy duvarın diğer tarafında ve Sebastian'ın gözlerine baktığımda, bir şekilde her şeyin zaten söylenmiş olduğunu fark ediyorum. Sıkım sönüyor, Sebastian'dan harcanıyor ve sonunda Sebastian beni bırakıyor.

Ona kalmasını söylemek istiyorum ama o zaten odanın yarısını geçmiş durumda. O

Birkaç mendil alıp karnımı temizliyor, hareketleri sanki orada değilmiş gibi hafif ve hızlı.

İşini bitirdiğinde elini elime alıyorum ve öpmek için onu kendime çekiyorum. Karnıma uzanıyor, hala sıcak, hala yapış yapış. Bir öpücük birçok öpücüğe dönüşüyor, bedenlerimiz onun özülle birbirine karışıyor. Sonunda gözlerinin düştüğünü, kalbinin benimkiyle aynı hizaya geldiğini görüyorum.

"Yatma vakti mi?" Fısıldıyorum.

Gözlerini sıkıyor, sonra başını sallıyor.

Parmak uçlarımızda yerde koşturarak dişlerimizi fırçalıyoruz ve yatmaya hazırlanıyoruz. Duş alıyoruz.

Yarın Ashcove'a gideceğiz.

Sonunda birbirimizin kollarına yığılıyoruz, nefesimiz artık nane tazeliğinde ve biraz daha öpüşüyoruz, dudaklarımız ve dillerimiz hala aktif, sanki yok olacağımız zamana hazırlanır gibi birbirimizi hatırlamaya çalışıyoruz, Sebastian sallanan palmye ağaçlarına ve kameralara dönecek ve ben de soğuk buza ve *Seeking Mr.* için yaptığım sahte geleceğe döneceğim. *Doğru.*

Sebastian kollarını boynuma doluyor, dudakları karanlık ve sessiz odada hareket etmeye devam ediyor ve sonunda uyku bizi ele geçiriyor.

Gecenin bir vakti uyanıyoruz, birbirimize hala yan yana olduğumuzu hatırlatıyoruz, bedenlerimizi kavırıyoruz, ellerimizi yüzlerimizde yumuşatıyoruz, ta ki ben usulca gülüp ışığı açana kadar.

Altın ışık Sebastian'ı meleksi bir parıltıyla kaplıyor. Saçları dağınık, yanakları vücutlarımızın sıcaklığından ve kirli sakallarımın çiziklerinden kızarmış.

"Yapabiliriz..." diye fısıldıyor.

"Tekrar yapabilir miyiz?" Ben de fısıldıyorum.

Hevesle başını sallıyor, gözleri ışıltılı, dudakları mükemmel ve pembe, doyumsuzluğumdan şişmiş.

• • • •

SEBASTIAN

Luke ve ben hızlı hareket ediyoruz. O prezervatifleri alıyor, ben de kayganlaştırıcıyı alıyorum. Sonra beni yüzüstü yatırıyor ve ben de öncekiyle aynı hazırlığı yapıyorum.

Omurgamdan aşağı ıslak öpücükler bırakmaya başlamasına hazırlıklı değilim, popomun kıvrımlarını öpmesine hazırlıklı değilim, yanaklarımı ısıtıyor, sanki onlardan büyülenmiş gibi ve kesinlikle girişime doğru kemirmesine hazırlıklı değilim. Dili tenimin üzerinde dönüyor, dudakları emiyor, dişleri ısıtıyor. Sinir uçlarım alev alev yanıyor ve sanki her an çatıdan karlı geceye uçacakmışım gibi çarşafı tutuyorum.

Ve sonra o orada.

Yanaklarımı ayırıyor.

Kalp atışlarım hızlandı. Yapacak mı? Kesinlikle hayır.

Ama sonra dili üzerimde... orada.

Beni yalıyor...orada. Beni

öpüyor... orada.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım.

Sikim kalınlaşıyor, genişliyor, kabarıyor.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Daha önce hiç bir erkeğin dilini oraya sokmamıştım.

Süzülüyorum. Dünya sıcak. Kesinlikle harika. Ve Luke

hala beni öpüyor. Yani, yüzümü yalıyor.

Kariyerime dışarı çıkmaktan daha fazla odaklandığımda kaçırdığım şey bu muydu? Her partinin ağ kurmak için bir fırsat olduğu zamanlar mı?

Tanrım, her ihtimale karşı sektörümde belli belirsiz kimseyle çıkmamayı alışkanlık haline getirdim.

kendi sektörümün dışındaki erkeklerle hiç tanışmadığım halde. Sanırım hepsini birden uygunsuz yaptım.

Ama başkası olsa Luke olmazdı. Bu kadar kesin olmazdı.

Nefesim kesildi.

Luke yukarı doğru hareket ediyor, sonra popom havada kalacak şekilde beni yeniden düzenliyor. Tekrar popoma bakıyor, yanaklarımı açıyor ve kendimi savunmasız hissetmeliyim-

Ama benim yok.

Çünkü o Luke.

Ve biz zaten lo-

Bu düşünceyi zihnimde bitirmiyor ve bedenimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bunun yerine Luke'un arkamda hissettiklerine odaklanıyorum. Parmaklarının üzerine kayganlaştırıcı sürdüğünü duyuyorum ve beni açtığını hissediyorum. Sonra bir prezervatif paketinin kırıştığını duyuyorum.

Geliyor.

Luke içime doğru itiyor, beni açıyor. Aleti içimde yavaşça hareket ediyor.

Kocaman, beni mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde dolduruyor, sevecen sözler fısıldarken ve bedenimi okşarken bile beni hiç kimsenin doldurmadığı kadar dolduruyor.

Onu göremiyorum ama arkamda olduğunu hayal ediyorum. Şu anda bile yanaklarımı nasıl araladığını hissediyorum, sanki dünyadaki en ilginç şey onun sikinin içimde kaymasıymış gibi.

Geri dönüyorum çünkü onu olabildiğince içimde tutmak için yanıp tutuşuyorum.

O inliyor, ya da ben. Nefeslerimiz pantolona dönüşüyor, tenimiz ısınıyor ve cızırdıyor. Yatak boyunca sallanıyoruz, bedenlerimiz birleşiyor.

"Sebastian..." Luke arkamdan mırıldanıyor ve sanki düşecekmiş gibi bedenime tutunuyor.

Atletik hamleleri odaklanmış ve mükemmel, prostatıma tam istediğim şekilde vuruyor. Eğer saatler önce seks yapmamış olsaydık, patlayabilirdim. Ama seks yaptık ve kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Çünkü bunun sonsuza kadar devam etmesini istiyorum. Onu hep içimde hissetmek istiyorum.

Benden bahsederken nefes nefese hayranlık duyuyor, bu bizim hayatımızmış gibi davranmak istiyorum. Birbirinin yanında uyuyan insanlarmışız gibi. Bunun normal olduğunu ve hayatlarımızdan çalınmadığını, insanlar ne yaptığımızı fark ederse dünyalarımızın yıkılmayacağını.

Sabit hamleleri dengesizleşiyor ve sikim hızlanıyor.

Boşalmak üzereyim.

Kesinlikle geleceğim.

"Sebastian," diyor tekrar, sesi hayranlık dolu ve neredeyse düşünmeme izin veremeyeceğim, vermemem gereken çiğ bir şey gibi geliyor.

Çünkü bu o değil. Bu L ile başlayan bir şey değil ve biz de birbirimize H ile başlayan bir şey vermiyoruz.

İticileri sabitten çılgınlığa dönüşüyor. "Tanrım. Sebastian."

İçimdeki sıcaklık alev alev yanıyor, eminim onun da. Sıcak aleti sinir uçlarımla üzerinde tekrar ve tekrar ve tekrar tepiniyor.

Luke artık Bay Doğru smokinini giymiyor, gazetecilere uygun takım elbisesiyle kameraların karşısına çıkmıyor. Artık cilalı mükemmelliği, herkesin hayran olduğu, şirketinin her yıl milyonlar ödediği adamı temsil etmiyor.

Şimdi tamamen insan, tamamen hayvan, sadece benim görebildiğim adam.

Çılgın ve vahşi ve bir o kadar da acı verici derecede nazik ve yumuşak. Ama vücudunun tüm gücünü hissettiğimde bile şefkatli ve tatlı. Dolduruldum ve el üstünde tutuldum. Sadece geçici bir şekilde tamamlandım, ama bu kalbimi delice çarptırıyor, sanki değerli bir şey bulmuş gibi ve ona bunun sadece geçici bir şey olduğunu, yasak bir şey olduğunu, riske atmamamız gereken bir şey olduğunu söyleyemiyorum.

Gülümsüyorum. Ne Luke ne de ben lisede pek başarılı olamadık. Belki başka bir ortak noktamız daha vardır.

Sonra arkamda kekeliyor. Pantolonu daha düzensiz ve içimde çılgınca sarsılıyor. Bir anda doruğa ulaştım.

Birlikte titriyoruz, çaresizce hava almak istiyoruz, bu anların bitmesini, yerini gerçek hayata ve onun getirdiği tüm tatsızlıklara bırakmasını istemiyoruz. Dairesinden ayrılmak ve nerede olduğu hakkında yalan söylemek zorunda kalacağım zaman, Troy'a ben hiç burada değilmişim gibi davranmak zorunda kalacağı zaman.

Sorun değil. Bu anları yaşadık ve onlar her şeydi. Umduğumdan çok daha fazlasıydı ve o bana bunları verdi. Onları sonsuza dek hatırlayacağım. Ben mutluyum. Kesinlikle.

Güçlü kollarını belime doluyor ve birlikte yana doğru yığılıyoruz, bedenlerimiz cenin pozisyonunda kıvrılıyor. İçimde kalıyor. Ense köküne öpücükler konduruyor ve saçlarımla oynuyor.

parmaklarımı geçirip kafa derime masaj yapıyorum, böylece dünya yeniden sıcak ve harika oluyor.

En azından şimdilik. Sonunda kendini benden çekti ve prezervatifi bıraktı. Hava seks gibi kokuyor. Erkeklik ve ter kokuyor. O ışığı kapatıyor, sonra daha önce binlerce kez yaptığı gibi üzerime tırmanıyor, sonra beni kendine doğru çekiyor. Ellerimi parmaklarının üzerine koyuyorum, hala orada olduğunu doğruluyorum, parmak eklemlerinin kıvrımlarını hissediyorum, ta ki uyku ikimizi de alana kadar.

Alarm bizim odamızdan gelmiyor.

80'lerin yüksek sesli müziği Luke'un ilgisini çektiğini duyduğum bir şey değildi ama şimdi hızlı tempolu gümbürtüleri odayı dolduruyor. Gecenin bir noktasında takla atmış olmalıyım, zihnim Luke'un yüzüne olabildiğince yakın olmayı tercih ediyor, gerçi muhtemelen beni eliyle tutup kendisi hareket ettirdi.

Her iki durumda da Luke'un kirpiklerinin titrediği anı görüyorum. Çalan alarmdan duyduğu iniltinin şaşkınlığa dönüştüğü anı görüyorum. Gözlerinin dışındaki derinin kırıştığı anı görüyorum ve dudaklarının yukarı kıvrıldığı anı görüyorum.

"Merhaba." Luke'un tenor sesi söylüyor.

"Merhaba," diye başka bir tenor ses duvarın diğer tarafından cevap veriyor ve Luke geriliyor. Duvara doğru dönüyoruz.

Troy diğer tarafta. Dün gece bizi duydu mu?

Umarım duymamıştır. Fısıldadık, değil mi? Biz iyiyiz, değil mi?

Kalbim küt küt atıyor, korku tüm neşenin yerini alıyor ve umarım yanıliyorumdur.

Luke dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerindeki endişeden nefret ediyorum. Kollarını benden uzaklaştırmasından ve yuvarlanıp gitmesinden nefret ediyorum.

Yatak, o büyük boy yatağı boydan boya geçene kadar bizi ayıran yeni bir inçten sonra bir inç daha alçalıyor. Neredeyse yataktan fırlayacak gibi oluyor ve iri atletik bedeninin çıkardığı gümbürtü odada yankılanıyor; yüksek tavanlardan taç pervazlara, kapılardaki kristal düğmelere, büyük cam pencerelere ve onların asırlık camlarına kadar.

"İyi misin?" Troy soruyor.

"İyiyim," diye ciyaklıyor

Luke. Kaşlarımı

çatıyorum.

Luke kaşlarını çatıyor.

Kapı çalınıyor. Luke'un sakinliği yerini paniğe bıraktı ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum çünkü bunu görmek istemiyorum.

Panik, pişmanlık ve kibarca, açıkçası o kadar da kibar olmayan bir mesafe görmek istemiyorum.

Bunların hiçbirini görmek istemiyorum.

Anılarımda yaşamak, diğer her şeyi güvende tutmak istiyorum, böylece kendime birlikte olmamamızın nedeninin benim yüzümden değil, mesafeler ve işler yüzünden olduğunu söyleyebiliyorum. Luke benimle birlikte olmaktan utanacağı için değil. Troy'un birlikte olduğumuzu bildiği düşüncesi onu iki Red Bull içmiş gibi yataktan daha hızlı fırlattığı için değil.

Sesler geliyor, acaba kalbimin sesi mi diye düşünüyorum. Ama ses gittikçe yükseliyor, Luke'un sıkıntısı artıyor, çöp kutusunu mendillerle doldurup Birlikte geçirdiğimiz gecenin kalıntılarını karıştırdı, ellerinin arasına alıp içine attı.

Kapı tokmağı dönüyor ve bir sonraki anda Luke kazağını kafama geçiriyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

Ben burada değilim. Ben yokum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

L^{uke} Sweatshirt Sebastian'ın vücuduna düzgünce yerleşti. Belki de futbola girmeliydim.

Kapı açılıyor ve süper sinir bozucu oda arkadaşım önümde duruyor. Odayı elimden geldiğince kapatıyorum ve kalbim normalde antrenman sırasında beni bu şekilde yakalarsa atletik antrenörümün beni çeşitli kalp izleme cihazlarına bağlamakta ısrar etmesine neden olacak bir hızda atmıyormuş gibi davranıyorum.

Ben iyiyim.

Sebastian saklı. Saklı

ve hareketsiz.

Ona söylememe gerek yoktu ve o ne istediğimi biliyordu. Gözlerim yumuşuyor ve yatağa buğulu gözlerle bakıyorum, ta ki Troy'un bunu garip bulabileceğini fark edene kadar.

Yani, genelde yapılmamış yataklara duygusal bir şekilde bakmam. Hiçbir zaman bana göre olmadı. Ben daha çok sabahı yakalayan ve yatağını yapan bir adamım, ordu tarzı.

Troy'a dönüyorum. Bana kesinlikle tuhaf tuhaf bakıyordu.

Kahretsin.

"Özür dilerim, kardeşim. Seni bölmek istememiştim. Alarımın sesini çok açtığım için özür dilemek istedim. Ben, um, saçından çekileceğim. Sadece yoga."

"İyi eğlenceler," diyorum.

"Ekstra esnek olacağım." Dudaklarını çiğniyor ve geri çekiliyor. "Tekrar özür dilerim." "Hiçbir şeyi bölmedin," diyorum çabucak. "Uyanmak için iyi bir zaman.

Gerçekten harika."

Bana tereddütle bakıyor.

"Alaycı bir şekilde söylemedim," diye açıklıyorum. Sırıttı. "Sen iğneleyici konuşmazsın."

"Konuşmak ister misin?"

Kaşları kalkıyor. "Konuşmak mı istiyorsun?"

"Yani, çünkü yapacak hiçbir şeyim yok. Kesinlikle hiçbir şey. Uyuyordum. Ama şimdi uyumuyorum!"

"Tamam. Güzel." Troy, her şeyi gören kaleci gözleriyle odayı tarıyor, felaketi herkesten çok önce gören, kendisine doğru kayan küçük bir siyah parçayı ilk fark eden, vücuduyla hızlı olan türden. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi kardeşim?"

Bakışlarımı daraltıyorum. Troy garip davranıyor. Yani, sanırım ilk ben başladım. Yine de tavırları kesinlikle alışılmadık. "Normalde bana kanka demezsin."

Troy gözlerini kırptırıyor, sonra başını sallıyor, yüzünde güven verici bir gülümseme var, sanki evcil hayvan eğitimi gibi bir şey yapmayı düşünüyormuş ve benim üzerimde yöntemlerini deniyormuş gibi. "Şey. Yapabilirim. Yani yakınız, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Troy'un gözleri dans ediyor. "Bu duvarların tam olarak ses geçirmez olmadığını biliyorsun." Sertçe yutkundum. "Evet. Bunu fark ettim."

Dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Dün gece iyi vakit geçirmiş gibiydin. *Gerçekten* iyi vakit geçirmişsin gibi."

"Oh." Gözlerim yuvarlandı. Ona bakıyorum. Burada biri olduğunu düşünüyor. Bunu kesinlikle söyleyebilirim.

Ama bunu gizli tutmalıyım, sadece kendim için değil. Bu Sebastian'ın kariyeri. *Bay Doğru'yu Ararken*'in sunucusunun erkek başrol oyuncusuyla yattığını bilmelerine izin veremem. Yani, Troy'a tamamen güveniyorum. Ama bu ona yüklenecek çok büyük bir sır ve Sebastian'ın Troy'un böyle bir sırrı olduğunu bilmesi de çok büyük bir sır.

Sebastian sporculardan korkuyor. Biliyorum. Onunla aynı okula gittim. Ve onu takım arkadaşlarımla gördüm.

Sebastian yorganın altında, hareketsiz, işini yaparken tüm sırlarımızı Troy'a anlatmayacağım. Hayatta olmaz.

Sebastian'ı korumak istiyorum. Yükünü hafifletmek, zihnini endişelenecek şeylerle doldurmamak.

"Dostum?" Troy kaşlarını çatarak soruyor, sanki bir okul piyesinde yaşlı bir adam taklidi yapan on bir yaşında bir çocuk gibi. Tek eksiği yüzüne bantlanmış pamuk topları. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ben..."

Zihnim, odamda biri olmadan bu şekilde gürültülü olmam için bir neden düşünmeye çalışıyor. Ona bir arkadaşlık uygulaması kullandığımı mı söylemeliydim yoksa

Bir şey mi? Ve odama biri mi geldi?

Ama bu iğrenç hissettiriyor. Sebastian dışında biriyle birlikte olma düşüncesinden nefret ediyorum, sahte biriyle bile.

Bu yüzden yalan söylüyorum.

"Porno izledim!" Ağzımdan kaçırđım.

Troy'un ağzı açık kalıyor ve gözleri cumartesi sabahı çizgi filmindeki gibi irileşiyor. "Sen ne?"

Hevesle başımı salladım. "Evet. Herkesin porno hakkında nasıl konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Ben de bunun insanların porno aboneliğı almasını sağlamak için bir komplo olduğunu düşündüğümü söyledim."

"Belli belirsiz..."

"Ben de düşündüm ki... Belki de porno aboneliklerinde bir şeyler vardır!" Bir çözüm bulmuş olmanın mutluluğıyla sesim yükseliyor ve Troy'a tamamen ciddi olduğumu göstermek için birkaç kez daha başımı sallıyorum.

"Demek porno aboneliğın var..." Troy dikkatlice söylüyor.

"Evet!" Neredeyse ciyak ciyak bağıryorum, muhtemelen daha önceki paniğimden dolayı kan akışım dengesiz kaldığı için. Şu anda kafamın içinde pek bir şey dönmüyor gibi görünüyor.

Troy homurdanır. "Güzel. Aferin sana."

"Evet." En iyi arkadaşıma sevinçle bakıyorum. Bugün planladığımdan çok daha harika geçiyor. Uyandığımda endişeliydim, Troy benimle konuşmaya geldiğinde de çok endişeliydim ama Sebastian'ın itibarını korumanın bir yolunu buldum.

Troy artık porno abonesi olduğumu düşünüyorsa, saygınlığım tamamen bozulmamış olsa bile. Oh, pekala. Kesinlikle buna değer.

"Yatağı çok zorluyor gibiydin," diyor Troy, gözleri dans ediyor. "Bu yüzden mi hâlâ yapılmamış?"

"Ne?" Sertleştım. "Dostum. Yatağımın yapılıp yapılmadığını fark etmemelisin. Bu tam bir kanka ihlali."

"Hı-hı?"

"Yani, bu eğitim çavuşuyla aynı odada kalmak gibi bir şey olurdu."

"Eğitim çavuşları askerleriyle birlikte yaşamıyor mu?" Troy'un dudakları seğirir. "I

Yani, ayrı odalardayız."

"Fleshlight'ım var!"

Haykırıyorum.

Troy'un çenesi tamamen düşüyor ve bana farklı, daha az alaycı bir şekilde bakıyor.

Daha önce benim peşimdeymiş gibi görüldüğünde farklı olmak iyidir.

Kesinlikle.

Neredeyse kesinlikle.

"Fleshlight mı?"

"Evet, şu cinsel alet oyuncaklarından biri. Dildo gibi ama tam tersi."

Kaşı kalkıyor. "Dildolara mı bakıyorsun Luke?"

"Ben daha çok diğer deneyimle ilgileniyordum," diyorum, çünkü Bu yalanı inandırıcı hale getirmeliyim. "Tabii ki, diğer deneyimi sunan oyuncakları satın alan insanlarla ilgili yanlış bir şey olduğundan değil. "İçli dışlı gibi."

"Belki bir dahaki sefere dildo alırsın."

"Belki." Sanki var olmayan seks oyuncaklarını süper var olan ev arkadaşımınla tartışmam normalmiş gibi elimden gelen en iyi omuz silkme hareketini yapıyorum.

Ne yazık ki Troy'un gözleri kocaman açıldı. İnandırıcı olduğumdan emin değilim.

"Süper harika bir Fleshlight'tı. İnanılmazdı." Aisha ve Ella, çıktığım kadınlar hakkında konuşurken biraz daha tutkuya ihtiyacım olduğunu söylediklerinde sesimi tavsiye ettikleri şekilde çıkarmaya çalışıyorum.

Troy her şeyden çok şaşkın görünüyor ve ben onlardan biri olmayacağım. Spor kariyerini Hollywood kariyerine dönüştüren adamlar. OJ Simpson değilim. Bu da birçok nedenden dolayı iyi bir şey.

Bakışlarım o tarafa kaymak istese de yatağıma bir daha bakmayı reddediyorum. Sebastian'a bakmamak, o buradayken battaniye ve eşofmanla örtülmüş hali bile yanlış geliyor.

"Belki de o et fenerinin adını öğrenmeliyim," diyor Troy, sırtı bir kez daha dudaklarında ve korkunç bir an için bakışlarımın yatağına kaymasına izin verip vermediğimi merak ediyorum. Sebastian manyetik.

"Fleshlight'ın adını mı istiyorsun?" Ona göz kırpiyorum.

"Evet. Yani, benim ağırbaşlı, düzgün oda arkadaşımın yan odada olduğumu bildiği halde gece boyunca birden fazla seks seansı yapmasına neden olacak her şey süper inanılmaz olmalı."

"Um..." Boğazım kurudu. Suya ihtiyacım var. Bu konuşmanın bitmesine ihtiyacım var.

Şimdi.

Troy öne doğru eğiliyor ve dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Yani, başka şeyler için hangi markayı almam gerektiğini söylüyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. Birden keşke şampuan önerilerimi ondan saklasaydım diye düşündüm. Emsal teşkil ettim. Bunu inkar edemem.

"Şey..."

Troy, "Belki bana gösterebilirsin," diye öneriyor, gözleri harika bir el dağıtılmış kötü bir oyuncu gibi parlıyor.

"Onu dışarı attım!" Kekeliyorum.

"Sen mi yaptın? Bu şeylerin uzun ömürlü olması gerekiyor. Sadece temizlemen gerekiyor.

Tek kullanımlık bir oyuncak değil. Çöpten çıkarabiliriz.

Acaba bunu bilmiyormuş gibi mi yapsam?

"Yani... Ben mahvettim!"

"Ne?"

"Artık parçalandı," diye açıklıyorum.

"Parçalanmış mı?" Troy'un ağzı düşer. "Fleshlight'ını mı parçaladın?"

"Küçük parçalar. Elimden gelse size gösterirdim. Ama modeli söylemenin bir yolu yok."

"Tanrım." Troy bana hâlâ aynı tuhaf bakışı atıyor. "Oldukça iri olduğunu fark ettim ama..."

Sertçe yutkunuyor, sonra geri çekiliyor, yanakları daha da kızarıyor.

"Parçalanmış, ha." "Parçalanmış," diye tekrarlıyorum, biraz daha başımı sallıyorum, Troy geri çekildiği için mutluyum

Uzakta.

Kapıyı kapattım. Sebastian gitmişti. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve yorganın kalkmasını, kazağımın hareket etmesini ve Sebastian'ın parıldayan, ışıldayan bir melek gibi yataktan kalkmasını bekliyorum.

Onun yerine, yatakta hiç hareket yok.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bir şey göğsümü dürtüyor, sanki bunu sandığım kadar iyi idare edememişim gibi.

Yatağa doğru ilerliyorum, kalbim korkuyla çarpıyor. Örtüyü kaldırıyorum ama Sebastian'ın yüzü yatağa bastırılmış ve onu göremiyorum.

Belki de uyuyakalmıştır. O sıcak his yine içime işliyor. Sebastian'a baktığımda etrafım sıcaklıkla çevriliyken Karayip tatillerine ihtiyacım yok.

Sebastian St. Thomas, Aruba ve Jamaika'dır. O Florida Keys ve Cancun.

O...

Yatağın yanında diz çöküp onu ters çeviriyorum. Elleri garip bir şekilde yüzüne doğru hareket ediyor ve ona baktığımda hareketsiz bir şekilde yatıyor, yüzü ellerinin arasına gömülmüş.

O...

Endişe içimde dolaşıyor.

Hayır, o değil.

İşleri fazla berbat etmedim, değil mi? Hayır.

Ama kalbim çarpıyor ve belki, belki de yaptım.

Belki Sebastian ağlıyordur. Kalbim kırılıyor ve kendimi yere bırakıp asırlık parkenin üzerine diz çöküyorum. "Bebeğim. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

Sesim çaresiz ve çiğ, ama Sebastian ellerini indirmiyor ve içimdeki her şey kırılıyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Muhtemelen gözlerimi açmalıyım. Ve ellerimi indirmeliyim.

Ama bunu yaptığımda ne kadar üzgün olduğumu görecektir ve ben bunu istemiyorum. Yanaklarımdaki tuz izlerini görmesine gerek yok ve burnumu kırmızı, lekeli ve korkunç görmesine de gerek yok, tıpkı Bryce'ın ortaokuldayken, onun sözleri, hayatım ve her şey çok fazla geldiğinde beni bu hale getirdiği gibi.

Ben Seb-

Beynim kalın. İçinden çamur yükseliyor, tüm sinirsel bağlantımı yok ediyor. Nefes alıyorum ve bırakıyorum. Nefes al ve bırak.

Ben Sebast-

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

Ben Sebastian Archer, Olağanüstü TV Sunucusu. Ben...

Kaşlarımı çatıyorum. Mantram zihnimde beliriyor ve ona tutunmak istiyorum. Olmak istediğim her şey olana ve olmak istemediğim her şeyi geride bırakana kadar onu tekrarlamak, tekrarlamak ve tekrarlamak istiyorum.

Ama düşüncelerimde bile kelimelere takılıyorum ve tek bildiğim bir kez daha başarısız olduğum.

Olmak istediğim gibi bir televizyon sunucusu değilim. Şimdi değilim. Luke yanımdayken olmaz. Beni iyi bir ışık altında görmesini en çok istediğim adamla değil.

Ama sonra, her ne kadar bu her neyse gizli tutuyor olsak da, ellerimi yüzümden çektiğimde ve Luke ne kadar dağınık olduğumu ve günün her saatinde kaygan, pürüzsüz ve sofistike olmadığımı gördüğünde, artık ilgilenmeyeceğinden eminim. Özür dileyebilir. Öyle demek istemediğini söyleyebilir.

Ama gerçekten, artık odasında olmadığımı ve bana yalanlar fısıldamak zorunda kalmadığında ve video oyunları oynayabildiğinde, egzersiz yapabildiğinde ve normalde Troy ile birlikte ne yapıyorsa onu yapabildiğinde rahatlayacak.

Çünkü her şeye rağmen onun mutlu olmasını istiyorum.

Sanırım bu işi bitirsem iyi olacak. Bu odadan, bu daireden, Massachusetts'ten mümkün olduğunca çabuk ayrılmalıyım.

Gözlerimi kırıpıştırarak açıyorum ve ellerimi çekiyorum.

Luke gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Bebeğim..." diyor tekrar ve kaşlarımı çatıyorum çünkü yalan söylemesine gerek yok.

Aslında bu durumda sevecenlik mükemmel bir şekilde işe yarıyor. Bu kesinlikle benim en bebecsi anım. Sertçe yutkunuyorum, içime dolan ve vücudumda acıya neden olan asitten nefret ediyorum.

Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Ella ve Mateo beni uyardı. Ben daha iyi biliyorum. Biliyorum. Gerçekten, gerçekten biliyorum.

Oturma pozisyonuna geçiyorum. Luke yolumu kapatıyor ve bacaklarımı yana çekiyorum, böylece o taraftan çıkabiliyorum.

Çenemi düzeltiyorum. Omuzlarımı dikleştiririm. Ruhumu düzeltmeye çalışıyorum.

Luke bana bakıyor, gözlerinde ıstırap var. "Duygularını incittim. Özür dilerim. Özür dilerim."

Gözlerimi kapatıyorum. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Hiçbir konuşmayı yapmak istemiyorum ama özellikle bu konuşmaya hayır diyorum.

Nefes alıyorum ve yüzüme en profesyonel bakışımı yapııştırıyorum. Gözyaşlarım durdu. Gülünç görüneceğim ama onun gününe dram katmayacağım. Gideceğim. Hepsi bu kadar.

"İyisin," diyorum, sesim titremediğinde gurur duyuyorum. "Sanırım dün gece iyi uyuyamadım."

Sanki onu incitmişim gibi irkildi. Yorumlarımin incitmesini istememiştim ama içimdeki korkunç bir parça bundan hiç hoşnut değil.

Çünkü ikimiz de dün gece beni geç saatlere kadar ayakta tuttuğunu biliyoruz. Ve sonra uykumu böldü.

Bakışları popoma kayıyor, oraya bakmaya hakkı yok ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Acı çekiyor musun?" diye soruyor sonunda. "Hayatta kalacağım."

Ve eğer sesim acı çıkarsa... Belki de öyleyimdir. Luke'un gözleri dönüyor ve omuzlarım çöküyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum çünkü gerçekten özür dilerim. "Troy'un odaya girmesini istemediğini biliyorum."

Bana hevesle başını sallıyor ve ben de ona gülümsemeye benzer bir şey veriyorum, çünkü bundan hoşlanıyor gibi görünüyor ve şimdi bile, tüm bunlardan sonra bile, onun mutlu olmasını istiyorum.

"Dramatik davranıyordum," diye özür diliyorum, bu sefer daha içten.

"Sorun değil.

İyi olacağım. Sadece bana hissettirdi-"

Duraklıyorum. Duygulara girmek istemiyorum.

Tekrar gülümsüyorum, belki o zaman daha mutlu görünür ve ben de gidip gidebilirim.

Belki Ella'nın ekip için tuttuğu eve gizlice girebilirim.

İlginç bir şey olduğunda günün her saatinde onları görebileceğimiz kadar kadınlara yakın.

Belki de yapamam ve onlara kötü bir ilişki yaşadığımı ve bir daha asla telefon uygulamalarını kullanmayacağımı söylerim. Bu utanç verici olacak ve bana farklı gözle bakacaklar ama sorun olmayacak. Şaşırmayacaklar, gerçekten.

Gerçeği söylemekten daha iyi olurdu.

Çenemi kaldırıyorum. Daha kötülerini de atlattım. Bu iş bende.

Luke'un etrafından dolaşıp eşyalarımı almaya gidiyorum. Troy'un onlardan bahsetmemesi garipti ama belki de kapının açısı buna engel olmuştu.

"Sebastian..." Luke diyor ki.

"Gidemezsin." Kaşlarımı çatıyorum.

"Tabii ki gidebilirim."

Gözlerini kapatır. "Haklısın. Elbette gidebilirsin. Özür dilerim. Demek istediğim, hadi seni temizleyelim."

Elini uzatıyor ve ben de onun için bir aptal olduğumdan ve istediği her şeyi vermekten kendimi alamadığımdan, kendimi elini tutarken buluyorum.

Beni banyoya götürüyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağımızdan, ağırbaşlı olduğumdan, bunun en uygun tek gecelik ilişki tarzında sona ermesinden nefret ediyorum.

Hala el ele banyoya giriyoruz ve o bir bez alıp ıslatıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin,"

diyorum. "Bırak ben yapayım."

Öfkemi ve gözyaşlarımı yutuyorum. Onun yerine başımı sallıyorum.

"Tamam."

Ciddiyetle başını sallıyor ve sanırım zafer dansı falan yapmadığı için minnettar olmalıyım. Elindeki bezi yüzüme sürüyor, gözlerini kısmış, iyi bakıldığımdan emin olmaya çalışıyor.

"Troy'a birlikte olduğumuzu söylemek istemedim," diyor sonunda.

Kaskatı kesildim. Bana "deneysel hissediyordum ama ben gerçekten heteroseksüelim" konuşmasını mı yapacak? Ama tabii ki yapacak. Kendimi "deneysel hissediyordum ama gerçekten dürüstüm" konuşmasına hazırlıyorum.

"Troy'u iyi tanımadığımı biliyorum," diye devam ediyor ve bu konuşmayı yapmasını beklediğim açığı bu değildi, bu yüzden kendimi ona bakarken buluyorum.

Gözleri büyük ve düşünceli. "Sırrımız konusunda bir yabancıya güvenmek zorunda kalmanı istemedim."

"Oh."

"En iyi doğalamacı ben değilim. Yine de Aisha ve Ella'nın daha iyi olmam için verdikleri eğitimi kesinlikle takdir ediyorum. Bu, kendine özgü bir beceri seti. Tabii ki buraya *Bay Doğru'yu Aramak* hakkında konuşmak için gelmedik."

Garip bir şekilde kıkırdıyor, sesi daha önce hiçbir kıkırdamasında olmadığı kadar kesik kesik ve gıcırtılı. Ama bana hem işimle yakından ilgili olduğunu, hem tek gecelik ilişkilerin genellikle bilmediğinden emin olduğum bir şekilde iş arkadaşlarımla isimlerini bildiğini, hem de ülkenin önemli bir kısmının onu şimdiden Mr.

Haklısın. Onu mutlu etmesi gereken kişi ben değilim. Bugün şimdiye kadar onu endişelendiren kişi ben oldum, onu mutlu etmemem gereken başka bir şey.

Özel toplantı ve görüşmelerimizin onun üzerindeki stresi azaltması gerekiyordu.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, kaşlarını çatıyor.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Yüzümü temizliyorsun."

"ünkü düşüncesiz davrandım, sen değil."

"Hokey oynamalısın." "Oh, öyle mi?"

"Evet."

"Bu neyi gerektiriyor?"

"Egzersiz yapmak, sopa kullanma alıştırmaları yapmak veya..."

"Dün gece sopamı çok iyi kullandın."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni gülümsetmemem gerekiyor."

Bana doğru eğildi. "Mesele şu ki, her zaman gülümsemeni istiyorum. Bu benim en büyük arzum." Yüzümü avuçluyor. "Gözyaşların beni üzüyor."

"Onları sana gösterdiğim için özür dilerim. Göstermek istemedim."

"Bana gösterdiğin için mutluyum," diyor. "ünkü artık biliyorum ve seni daha iyi hissettirmeye çalışabilirim."

enem düştü. Bu aynı zamanda "deneysel hissediyordum ama gerçekten düşüm" konuşması da değil. Bunu ne zaman yapacak?

"Bu sabahı daha iyi idare etmeliydim," diyor. "Troy yanımdayken yaptığımız onca şeyi yaparak senin itibarını riske atmamalıydım. Bu senin için adil değildi. O duvarlar ince. Ve her ne kadar AirPods ve eminim onları kullanmıştır, yine de iyi değildi.

"Dün gece duvarların ince olduğunu biliyordum," diye itiraf ediyorum.

"Sadece senin üzerinde değildi." "Sana karşı koyamadım," diyor. "Ve yaptığımız her şeyden zevk aldım."

Çenem düştü.

"Her şey," diye vurguluyor, sesi alçak ve bir an için dün gece yaptıklarımız aklımdan geçiyor.

"Yani bana deneysel hissettiğini söylemiyorsun ama gerçekten heteroseksüel misin?"

Gözleri dans ediyor. "Yani, bu tam olarak doğru olmaz," diyor sonunda. "Dün gecedan sonra. Ve muhtemelen ondan bir süre önce de."

"Ama ben senin ilk erkeğimin?"

Başını sallıyor. "Ve ilk kez bu kadar iyi hissettiren de sendin." "Fena değildi," diye itiraf ediyorum.

"Hayır, hiç de değil." Gözleri şefkat dolu. "Yorganın altına saklanmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Troy'un bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. O öyle biri değildir. Pek öyle değildir. Şaşırtıcı derecede özeldir."

"Korkunç görünmüyor," diye itiraf ediyorum.

Luke başını sallıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Seni öpebilir miyim?" "Hâlâ lekelerim var."

"Sen en güzel adamsın," diyor ve bunu öyle bir güvenle söylüyor ki neredeyse ona inanacağım.

"Bunu söylemek zorunda değilsin," diyorum.

"Sebastian Archer, doğru olmayan şeyleri söylemekten hoşlanmadığımı fark etmedin mi?"

Başımı eğiyorum. "Ona bir Fleshlight'ı parçaladığını mı söyledin?" İsteksiz bir şekilde başını sallıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Saçmalıyorsun."

"Aslında hiç kullanmadım," diye itiraf ediyor.

"Gerçekten mi?" Gözlerim yukarı fırlıyor.

"O kadar deneyimli değilim," diye itiraf ediyor. "Ve kesinlikle rastgele deneysel olma ihtiyacı hissetmezdim."

"Ama birlikte yattık," diyorum.

"Ah. Bu, Sebastian, senden gerçekten... hoşlandığımı içindi."

Ve daha önce hücrelerimi dolduran tüm hüznün, o elimi tuttuğunda uçup gitmeye başladı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

L^{uke} Sebastian'ı sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum, burada benimle güvende, yüzünde artık gözyaşı yok.

Mermer banyo parıldıyor, krem rengi mermerin içinden altın damarlar geçiyor. Troy ve ben buraya taşınmadan önce birisi yeniden düzenlemiş ve musluğu açtığımda parlayan ve taç pervazın tepesinden dans eden ışığı seviyorum. Teknoloji eski tarzla buluşuyor.

Ama sabah oldu ve normalde o zaman başka bir şey olur.

"Sana kahvaltı hazırlayayım," diyorum.

"Yemek mi yapıyorsun?" Sebastian'ın gözleri yuvarlak. "Bu şok muydu?"

"Belki," diye itiraf ediyor Sebastian ve beni değerlendirirken başını öne eğiyor. "Ben profesyonel bir sporcuyum. Beslenme gerekli."

"Yani kepekli kek uzmanı gibi bir şey misin?" Sebastian'ın gözleri dans ediyor.

"Daha önce de yüksek lifli unlu mamuller yaptığım olmuştu."

"Profesyonel sporcuların çikolata aromalı protein içtiklerini sanırdım. toz ve bir gün aradı."

"Her şey mikro besinlerle ilgili Sebastian. Protein artı sebze kesinlikle doğru yoldur." Daha yakına eğildim. "Ama bu malzemeler her türlü unlu mamulü taklit etmek için de kullanılabilir."

"Demek spiralizer'ın var."

"Sana kahvaltıda makarna yapmayacağım bebeğim."

Sevgi sözcükleri karşısında gözleri parlıyor ve kendini daha iyi hissettiği için mutluyum. Yemek yedikten sonra çok daha iyi hissedecek.

"Sadece ben değilim," diyorum. "Vinnie harika bir aşçıdır." "Şu korkunç görünümlü defans oyuncusu mu?"

"Evde en çok ateşle arası iyi," diyorum.

Sebastian'ın mavi gözleri açılıyor ve ben de gülümsüyorum.

"O ve Evan'ın tamamen yeni, antika görünümlü gaz sobaları var."

"Ah."

Omuz silkiyorum. "Finn de beslenme üzerine bir sürü video yayınlıyor. Noah ve Finn en iyi smoothie'leri yapıyorlar."

"Kahvaltı için bana öğütölmüş sebze ve meyve mi yapacaksın?"
Sırıtiyorum. "Sanki Los Angeles'ta
popöler değilmiş gibi." "Kesinlikle
popöler."
"Sana Massachusetts'e daha uygun bir şey yapabileceğimi
düşündüm."
"Oh, öyle mi?"
"Hayatının çoğunu İngiliz Milletler Topluluğu'nda yaşadın," diyorum.
"Kaçırdığınız bazı şeyler olmuş olmalı."
Tereddüt etti ve keşke soruyu sormasaydım dedim.
Massachusetts'le ilgili özlediği hiçbir şey yok. Palmiye ağaçları üzerinde
salınırken parlak güneşin altında geziniyor olması gerekiyordu.
Penceresinden dışarı baktığında, aylardır gökyüzünün mavi olduğunu
unutturacak kadar birbirine yakın duran gri bulutları değil, gökyüzüne doğru
uzanan ünlölerin evlerinin bulunduğu tepeleri görmesi gerekiyordu. Los
Angeles'in puslu havası bile her şeyi pembe ve turuncu renklere
büründürüyor, kendine has yumuşak bir filtre.
Ağzımdaki asit tadını yutuyorum. Sorun değil. Kaliforniya daha iyi.
Massachusetts'te soğuk, karla karışık yağmur ve kötü anılar var.
Muhtemelen şu anda Kaliforniya'da sonsuzluk havuzunda yüzmeyi
falan diliyordur.
"Sanırım Boston'ı özledim," diyor sonunda. Eski binaları seviyorum."
"Öyle mi?"
Bu cevap fena değil. Ne de olsa Boston'da yaşıyorum.
"Oraya sekizinci sınıf gezisi için gitmiştik," diyor. "Meşhur
ortaokul sonu gezisi."
"Ashcove Ortaokulu'na gittiğinizde artık kullanılmıyor muydu?"
"Bunu günübirlik bir geziye dönüştördüler. Görünüşe göre, üst düzey gezi
sınıflarından biri otel odalarını mahvetmiş."
"Ben bu işe karışmadım," diyor Sebastian ilkel bir tavırla. "Sadece
ders aldım."
"Bayan Kowalski oldukça korkutucu olabilir," diyorum sempatik bir
şekilde.
Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bir sonraki kısmı Sebastian'la
paylaşıp paylaşmamakta kararsızım. Ashcove'a gittiğinde öğrenebilir ve
belki de bu düşünceye alışmak için biraz zaman bulabilirse korkunç olmaz.
Buzdolabından malzemeleri çıkarırken, "Bryce'ın artık o dersleri
verdiğini biliyorsun," diyorum.

"Ne?"

"Ashcove Lisesi'nin müdür yardımcısı." Sebastian gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi misin?"

"Lisenin hayatının en güzel zamanı olduğunu söylerdi."

"Oh." Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Okulu o yönetti." "Ve şimdi de koridorlarda dolaşıp

korkutucu."

"Oh." Sebastian geri çekildi. "Onun için iyi mi?"

"Kardeşim için mutlu musun, bebeğim?" Hafifçe söyledim. "Gerçek amacını bulan herkes için mutluyum."

"Olağanüstü diplomatik bir davranış." Sebastian'ın saçlarını karıştırmak ve onu kucağıma çekip dünyadaki tüm öpücükleri vermek istiyorum. Bunun yerine kesme tahtasını ve birkaç pişirme kabını bulup tezgâhın üzerine yerleştiriyorum.

"Yolculuktan önce onunla konuşmamı ister misin?" diye sordum. "Onu görürsen diye mi?"

Sebastian gözlerini kapatıyor ve kalbim sızlıyor. Mutfağa doğru ilerliyorum ve ellerini ellerimde kavırıyorum.

"Ne istersen yapacağım," diye söz veriyorum. "Burada patron sensin."

Gözleri hâla kapalı ama beni dinlediğini biliyorum. Yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra saçlarını karıştırıyorum çünkü bukleleri hâla her yöne savruluyor ve ben bir erkeğim ve böyle bir sevimliliğe karşı koyamam.

"Belki beni hatırlamaz," diyor sonunda. Bunun doğru olup olmadığından emin değilim ama omuz silkiyorum.

Bunun yerine "Kardeşimin pek bir şeyden haberi yok," diyorum ve bir tencereye su doldurup kaynamaya bırakıyorum.

Masayı kahvaltı köşesine kurdum. Charles Nehri'ne bakıyor. "ok güzel," diyor Sebastian.

"İnsanları kanoyla aşağı inerken görmek hoşuma gidiyor."

"Beden eğitimi dersinde kano yapmayı da öğrenmek zorunda mıydın?"

Sebastian uzaklara dalan bir gülümsemeyle soruyor.

"Bay C hala bunun beden eğitiminin önemli bir parçası olduğunu düşünüyordu," diyorum.

"Gel." Uzanıp Sebastian'ın elini tekrar tutuyorum ve bu sefer tereddüt etmeden elimi tutuyor. Elimini ona sıkıca kenetliyorum. "Sanırım Troy dün gece sana daireyi gezdirdi."

"Evet."

Onu dürtüyorum. "Senden hoşlanıyor." "Biz oldukça farklıyız."

Başımı eğiyorum ve onu değerlendiriyorum. "Evet. Muhtemelen doğru." Bana şüpheyile bakıyor.

"Yani, senden gerçekten hoşlanıyorum," diyorum ve sanki başka bir şey söylemem gerekiyormuş gibi geliyor.

Ama diğer şeyleri başka hiç kimseye söylemedim ve bunları ona söylemek hayatını çok fazla alt üst edebilir. Tüm bunların yasak olmasının tüm nedenleri devam ediyor.

Ama şimdilik kahvaltı ve masanın üzerinden bana bakan parlak mavi gözler var. Sebastian'a bir uzaktan kumanda veriyorum.

"Robotlar sizin için yemek mi pişiriyor?" Diye soruyor.

Kaşlarını çatıyorum. "Bizim için yemek yaparım. Müziği sen seçebilirsin." "Oh. Bu çok hoş."

Buzdolabındaki eşyaları çıkarıyorum, meyve ve sebzeleri düzenli bir şekilde sıralıyorum ve kesme tahtamı ve bıçağımı çıkarıyorum.

Sebastian müziği açıyor ve oda sadece havalı ses sistemlerinden gelen karmaşık bas sesleriyle doluyor. Gülümsüyor.

Selam veriyorum. "Bu dansı bana lütfeder misin, Sebastian Archer?"

"İnsanlar kahvaltıdan önce dans etmez."

"Kutlamamız gereken şeyler var." "Oh?"

Başımı sallıyorum ve ona, onunla tekrar karşılaşmamı kutlamak istediğimi, Falcon Productions'ın Bay Doğru olarak beni seçtiğini ve şimdi onu görebildiğimi, hayal ettiğim kadar harika olduğunu söylemek istiyorum. Ama belki de bu çok fazla.

Los Angeles'ta kendi hayatı var. Benim karışıklıklarına ihtiyacı yok. Onun yerine, "Gülümsediğini gördüm." diyorum.

Dudaklarının tekrar yukarı doğru yayılışına bakılırsa, bu söylenecek en doğru şeydi.

Sonunda onu manzaranın önüne oturtuyorum, böylece yemek yapabiliyorum ve sonunda Sebastian'ın önüne bir tabak koyuyorum.

Gözleri açıldı. "İstakoz Benedict!"

"Uh-huh."

"Yumurtaları haşlamışsın. Hatta ıspanak bile koymuşsun." Sesinde sıcaklık ve merak dalgalanıyor.

"İngiliz keklerini bu hafta başında yaptım. Glütensizler." Kaşlarını çatı.

"Sorun ne bebeğim?"

"Burada oturuyordum. Seni yemek yaparken izlemeyi kaçırdım."

"Oh." Sırıtiyorum. "Ne zaman istersen sana yakından kişisel bir yemek şovu yapmaktan mutluluk duyarım."

Kıkırdıyor ama gözlerindeki ışık biraz sönüyor ve ikimiz de başka tarafa bakıyoruz.

Çünkü çok fazla zamanımız yok. Keşke olsaydı.

Keşke olsaydı.

Ama maçlarım, Ashcove ziyareti ve çok yoğun bir programım var. Sebastian'ın tekrar evime gizlice girme riskini almak isteyeceğinden emin değilim.

Olabilir.

Umarım.

Ama on gün sonra Noel arifesi, dizinin final gecesi, sonsuza dek kiminle mutlu olacağımı seçeceğim gece olacak.

Sebastian'ı görmek için ülkenin öbür ucuna uçabileceğim bir dünya yok. Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm.

Belki de bu sabah daha az sakar ve beceriksiz olsaydım, Sebastian ve benim tartıştığımız, program yaptığımız ve kurnazlık yaptığımız alternatif bir gerçeklik olabilirdi.

Ama Sebastian'ın mutluluğu benim önceliğim ve kendisini yanlış bir şey söyleyen hödük bir sporcuya bağlamasına gerek yok. Ailem ona acı verirken olmaz. Gösteri bittikten sonra kameralar beni takip edecekse olmaz. Sebastian uyandığında market kasasında ya da eczanede fotoğraflarımızı bulabilecekken değil. Her sosyal medya sayfasına sıçrayabilecekleri, haftanın dergileri değiştirildiğinde bile hikayenin asla tam olarak ölmeyeceği zaman değil.

Onunla vakit geçirmeme izin vermesi hoşuma gidiyor. Onu beslememe izin vermesi.

Onu kollarıma almama izin ver.

Bu umduğumdan daha fazlası ve daha fazlasını talep etmek bencillik olur.

Bir noktada Sebastian hayalindeki adamla, ona unutmak istediği her şeyi hatırlatmayan adamla tanışacaktır. Bu adam muhtemelen Sebastian kadar zarif ve çekici olacaktır. Kamera karşısında kekeleyecek ve uygunsuz anlarda yüzü kızarmayacaktır. Sebastian'la aynı şehirde yaşayacak ve birlikte olmalarını kimse skandal olarak görmeyecek. Aksine, insanlar muhtemelen mutlu olacaklardır.

Başlıklar zihnimde uçuşuyor, sanki CVS'nin kasasındaymışım gibi net: *TV Sunucusu Harika Adamla Tanışıyor. TV Sunucusu ve Harika Adam Harika Partilere Gidiyor. Harika Adam TV Sunucusuna Evlenme Teklif Eder. TV Sunucusu ve Harika Adam Süper Harika Destinasyon Düğününde Evlenir. TV Sunucusu ve Harika Adam Sevimli Çocuklar Evlat Edinir.*

Sebastian'ı ağlatmayacak.

Kalbim sıkışıyor ama sorun

değil.

Sebastian bu geleceği sevecek. Ben de onun böyle bir geleceği olsun

istiyorum.

İnsanlar geçen gece birbirimizle ne yaptığımızı öğrenirse buna izin vermez.

"İyi ıstakoz," diyor Sebastian, beni zihnimin çılgınca mırıltılarından çekip çıkararak.

Gözlerimi ona, iyi olan her şeye

kilitliyorum. "İyi misin?" diye soruyor sesi

kesilerek. Dudaklarımı birbirine

bastırıyorum.

Harika Adamım karşımda oturuyor. Uzun süreliğine değil elbette. Ama şimdi burada.

"Her şey mükemmel," diyorum, sesim sabit, gerçekleri düşündükçe sınırlarım bozuluyor.

Elini sıkıyorum, çünkü belki de birlikte yemek yiyoruz, ama ona dokunmadan edemiyorum.

Sebastian Lobster Benedict'in ıstakoz kısmını ısıırıyor. Kirpikleri titriyor. "Bu inanılmaz."

"Beğendiğine sevindim."

"Yani... Restoran seviyesinde."

"Umarım iyi bir restorandır."

Yemeyi bırakıyor ve çatalından bir miktar ıstakoz düşüyor. Hollandaise sosu dudağının kenarına bulaşmış, ama kirpikleri yukarı fırlıyor ve sırtıyor. "Muhteşem."

Ben de sırtıyorum.

"Yanınıza almanız için bir şeyler hazırlayayım."

Homurdanıyor. "Neden başvuru yazında aşçı olduğunu yazmadın?" "Diğer yarışmacılar için yemek yapmış olmamı mı istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Hayır."

"Ayrıca, aslında başvurmadım."

KIRK DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

*S*ebastian

Luke'a göz kırpıyorum. "Özür dilerim. Seni doğru duyduğumu sanmıyorum." "Önemli değil."

Kendi muhteşem Istakoz Benedict'inden bir ısırık aldı ama onu gerçekten yanlış duyduğumu sanmıyorum. Bence söylediği şey mantıklı değildi.

"Bay Doğru'ya başvurmadın mı?"

İç çekiyor. "Hayır."

"Ama-"

"Bazı arkadaşlarım benim adıma başvurmaya karar verdi."

Kaşlarımı çatıyorum. Sözleri hiç mantıklı gelmiyor. "Bunun inceleme sürecinde fark edilmiş olması gerekirdi."

"Değildi."

Kahretsin.

Ella, telefonda mülakat kısmı için hevesli ve kıkırdayan bir Luke ile konuştuğunu söylemişti.

Luke kameralara ve yapımcılara maruz kaldı ve bunu hiç istemedi mi? Hiç mi? Programı mantıksız uzunluklara kadar uzatıldı, Çünkü kabul edin, bir hokey oyuncusunun programı zaten oldukça mantıksız ve bunun üzerine bir de reality şov... çok fazla. Hiç gerçek aşkı bulmak istemedi mi? Ya da karşılaşmasını daha iyi ciro gibi daha yüksek profilli bir şeye dönüştürmeyi? Ya da ünlü olduğunu, bu ülkede herkesin ağzında ilk sırada yer alan bir hokey yıldızı olduğunu bilmek mi?

Hayır, o Luke değildi.

Bizim en odun Bay Doğru'muz olmasına şaşmamalı. Sahneye çıkmakla ilgilenmeyen ilk kişi o.

Artık çok ünlü. "Ama bunu yapmayı kabul ettin."

"Birisi menajerimi bunun harika olacağına ikna etti."

Suçluluk duygusu hücrelerime doldu. Nate'le aralarında geçen konuşmayı sadece hayal edebiliyorum. Ama birdenbire Luke'un onunla ilk tanıştığımında surat asması çok daha anlamlı gelmeye başladı. "Çok özür dilerim. Bu korkunç bir şey."

Omuz silkiyor. "Ve söz konusu insanların başını belaya sokmak istemedim. -"

"Dur tahmin edeyim. Takım arkadaşların mı?"

Luke, "Tamamen harika," diyor, ancak bu durumdan duyduğu rahatsızlık göz önüne alındığında kameralar ve tüm çekim süreci, çok cömert davranıyor. Ve Tanrım, bana defalarca şovu yapmak istemediğini söyledi.

Ben dinlemedim. Ona da baskı yaptım. Pişmanlık içimde dolaşıyor. İç çektim. "Falcon Productions adına özür dilerim. Kişisel olarak da çok özür dilerim."

"O kadar da kötü değil. Seninle vakit geçirmem gerekiyor." "Sanırım Troy biriyle çıkmanı istiyor?"

Kaşlarını çattı. "Sanırım öyle." Alını kırışıyor ve yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor.

Birden Troy'un geri dönebileceğini aklıma geldi. Ayağa kalkıyorum. "Yemek için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

"Şimdiden gidiyor musun?"

"Gitmem gereken bir sürü kadın var." "Doğru."

"Ashcove'da görüşürüz," diyorum.

"Tamam. Bir şey söylememi istiyorsan söyle-" "Ondan uzak duracağım. Uyardığın için teşekkürler."

Luke belirsiz bir şekilde başını sallıyor. "Senin için birkaç şey getireyim." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Seninle ilgilenmek istiyorum," diyor mutfakı karıştırırken.

Gözlerimi dikip bakıyorum. Daha önce kimse bana bu sözleri söylememişti.

İnsanlar önceleri benden uzak durdular, para ve şöhret sahibi olduktan sonra ise bunları istediler. Hayatın lüks yanından zevk alan, oyunculuk kariyerlerini inşa ederken benimle birlikte olan ama sonrasında beni terk eden erkek arkadaşlarım oldu. Ve bu güzeldi çünkü ben de onlardan hiç hoşlanmıyordum. Partilerde koluma girecek biri olduğu için rahatlamıştım ve artık onlarla vakit geçirmek zorunda olmadığım da aynı şekilde rahatlamıştım.

"Ben eşyalarımı alayım," diyorum ve o da başını sallıyor. Çeşitli kamera ekipmanlarımı alıp kapının yanına koyuyorum. Luke beni girişte karşılıyor ve bana içinde unlu mamuller olan bir Tupperware kabı uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

Kabı deri çantama yerleştiriyor, sonra da ceketimi alıyor. Troy'un yeniden ortaya çıkabileceğine aldırmandan yavaşça fermuarımı çekiyor.

Gözlerimin içine bakıyor. "Seni özleyeceğim."

Sesi sert, ben de ona bakıyorum.

"Seni özleyeceğim."

Başını salladıktan sonra şapkamı başıma geçiriyor, kulaklarımı tam olarak kapattığından emin olurken görüş alanımı tamamen açık bırakıyor. Son olarak deri eldivenlerimi ellerime geçiriyor.

"Sen-"

Parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

Sonra çantalarımı omuzlarımın üzerinden kaydırıyor ve beni öpüyor. Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve ben ağzımı açıyorum. Dili içeri kayıyor ve benimkinin ucunda kısa bir süre dönüyor. Geri çekildiğinde, onu tekrar kendime doğru çekme dürtüsüyle savaşıyorum ve gözleri benimkilere büyük bir şefkatle bakıyor. "İyi günler dilerim."

Başımı sallayıp mırıldanarak cevap veriyorum, dudakları seğiriyor ama gözlerindeki şefkatli bakışlar dağılmıyor. Merdivenlerden aşağı süzülüyorum, kaldırıma süzülüyorum, konağa kadar süzülüyorum.

• • • •

LUKE

Küçük kasabalar arasında Ashcove pek de kötü sayılmaz ve Noel burayı ziyaret etmek için en iyi zaman. Flora, gösterinin benim için kiraladığı kırmızı Ferrari'de yanımda oturuyor. Üstü açık arabalar Ashcove'da tipik bir seçim değildir.

Massachusetts'te Aralık ayının sonlarında, arabayı yavaşça ana caddede ilerletiyorum.

Flora, bu fotoğrafı çektiğimiz son dört seferdir yaptığı gibi ellerini itaatkâr bir şekilde çırpıyor ve Willow arkada oturup bakıyor. Flora'ya iğneleyici bakışlar gönderirken, aynı şekilde itaatkâr bir şekilde bana özlemle bakıyordu.

Bu çok saçma. Willow ve Flora iyi anlaşıyorlar. Neredeyse birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar.

Ama onlar sahneye drama katmak için ellerinden geleni yapıyorlar ve ben de Ferrari'yi çarpıp kendimi *Amerika'nın En Komik Evi*'nde bulmamak için elimden geleni yapıyorum.

Seeking Mr. Right yerine videolar: Noel Sürümü.

Kar yağmaya başlıyor ve ben direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Parmak eklemlerim yumuşak derinin etrafında beyazlaşıyor.

Araba kullanmak bana göre değil. Öğrendim ama ailem benim için en ucuz sürücü kurslarını ayarladı, orada bir arabaya dört kişi sıkıştırıldım. Sonra liseden hemen sonra Boston'a taşındım.

Boston'da araba kullanmama hiç gerek yok. Daireyi seçtim çünkü arenaya yürüme mesafesinde olmak istiyordum.

Ama yirmili yaşlarımın ortasında olduğum için ve belki de erkek olduğum için insanlar arabalarla ilgilendiğimi sanıyor. Ben kullanmıyorum. Araba kullanmak benim için

Atletik olmanın tam tersi. Ben her fırsatta vücudumu hareket ettiren bir adamım. Ella'nın sesi "Noel şarkıları söyle" diye emrediyor. "Jingle bells." *Kahretsin.*

"Sesim iyi değil," diyorum.

"Daha da iyi!" Ella haykırıyor. "Çok şirin olacak."

Gözlerimi kapatmaya başlıyorum ama sonra araba kullandığımı ve bunun aslında berbat bir fikir olduğunu hatırlıyorum. Sıkı bir gülümseme veriyorum.

Doğum günü partilerinde şarkı söylemeyi bile sevmiyorum ve bu şarkının tüm sözlerini biliyorum ve etrafımda iki kişiden daha fazla insan var. Ve o sesler erkek sesi. Flora ve Willow'un sesleri benimkinden kesinlikle farklı çıkacak.

Direksiyonun tekerleğini kavırıyorum. "Um..."

Willow ve Flora bakışıyor, sonra hepimiz Jingle Bells'i söylemeye başlıyoruz.

Fena değil. Yani, korkunç değil. Ve sonunda park ettiğimizde, Ella gülümsüyor, ki bu gülümsememesinden daha iyi.

Arabadan çıktım. Gözlerim etrafta geziniyor. "Sebastian burada değil mi?"

Ella ve Mateo anlamlı bakışlar atıyorlar, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama kar taneleri aniden daha hızlı düşüyor ve doğrudan enseme hedef alıyor.

"O başka bir yerde," diyor Ella.

"Güzel." Onun hakkında bir şey söylediğim için pişmanlık duyarak ilgisizce başımı sallamaya çalışıyorum. "Bu şehir muhteşem!" Flora haykırıyor.

"Harika!" Willow da aynı coşkuyla "Harika!" diyor.

"Neden onlara bir ara buraya taşınmayı hayal edip edemeyeceğini sormuyorsun?" Ella gözleri parlayarak öneriyor.

"Hokeyden sonra buraya geri taşınacağımı hiç sanmıyorum," diyorum. Ella iç geçiriyor. "Bu bir televizyon programı. Ve asla bilemezsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Sanırım." Nefes alıyorum ve rahat davranmaya çalışıyorum. "Peki, birkaç yıl içinde burada yaşamayı hayal edebiliyor musun?"

Ne Willow'un ne de Flora'nın yönlendirilmeye ihtiyacı vardır. Hemen cevap veriyorlar, her ikisi de küçük kasabaların zevkleri ve kendilerine özgü uygunlukları hakkında uzun açıklamalar yapıyorlar. Flora küçük kasabaları ziyaret etmeyi çok sevdiğini, Willow ise tam olarak hatırlayamasa da küçük kasaba romantizmi okumayı çok sevdiğini söylüyor.

"Neden buraya taşınırsan Willow'un ekose giyen demirciyle kaçmayacağını umduğunla ilgili bir şaka yapmıyorsun?" Ella diyor ki, onun gözleri dans ediyor.

"Burada hiç demirci yok," diyorum ve muhtemelen kıvılcımlardan falan korunmak için sürekli önlük giyiyordur.

Ella bana yine konuyu kaçırdığımı söyleyen bir bakış fırlatıyor.

Sebastian'ın nerede olduğu hakkında daha fazla soru sormak istiyorum ama Ella ve Mateo şüpheli görünüyor.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Özür dilerim. Ne söylemem gerektiğini unuttum."

Ella iç geçirir. "Bu senaryosuz bir televizyon. İşaret kartlarına bir şeyler yazamam."

"Doğru. Tabii ya. Demircilerle ilgili bir şeydi."

Mateo bana daha nazık bir gülümsemeyle, "Umarım pazen tişörtlü bir demirciyle kaçmazsın," diyor ve ben de rahatlıyorum.

"Tamam."

"Şimdi."

"Umarım pazen tişörtlü bir demirciyle kaçmazsın," diyorum Flora'ya.

"Kes," diyor Ella. "Unutma, Willow'la konuşuyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Aşk romanları okumayı seven o," diyor Mateo. "Doğru."

Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzüm gergin.

Dün gece iyi uyuyamadım. Sebastian kollarımda değildi ve yatağım, ısıtıcıyı açmama rağmen soğuktu.

Etrafımda ince kollar ve yanımda yumuşak nefesler istiyordum. Eğilip bir siki ağzıma almak, tuzlu sıvı ağzıma dolana kadar emmek istedim. Parmaklarımı kısa, ipeksi saçlarda gezdirmek ve sıcak bir bedeni göğsüme doğru çekmek istedim.

Bunun yerine, oda soğuktu ve Sebastian'ın benim için olmadığını her hatırladığımda anılarım yetersiz kalıyordu. Onun hayatı her zaman ayrı olacak. Bizim için büyük bir romantizm yok.

Nefes alıyorum. Oyunculugum normalden daha kötü. Bakışlarımı sokakta gezdiriyorum. Belki Sebastian şimdi gelir?

Ama sadece karla kirlenmiş gümüş rengi sedanların düzenli akışı Caddede, ben kendi işimi yaparken beklemek zorunda kaldıkları için sinirlenen sürücüler

trafik tıkalıyken art arda dört çekim boyunca titrek, aşırı dikkatli bir şekilde yolda ilerledi.

Repliği doğru kişiye söylüyorum.

Ella ve Mateo iç çekiyor.

Mateo, rahatlatıcı olduğunu düşündüğünü tahmin ettiğim bir tavırla, "Yakında her şey bitecek," diyor.

Başımı sallıyorum ama kalbim sızlıyor.

Çünkü bittiğinde artık Sebastian'ı görmeyeceğim bile. Bakışlarımın yöneleceği altın saçlı bir adam olmayacak. Hiçbir şey olmayacak buluşmak için başka bir yol bulacağız. Her şey bitecek.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

L^{uke} Tabii ki beni Ashcove Lisesi'ne götüreceklerini biliyordum. Memleket bölümünde normalde Bay Rights'ın eski okullarını ziyaret ederler.

Görünüşe göre, çok sevimli ya da öyle bir şey. Bu seansı izlediğimde hep keyif alırdım ama artık daha iyi biliyorum.

Uzun, 1960'lar tarzı liseye bakarken içimde bir tedirginlik dolaşıyor.

Güzel değil.

Hiçbir zaman

da olmadı.

Ancak, Atlantik'ten çok sık yağan sert deniz tuzu nedeniyle sararmış kenarları ile özellikle şimdi güzel değil. Yoksul pencereler soyulmuş çerçeveler içinde duruyor.

Liseden hep nefret etmişimdir. Günlerim hokeyle geçiyordu ve fen, matematik ve dil sanatları dersleri bana saçma geliyordu.

Her boş zamanımda spor salonuna koşardım, belki de yapmama izin verilmemesi gereken bir şeydi bu ama herkes Hawthorne kardeşleri severdi. Yaptıklarımız yanımıza kâr kalırdı.

Bu okula tekrar gireceğimi hiç düşünmemiştim ve koridorlar boşken ve düşüncelerim yapmadığım ödevler, girmem gereken sınavlar ve sıkılacağımdan emin olduğum genel yolla tüketilmediğinde nasıl görüldüğüne şaşıyorum.

Kameralar her ifademi izliyor ve birkaç gün içinde, bu yayınlandığında, yabancılar da her ifademi izleyecek.

Sert yutkunmamaya çalışıyorum.

Burası bir lise. Ve diğerleri için çok daha kötüydü.

Sebastian'a bakmak istiyorum, arkamda olduğunu biliyorum. Ona bakmadığım zamanlarda bile gerginliğini hissedebiliyorum. gösterişli, tasarımcı giyimli stüdyo şefinin görünümü muhtemelen bir sakinliğin kaynağı. Görünüşe göre daha önce Clark'ı almaya gitmiş. O adamın Los Angeles'ta olması gerekmiyor muydu?

Flora ellerini çırparak "Bu okul çok sevimli," diyor ve ben de gülümsüyorum. "Benim kullanacağım kelimenin sevimli olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Çok sevimli," diye ısrar ediyor.

Willow'a dönüyorum. "Ne düşünüyorsun, Willow?"

Kaşlarını çatıyor ve zeki gözlerini lisenin girişinde gezdiriyor. "Bence çocuklar çift haneli sayılara ulaştığında sevimlilik sona eriyor."

"Kesinlikle." Willow'u yumrukladım.

Ellerimize bakarken kaşlarını çatıyor. En son ne zaman biriyle yumruk tokuşturduğunu merak ediyorum, yoksa bu tıp dizilerinde ciddiyetsiz doktorların olay örgülerinde gördüğü bir şey mi?

Ciddi olmayan doktorların televizyonda bile var olduğundan emin değilim.

"Bu harika bir şaka!" Ella ışınlanıyor. "Mükemmel iş Luke. Bundan daha fazlasını yap. Bence yeni bölümümüzü çok seveceksin. Götür onu Sebastian."

Sebastian, üzerinde Ashcove Lisesi yazan bir pankartın önünde duruyor. Ona ilk kez bakmama izin veriyorum. Saçlarının her teli hâlâ mükemmel. Gözlerinin altında normalde olmayan halkalar var ve kollarımı ona sarıp mükemmel olduğunu söylemek istiyorum.

Elbette yapmıyorum ve kalbim acımıyormuş, tüm bunlar tamamen, kesinlikle harikaymış gibi davranıyorum.

"Sizin için özel bir sürprizimiz var," diyor Sebastian.

Kadınlar itaatkâr bir şekilde mırıldanıyor.

"Hepiniz liseyi gezeceksiniz." Kameralar Flora ve Willow'a doğru hareket eder.

"Heyecanlı davranabilirsin," diyor Ella.

"Bu çok havalı!" Flora hemen ellerini birbirine kenetleyerek, "Evet," dedi.

"Evet. Luke'un gençliğini nerede yaşadığını görmek ilgi çekici olacak."

Willow, alkışlamak onun yaptığı bir şey olmasa da, dudaklarının ucunun yukarı doğru kıvrıldığını söylüyor.

"Çok özel bir tur rehberiniz var," diyor Sebastian, sesi net ve gergin değil, kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da.

Çok özel tur rehberimin kim olduğunu bildiğime eminim.

Ekipten biri köşeyi işaret ediyor, sonra Bryce bize doğru geliyor. Takım elbise giymiş ve kravat takmış, bu garip ama sanırım önemli müdür yardımcıları için uygun kıyafet bu.

Gösterişli gülümsemesini gösteriyor. "Ashcove Lisesi'ne hoş geldiniz!"

Kadınlar bu kez Ella'nın yönlendirmesine gerek duymadan alkışlıyorlar. Bryce'ın kadınlarla arası hep iyiydi.

"Ben Luke'un kardeşi Bryce," diyor ve sözlerinde hiç de özel bir şey olmamasına rağmen, tamamen rahat, karizması içinden sızıyor.

Clark bile, bir müdür yardımcısının gelecekte iyi bir Bay Doğru adayı olup olmayacağını düşünüp neden tahta profesyonel sporcuyu seçtiğini merak ediyormuş gibi, kameranın görüş alanının dışında onaylarcasına başını sallıyor.

"Birbirinize çok benziyorsunuz," diyor Flora.

"Ah, öyle mi?" Clark'ın gözleri dans eder. "Sanırım ellerim daha büyük." Onları havaya kaldırır ve iki kadın da kıkırdar.

Kaşlarımı çatıyorum. Ellerim gayet büyük, çok teşekkür ederim. Görünüşe göre herhangi bir departmanda küçüklük Hawthorne'a has bir özellik değil. Potansiyel olarak Beynin küçüklüğü, ama bunu ölçmenin bir yolu yok. Belki bir beyin taraması bunu söyleyebilir.

Willow'a bakıyorum, beyin taramaları ve beyin boyutları hakkında bilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Mükemmel!" Ella diyor ki. "Luke'un Willow'a gönderdiği o özlem dolu bakışı aldın mı?"

Belli ki kardeşinin Willow'la konuşmasını kıskanıyor."

Willow ve Flora bana şaşkın bakışlar atıyor, ben de Sebastian'a bakmamaya çalışıyorum. Herkese bunun yanlış olduğunu, Bryce ve Willow'u kıskanmadığımı, Willow'un harika olmasına rağmen düşüncelerimi meşgul etmediğini söylemek istiyorum.

Ama bunları söylemem gerekiyor ve söylersem muhtemelen centilmenlik dışı olur, bu yüzden bunun yerine önümüzde garip bir sessizlik uzanıyor.

Sonunda Bryce sırtlıyor. "Zavallı küçük kardeşim. Bütün kızlar elinden alınıyor."

"Pekâlâ, başlayalım mı?" Ella, beş yaşındaki uykulu çocuklarla dolu bir odada anaokulu öğretmenin zoraki neşesiyle soruyor.

Hepimiz başımızı sallıyoruz ve Bryce tura başlıyor. O gezerken biz de onu takip ediyoruz.

bina ve bazen de benim hakkımda ahkâm kesiyor. Flora ve Willow kısa süre sonra onun yanında yer alıyor, ben de arkasından yürüyorum.

"Bazı çocuklar nasıl inektir bilir misin?" Bryce öyle diyor.

Flora, "Evet," derken Willow'un yanakları, en sevdiği Sephora allığıyla açıklanamayacak bir kırmızı tonuna bürünür.

"Luke da öyleydi," diye devam ediyor Bryce. "Hokeye çok takıntılıydı. Tüm istatistikleri biliyormuş gibi. Tüm geçmişi. Her takımın. Her oyuncu." O Başını umursamazca sallar. "Ama o da oyun oynadığı için yanına kâr kaldı. Demek istediğim, eğer sihirli oyunlara ya da başka bir şeye bu kadar takıntılı olsaydı, kesinlikle ona zor anlar yaşattırdım."

"Sihirli oyunları sevmiyor musun?" Willow sorar.

"Sihirli oyunları severim, eğer..." Bryce tereddüt ediyor ve Willow sanki iri yarı ağabeyimin aniden belirli bir oyun türünü tercih ettiğinden ya da kurallarla ilgili daha büyük sorunlardan bahsetmeye başlamasını bekliyormuş gibi daha da yaklaşıyor.

Bunu söylemeyeceğini biliyorum. Asla söylemez.

"Eğer?" Willow sorar.

"Eğer bir aptal olsaydım," diye haykırıyor Bryce, yüzü neşeli bir sırıtışa dönüşüyor.

Bu öyle bir sırıtış ki, siz de onunla birlikte gülümsemek istiyorsunuz. Onun mutluluğu için mutlu olmak. Belki de bazı şeylerden çok uzun süre kaçmasına izin verdim. Belki de bunu çok fazla insan yaptı. Bryce Bay Karizmatik ama yine de her zaman olduğu gibi insanları kategorilere ayırıyor.

Flora kaşlarını çatı ve bana öyle bir bakışla baktı ki anlayışlı gibi görünüyor. Hiçbir şey söylemedim ve bana neden o şekilde baktığından emin değilim.

Kendimi açıkta, ham hissediyorum ve gözleri yumuşuyor ve bana tatlı bir gülümseme veriyor.

Bryce spor salonu tesislerinden bahsetmeye başlıyor ve boğazım kuruyor. I Etrafa bakıyorum, bazı sınıfları tanıyorum, unutmayı tercih ettiğim günleri hatırlıyorum.

Sonunda spor salonuna giriyoruz ve Bryce bir işaretle kapıyı açıyor. "Nemli, karanlık ve kasvetli. Küçük kardeşimin en sevdiği yere hoş geldiniz."

Willow zayıf bir kahkaha atıyor, Flora da yankılamaya zahmet etmiyor. Ella bile bitkin görünüyor; neşeli bir televizyon yapımcısından çok, Kara Cuma'daki kasiyer gibi. Bryce'ın başıboş turu ve benimle ilgili utanç verici hikâyelerden oluşan monologu çok yorucu.

Ella, ekibin her kelimeyi yakaladığından emin olmak için Bryce'tan asla bir hikayeyi tekrar etmesini istemez.

Salona giriyoruz. Buraya son geldiğimden beri hiç güncellenmemiş ve NHL'ye kadar gelebilmem inanılmaz. Tanrım, uzun bir yoldan geldim.

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum ve Sebastian'ın gözleriyle karşılaşıyorum.

Sebastian, "Sanırım Luke'a burada bazı sorular sorabiliriz," diyor.

"Yani *bana* burada mı soru soracaksın?" Bryce soruyor.

Sebastian sertleşiyor. Bryce ilk kez Sebastian'a bakıyor ve bundan nefret ediyorum.

Sebastian, "Luke da olur," diyor ve ekip odanın bir köşesine kameraları yerleştiriyor.

Bryce'ın gözleri kısıldı.

Kahretsin.

"Tanıdık geliyorsun."

Sebastian, "On iki sezon boyunca farklı reality TV programlarında sunuculuk yaptım," diyor. "Ya da belki beni Eğlence Kanallarından birinde görmüşsünüzdür?"

Kırmızı halıda ünlülerle röportaj mı yapıyorsun?" Bryce'ın yüzü kızarıyor ve geri adım atıyor. Sebastian'a bir puan.

Sırıttığım ve bakışlarım Sebastian'ın üzerine düşüyor. Gözleri parlıyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

"Bu spor salonunda da bir sürü yarı çıplak adam vardı," diye mırıldandı Bryce. "Affedersiniz?" Flora soruyor.

"Sadece söylüyorum, profesyonel hokey oynamamamın bir nedeni var."

"Yarı çıplak bir adam görmüş olabileceğin için mi?" Flora soruyor.

"Ya da tamamen çıplak bir adam." Bryce omuz silkiyor. "Bana göre değil. Ben o gerçek erkeklerden biriyim, biliyorsun."

"Zaten gerçek bir baba vücuduna sahipsin," diye mırıldanıyor Flora.

Kaskatı kesiliyorum ve adımlarım ağır ağır ilerliyor. Sakin kalmak için mücadele etsem de hiçbir yanımda zarif değil.

Bryce daha önce de kız arkadaşlarım arasında kaldığımda bana böyle şeyler ima etmişti. Yine de bunu kamera önünde söyleyeceğini düşünmemiştim.

"Her şeyi saklayacak değiliz," diyor Ella iç çekerek, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Bu bir Noel programı. İzleyicilerin kendilerini rahat hissetmelerini sağlamak için mutlu aileler hakkında her şey. Sebastian, devam et ve Luke'a buraya dönmekle ilgili birkaç soru sor."

Sebastian başıyla onaylıyor ve mülakat sürecini başlatıyor. Tamamen profesyonelce davranıyor ve her şeyin başladığı yere geri dönmenin tuhaflığından bahsederken Bryce'ı zihnimden uzaklaştırarak cevaplara odaklanıyorum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Sebastian

Bryce beni tanımadı.

Hala büyük bir pislik ve onu bir yetişkin olarak dinlemek, cazibesini görmek ve diğerlerinin onunla ne kadar çabuk hayal kırıklığına uğradığını görmek garip.

Burada çalışıyor olmasından nefret ediyorum. Hâlâ bu koridorlarda dolaşmasından, hâlâ insanları kategorilere ayırmasından ve bazı insanları etiketlemesinden nefret ediyorum.

Tutkuları ve sevinçleri aşağılayarak, sanki zevkin tek hakimi kendisiymiş gibi. Ama beni tanımadı. Bana bakmadı ve sivilceli bir çocuk görmedi.

korkmuş görünen bir çocukla karşı karşıya. Bryce'ın bir gün televizyon sunucusu olacağını hayal bile edemeyen o küçük çocuk için üzülsem de şu anda rahatlamış durumdayım.

Sebastian Archer olarak kalmak istiyorum. Seth olmak istemiyorum. Artık olmak istemiyorum.

Luke ve ben doğaçlama röportajımızı bitiriyoruz ve eminim tüm ekip iç çekiyor.

Artık bu küf ve asbest dolu binada olmak istemiyorum. Dışarıda, temiz havada olmak istiyorum. Çünkü Luke Kaliforniya'yı özlediğimi düşünse de ben Massachusetts'i seviyorum. Memleketimde çok iyi şeyler var. Buraya dönmemiş olsaydım farkına varamayacağım pek çok iyilik.

Luke gibi.

Luke iyidir.

Kendi kendime gülümsüyorum ve birden okul hatırladığım kadar korkunç gelmiyor. Bryce'ın dediği gibi karanlık ve kasvetli. Sadece soyunma odası değil. Her yer. Her iki taraftaki dolaplar penceresiz koridoru çevreliyor ve temizlenmemiş armatürlerden mavimsi sarı ışık saçan floresan ışığı bunu yeterince dengelemiyor.

"Bu taraftan gidelim," diyorum kendiliğinden. "Dışarıya da çıkıyor, değil mi?" Luke başını sallıyor. "Sanırım öyle."

Bryce gözlerini devirir. "Bu sadece kütüphaneye giden yol. Oraya kimse gitmez."

"Bir kütüphane!" Flora haykırıyor. "İşte bunlar kesinlikle çok sevimli."

Bryce göz kırpmıyor. "Sevimli mi? Sadece içlerinde bir sürü kitap var."

Ekip yine de kütüphaneye doğru ilerliyor. Lisedeki en güzel anılarım kütüphanede geçti. Her öğle arasında oraya giderdim. Her boş dönemde de.

Diğer tüm çocuklar kafeteryada yemek yiyordu ama sanırım kafeteryada birlikte yemek yiyecek kimsesi olmayan ilk çocuk ben değildim ve kütüphaneci Bayan Smith iyi biriydi.

Lisenin etrafında dolaşıyor, kendimi güzel duyguların tadını çıkarmaya bırakıyorum. Öğrenmekten hoşlanıyordum, en azından bazı dersleri. Tiyatro, İngilizce ve Tarih derslerini seviyordum.

Flora duvarlardaki mantar panoların bazılarındaki sanat eserlerine bakıp haykırıyor. Kütüphanenin yanında dolap yok ve ben de asılı olan endişeli portrelere bakıyorum.

Buradan çıktığım için mutluyum.

Kütüphanenin kapısı açılıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Bugün Pazar. Okul kapalı. Bu yüzden buradayız. Luke'un eskiden antrenman yaptığı buz pateni pistinin görüntülerini alıyoruz ama bütün kadınların buz pateni yaptığı başka bir sahneye ihtiyacımız yok. Ella biraz daha nostalji yaşamak için buraya gelmeye karar verdi.

Ama kapı açılıyor ve biri dışarı çıkıyor.

Endişe kalbimi ele geçiriyor, tüm organlarımı esir alıyor.

Bu...

Olamaz.

Kapıdan bir kadın çıkıyor. Çiçekli bir elbise giymiş ve saçlarını 1990'lar tarzında kıvılcı boyamış. Kökleri hatırladığımdan daha griydi ve arkamı dönmeliydim. Burada olmamalıydım.

Gözlerimi kapatıyorum ama belli ki işe yaramıyor.

Parmaklarım titriyor. Ella, kamera ekibi ve Clark koridorda koşuşturmaya başlamamı garip bulurlar mı?

Luke kadınlardan uzaklaşıyor. Önüme geçerek Bayan Smith ile benim aramdaki görüş yolunu kapatıyor.

Her şey yoluna girecek.

"Burada bir sürü insan var," diyor Bayan Smith.

"*Bay Doğru*'yu *Aramak* için bir tur düzenliyorum," diyor Bryce'ın sesi. "Kardeşim şu anki Bay Doğru ve bu iki muhteşem kadından biri benim gelecekteki baldızım olabilir."

Soprano sesleri etrafımda kıkırdıyor. Luke'un sırtına yaslanmak, sıcaklığını yüzümde hissetmek istiyorum, böylece nefeslerimiz birbirine karışıyor, içime çekiyorum

Aynı anda nefes alıp veriyorlar, tıpkı kuvözdeki ikiz bebekler gibi.

Ben Sebastian Archer, Olağanüstü TV Sunucusu. Ben Sebastian Archer, Olağanüstü TV Sunucusu.

"Bu eş bulmak için alışılmadık bir yol," diyor Bayan Smith. "Belki de ders planlamasına aşk romanları atamaya başlamalıyız."

"Ama yapmayacağız çünkü beyinlerinin çürümesini istemiyoruz," diyor Bryce her zamanki müstehzi sesiyle. "İyi ki müdür yardımcısıyım, böylece bu felaketleri önleyebiliyorum."

"Gitmeliyiz," diyor Ella ve omuzlarını gevşiyor.

"Sizi hatırlamıyorum," diyor Bayan Smith ve Luke'la konuştuğuna eminim.

Bryce, "Belki de yeni bir kütüphaneci getirmenin tam zamanıdır," diyor.

"Buna gerek olmadığına eminim," diyor Luke aceleyle. "Kütüphaneye çok sık gitmezdim."

Luke'un açıklaması karşısında birbirlerine gülümsediklerini hayal edebiliyorum. Adam çok nazık. Çok düşünceli. Benim sormama gerek kalmadan vücudunu bana siper etmesi. O kadar harika biri ki.

Kalbim mutlulukla atıyor.

"Ah, bu her şeyi açıklıyor," diyor Bayan Smith. "Seth'i hatırlıyorum elbette."

Kaskatı kesildim.

"Seth?" Ella sorar.

Bu öylece olmadı. Yanlış duymuş olmalıyım.

"Seth!" Bryce'ın sesi gürlüyor. "Seni böyle hatırlıyorum. Kardeşimin arkasına mı saklanıyorsun?"

Sonra Bryce gülmeye başlar. Bazıları buna neşeli diyebilir. Bana göre bu, başka bir kötü şakadan, başka bir acımasız sözden önce gelen sestir, sanki kafasının içinde zaten duyuyormuş gibi.

"Çok geysin Seth," diyor Bryce.

Tamam. İyi bir mizah değil o zaman. Bu tür bir hakaret için gidiyoruz.

Ben bunun yaşı geçmiş seksenliklerin repertuarı olduğunu sanıyordum, ama sanırım yaşı geçmiş küçük kasaba okul yöneticilerinin de repertuarı.

"Burada mı okudun?" Ella soruyor ve sesindeki ihanetten nefret ediyorum.

Çünkü yıllarca birlikte çalıştık. Şimdi neden Ashcove'a gitmek istemediğimi bilecek. Ve bunun kişisel bir mesele olduğunu bilecek.

nedenler. Kendimi düşünüyordum, Bay Doğru'yu değil.

Ona güvenmediğimi bilecek. Ve ne kadar az şey bildiğini bilecek gerçek beni biliyor. Arkadaş olarak gördüğü kişi sadece bir yapmacıktı. Peter Parker'ı tanımayan birinin Örümcek Adam'ı arkadaş olarak görmesi gibi.

"Gerçek adın Seth mi?" Clark sorar.

"Ben de buraya geldim," diyorum Luke'un arkasından yaklaşıp, çünkü artık beni korumak için yapabileceği hiçbir şey yok. Söyleyebileceği hiçbir şey yok. Omuzlarının ne kadar geniş olduğu önemli değil. Masum ve rahat davranmaya karar veriyorum. "Merhaba Bayan Smith, sizi orada görmedim."

"Çünkü saklanıyordun," diyor Bryce, sesi gürleyerek. "Tam bir ezik. Televizyonda iş bulduğuna inanamıyorum. Hepsini kandırdın. Şok olmuş yüzlerine bak. Onlar da kızgın görünüyor."

Gülüşleri ruhumu gıcıkıyor.

"Seth'i görmeliydin. Tüm okuldaki en büyük ezik oydu. Sürekli Örümcek Adam tişörtüyle dolaşırdı. Saçmalık. Bahse girerim kardeşime büyük bir aşk besliyordur. İğrenç."

"Luke'la aynı okula mı gittin, Sebastian?" Clark sorar.

Herkesin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Ekip hâlâ kayıtta ve biraz sonra söyleyeceklerimin bir programda yer alıp almayacağından, kesilip yapıştırılıp kısa filmlere ve makaralara dönüştürülüp dönüştürülmeyeceğinden emin değilim. İfademin bir meme dönüşüp dönüşmeyeceğinden.

Sesler zihnimde vızıldıyor. Geçmişte benden nefret eden insanların sesleri, Bryce'ın şakalarına gülen, beni gördüklerinde başkalarına fısıldayan insanların sesleri. *Bu o çocuk. Sana bahsettiğim çocuk. Eşcinsel olan.*

Ve iyiydi. İnsanlar çok daha kötülerini yaşadı. Tek sahip olduğum şey benim hakkımda şakalar yapan bir adamdı. Ama şakalar ruhumu parçalara ayırdı.

Artık farklı olduğuma, umduğumdan daha fazlasını başardığıma dair kendime olan tüm güvenim, o zamanki kadar saçma.

Tabii ki, ben aynı kişiyim.

Elbette kendime yeni bir isim verip her şeyin farklı olmasını bekleyemem.

Elbette, patronum ve iş arkadaşlarımla görüşmeden önce Luke'a Bryce'la konuşmasını söylemeliydim.

Hiçbir şey olmayacakmış gibi davranmamalıydım. Ülkenin öbür ucuna taşınabilirim, mükemmel kuaförlere gidip saçlarımı ağartabilir ve şekillendirebilirim.

Polyester karışımı canavarlar yerine slim-fit tasarım ürünler giyebilirim, cildim parlсын diye avokado ve lahanadan oluşan bir diyet yapabilirim ve hiçbir sivilce oluşmayı düşünemez... ama kendimden kaçamam.

Ben daha iyi biliyordum.

Önemli olduğunda başarısız oldum.

Nostalji hissetmek için kendime izin verdim. Kütüphane yolunu seçmemizi öneren kişi bendim.

Tanrım, bunu kendime ben yaptım.

Herkes bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyor. Ve söyleyecek sözüm olmalı.

Bu, sunuculuğunu yaptığım on ikinci reality şov sezonu. Tiyatro, doğaçlama ve diksiyondan öğrendiğim kelimeler artık bana kolay geliyor.

Ama benim sözlerim Sebastian Archer'a ait, TV Sunucusu

Extraordinaire. Ashcove'dan Seth'e ait değiller.

"Um..." Konuşmaya çalışıyorum. Deniyorum. Gerçekten deniyorum.

Ama kelimeler benden kayboldu. Sadece kafamın içinde daha önce olmayan garip bir çarpıntı var.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Smith. "Bir şey söylememem mi gerekiyordu? Sarı saçlarınla çok hoş görünüyorsun. Nasıl böyle yukarı baktırabiliyorsun?

Bu mu?"

Ben sessizim. Sanırım dudaklarım hareket ediyor. Emin değilim.

"Ama solgun görünüyorsunuz," diye devam ediyor Bayan Smith. "Belki uzanmak istersiniz? Yerde halı var. Ya da başınızı bacaklarınızın arkasına koyabilirsiniz. Bu işe yarayabilir."

Bayılmamdan mı bahsediyorlar? Bunun bir olasılık olduğunu mu düşünüyorlar? Kameralar buradayken mi? Bayılacak mıyım? Kendimi topraklamaya çalışıyorum.

Ama sadece nefes egzersizlerine başlayıp televizyonda güç pozisyonlarına giremem.

"I-"

Herkes bakıyor.

Sonra arkamı dönüp koşuyorum, düşmemek için kendimi zor tutuyorum.

Köşeyi döndüğümde ve hala dik durduğumda, bu bir başarı gibi geliyor, ama sonra hala onlarla yüzleşmek zorunda olduğumu fark ediyorum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Her şey bitti. Mahvoldu.

Lisenin çıkış kapısını açtım ve bir alarm çalmaya başladı.

Blare.

Kahretsin.

Binadan çıkmayı başardığımı bilecekler. Beceriksizce tabii ki.

Bryce'in şu anda ne söylediğini hayal edebiliyorum. Ne şakalar yaptığını.

Ve Luke.

Tanrım.

Benden hoşlanıyordu. Bundan emindim.

Ama şimdi hayal kırıklığı ve tiksinti dışında nasıl bir şey hissedebilir?

Bryce benim yokluğumda ne diyor olmalı? Luke onu manipüle ettiğimi düşünecek mi? Sunucuların programlarında yarışmacıların peşinden gitmemeleri gerekir.

Ne düşünüyordum ki?

Dünya bulanık. Birbirine karışan gri bir deniz. Harika. Ağlıyorum.

Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor ve onları tutmaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. Ama gözyaşlarım kısa sürede akıyor, özenle nemlendirilmiş ve bakımlı yüzümden aşağı yuvarlanıyor, her şeyi saatlerce kırmızı ve şiş bırakacak tuzlu damlalarıyla yanaklarımdan aşağı iniyor.

Etrafımdaki boşluğa, pis, yıkılmaya yüz tutmuş binalara bakıyorum.

Ashcove Lisesi çocukluğumu mahvetti ve şimdi de profesyonel kariyerimi mahvetmeyi başardı.

İnsanlar hep Hollywood'un küçük bir kasaba gibi olduğunu söyler.

Herkesin herkesi tanıdığı ya da en azından tanıyan birini tanıdığı bir yer.

Birisi. İnsanlar hakkımdaki her şeyin sahte olduğunu bilirken Hollywood'da nasıl çalışabilirim?

Tanrım, neden denedim ki? Neden kendimden bir şeyler yaratmaya çalıştım?

Bunu yapmış olsaydım, yerimi bilirdim.

Luke'la bir şey yapmaya kalkışmamam gerektiğini bilirdim.

Park yerine giden patikada tökezliyorum. Belki de park yeri ekip ve yapımcılarla dolmadan önce arabama ulaşabilirim.

Tanışmadan önce Luke'tan Bryce ile konuşmasını istemeliydim ama beni tanımayabileceğini düşündüm. Umutla hareket ediyordum, istihbaratla değil.

Çünkü bir parçam Luke'a her ne oluyorsa Noel arifesinde bir kadını seçeceğini bilsem de, aramızda asla bir şey olamayacağını bilsem de devam etmek, sonsuza dek ilerlemek. Willow ve Flora, muhtemelen öğrenci arkadaşları tarafından çok sevilen harika insanlar. Herkesin bir Bryce'ı yoktur, çünkü herkes bir Bryce'ı cezbetmez.

Belki Bryce bana adaletsiz davrandı ama ben ben olduğum için bana öyle davrandı. Okuldaki tüm öğrenciler arasında onun dikkatini çeken bendim. Uyum sağlayamayan, aşağılamasını çeken bendim. Parası olmayan tek öğrenci ben değildim. Bryce ve Luke'un aileleri orta sınıftan daha çok alt-orta sınıf.

Belki de hayallerimde Luke ve ben hâlâ birlikte olurduk, Bryce'la tanıştık ve beni tanımadığı için bunun bir önemi olmazdı. Belki Şükran Günü'nde, Noel'de ve doğum günlerinde Sebastian Archer olabilirdim. Belki de asla kendim olmak zorunda kalmazdım.

Kalbim tekliyor ve nefesim o korkunç küçük soluklarla geliyor. Lisemin otoparkındayım, ağlayan bir yetişkinim.

Ellerimi yumrukluyorum ve dünya artık bulanık olmayana kadar, lise kirli gri, sulu kar üzerinde gri bir leke olmayana kadar biraz daha sırtıyorum. Önümde uzanan kasvetli gri gökyüzünü görene kadar kar yağıyor. Otoparka doğru gidiyorum, yol buzlu ve tehlikeli. Kimsenin benim çıktığım çıkışı kullanmaması gerekiyordu ve kimsenin orayı temiz tutmadığı açık.

Muhtemelen düşünmediler

Herhangi biri, açıkça işaretlenmiş tüm işaretleri görmezden gelerek okuldan acil çıkıştan çıkacak kadar saçma olabilir.

Tanrım.

Yaptığım şeye inanamıyorum.

Bitti artık. Bitti. Bitti. Bitti.

Bitti.

• • • •

LUKE

Sebastian koridorda hızla ilerlerken Bryce'ın kahkahası patlıyor. "Ne sahtekârlık ama. Çok üzgünüm çocuklar. Ashcove Lisesi normalde Harika mezunlar," diyor Bryce bana göz kırparak, "ama tabii ki her birkaç on yılda bir mutlaka bir fiyasko çıkıyor."

Ekip şaşkın görünüyor, birbirlerine bakışlar gönderiyorlar ve eminim ki dedikodu yapabilmek için tüm bunların bitmesini bekleyemiyorlar.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Smith. "Yanlış bir şey söyledim. Bunu bir sır olarak saklayabileceğini sanmıyordum, değil mi? Seth'i tanırım. Öğle yemeklerini kütüphanede yedi. Hiç arkadaşı yoktu."

Ella'nın kaşları çatıldı. "Yani Sebastian bu okula mı gitti?"

"Seth," diye düzeltiyor Bryce. "Sebastian onun için fazla süslü bir isim. Sahtekâr olduğunu anlamalıydım."

"Adı Seth," diyor Clark Peters, dudakları gergin. "İşe giriş belgelerinde öyle yazıyor. Arkadaşlarının ona Sebastian dediğini söyledi."

"Ne ezik ama," diyor Bryce. "Ama lisede hiç arkadaşı olmadığı kesin, yani bu aslında yalan değil."

"Lisede hiç arkadaşı yok muydu?" Flora sorar, sesi kısıktır.

"Hayır." Bryce'ın gözleri

parlıyor. Tanrım, çok kızgıyım.

"Sebastian'ın mahremiyetine saygı gösterelim," diyorum. "Lütfen?" Matteo'ya bakıyorum. "Hiçbir şeyin internette yayınlanmasına gerek yok, değil mi?"

"Her şey mübahtır," diyor Ella ve ben göz kırpmıyorum.

Ella'nın Sebastian'ın arkadaşı olduğunu sanıyordum. Onu arkadaşı olarak gördüğünü biliyorum.

Clark, "Sanırım bugünlük burada işimiz bitti,"

diyor. Uzaktan bir alarm sesi duyulur.

"O da ne?" Aisha sorar.

"Bu, yanlış çıkıştan çıkan bir aptalın sesi," diye açıklıyor Bryce. "Çok sinir bozucu."

"Küfür etmeyin," diyor Bayan Smith.

Bryce ona ters ters bakıyor. "Ben artık müdür yardımcısıyım. İstersem küfrederim." Bana baktı. "Yoksa kulakların bunun için çok mu hassas, küçük kardeşim?"

"Ben içeri giriyorum," diyor Bayan Smith ve tekrar kütüphanede kayboluyor. Bryce gülmeye başlıyor ve ben bundan nefret ediyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum ona.

"Ne yapmak?" Bryce'ın gözleri kocaman ve masum. "Tam olarak ne yaptığını biliyorsun," diyorum.

"Ah. Küçük kardeşim kızgın. Eşcinsel adamı mı savunuyorsun? Nedenmiş o?"

Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Ateş içimde yanıyor. Dünya puslu, o zamanki gibi
Yazın Arizona'da asfalttan sıcaklık yükseldikçe hava dalgalı bir hal
alıyordu.

"Sorun değil," diyor Flora ve ben bu sözleri neden söylediğinden emin
değilim.

Bunları elbette hepimiz senin heteroseksüel olduğunu biliyoruz demek
istediği için mi söylüyor bilmiyorum. Belki de tamam diyordur.

Çünkü Bryce'ın haklı olduğunu ve benim bunu çok büyüttüğümü düşünüyor.
Belki de sadece beni sakinleştirmeye çalışıyor, çünkü videolar kaydediliyor ve
muhtemelen doğru cevap bu.

Nefes alıyorum. Ve nefes veriyorum. Nefes alıyorum. Ve nefes veriyorum.

Ben sakın bir gölüm, tıpkı takım psikoloğunun bize
soğukkanlılığımızı korumamız gerektiğinde hatırlamamız gerektiğini
söylediği gibi.

"Adamın başına gelmeyen kalmadı," diyor Bryce. "Gülünç Twink."

Siktir et.

Döndüm ve Bryce'ın çenesine bir yumruk attım. Ağzı dönüyor. Gözleri
kamaşıyor. Serseri gibi sürünerek yere yığıldı.

Özür dilemeliyim. O benim kardeşim. Ama
onun hakaretlerini ve zalimliğini çok uzun
süre duydum.

"Sebastian hakkında saygılı bir şekilde konuşacaksın," diyorum.

Yürümeye başladım, sonra arkamı döndüm. "Eşcinsel olmanın ya da
twink olmanın yanlış bir şey olduğundan değil."

Daha fazla kırııcı olmamayı umarak dilimin üzerinde tökezliyorum.
Tanrım, LGBTQ hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benim için geçerli
olduğunu hiç düşünmemiştim. Hokeyle ilgisi olmayan her şeyi bana göre
değilmiş gibi görüyordum. Ama queer erkeklerin Evan, Vinnie, Noah ve Finn
gibi atletik ve kaslı olmaları gerekmiyor. Sebastian gibi hafif, ışıltılı ve güzel
olabilirler.

Tanrım, şimdi nerede? Siren hala çalışıyor. Onu kollarımla sarmak ve bunun
önemli olmadığını, kaçmak için bir neden olmadığını söylemek istiyorum. Ben
buradayım.

Onu kollarıma almak ve ihtiyacı olduğu kadar sarılıp öpmek istiyorum.
Kardeşim için özür dilemek ve ona keşke yıllar önce onun için ayağa kalkmış
olsaydım demek istiyorum; çok geç olduğunu biliyorum ama artık
yapmalıyım.

"Bu bölümün bittiğini varsayıyorum?" Ella'ya
sordum. "Evet."

"Kütüphanecinin koridorlara gelmesinden sonra hiçbir şeyin serbest
bırakılmasını istemiyorum," diyorum. "Anladın mı?"

"Yapamayız-"

"Menajerimi arayacağım," diyorum, sonra aceleyle dışarı çıkıyorum, kalbim küt küt atıyor. Telefonumu çıkardım.

"Luke?" Nate hemen cevap veriyor ve etkili olmasına çok seviniyorum.

"Ashcove'dayım ve tur sırasında kardeşimi yumrukladım. Filmde."

Bir duraklama oluyor ve ben daha hızlı hareket ederek açık alarmlı kapının sesine doğru ilerliyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Nate sonunda sorar.

"Hayır, şaka yapmıyorum," diye neredeyse patlayacaktım. "Seni rastgele şakalar yapmak için aramıyorum!"

"Haklısın," diyor Nate çabucak. "Kulağa pek öyle gelmiyor. Kardeşini yumruklamak gibi mi?"

"Bunu on yıl önce yapmalıydım."

"Artık bir anınız var," diyor. "Ne yapabileceğime bakacağım." "Kardeşim Sebastian hakkında bazı kötü şeyler söyledi. Hiçbirini istemiyorum o da çıkmıyor."

Nate iç çekti. "Reality TV'nin nasıl çalıştığını bildiğinden emin değilim."

Binadan buz gibi soğuğa doğru uçuyorum. Soğuk rüzgar etrafımda uğulduyor. Nate haklı, biliyorum. Yine de omuzlarımı dikleştiriyorum ve en korkutucu sesimi çıkarıyorum. "Yap şunu."

Telefonu kapattım ve etrafa bakındım. Sebastian nerede?

Gri bir Mercedes'in çamurlu otoparktan geçtiğini görüyorum. Bu o. Onu tanıyorum. Sarı saçlarını görüyorum.

"Bekle! Sebastian! Dur!" Kollarımı sallıyorum çünkü beni görmesi gerekiyor. Durması gerekiyor.

Bana doğru döndü ve içimde bir rahatlama oldu. Beni görüyor.

Ama onun yerine geri dönüyor ve hızla uzaklaşıyor.

"Bekle!" Kaygan yolda kayarak peşinden koşuyorum.

Ama araba durmadı.

Otoparkta yalnızım.

Sebastian'ı koruyamadım.

Başarısız oldum.

Sert rüzgâr içimi acıtıyor ve kar yağıyor ama Sebastian'a bunu düzeltmesi için verebileceğim hiçbir kar tanesi yok. Ben sadece onu incittim. Onu yok ettim.

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim hala çarpıyor.

Arkamdan sesler geliyor, nefes alıyorum, sonra arkamı dönüyorum ve ruhum çiğ çiğ kazınmış olsa da sahte bir sakinliğe hazırlanıyorum.

KIRK DOKUZUNCU

BÖLÜM

L^{uke} Soyunma odasına giriyorum. Boston'a geri döndüm. Blizzards Arena'dayım.

Telefonumu kontrol ediyorum.

Sebastian'dan mesaj var yazmıyor. Ya da sesli mesaj. Ya da cevapsız bir arama. Ya da lanet bir e-posta.

Gözlerimi sıkıyorum.

Takım arkadaşlarım etrafımda konuşuyor. Bu akşam bir maçımız var ve antrenman zorunlu.

"Luke!"

Seslerin mırıltısı arasından sesimin bağırıldığını duyuyorum ve gözlerimi açıyorum.

Gözlerimi kapalı tutmak pek de uzun vadeli bir plan değil.

"Ashcove nasıldı?" Axel soruyor. "Kimi seçeceğine karar verdin mi?"

Ona göz kırpıyorum. "*Bay Doğru'yu Ararken'i* mi izliyordun?"

Axel, Vinnie 2.0 gibi. Korkutucu ve süper iyi ve hemen reality TV izlediğini söyleyebileceğim biri değil.

"Hey! Bir bölümde yer almıştım," diyor Axel.

"Bunun için hâlâ üzgünüm."

"Hayır, sorun değil. Kız arkadaşını aldığım için özür dilerim. Bilmiyordum." Omuz silktim. "Ben de onlara bunu anlatmaya çalıştım."

Noah gülerek, "Axel kötü şöhretine aldırıyor," diyor. Axel umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Beklentileri belirliyor. Ayrıca,

herkes bir F-Boy'u sever."

Takım arkadaşlarımın çoğu mahcup görünme nezaketini gösteriyor ama birkaçı kesinlikle birbirini yumrukluyor.

Normalde gülümseyebilir, hatta kıkırdayabilirdim ama şimdi kalbim boş. Tekrar telefonuma bakıyorum. Sebastian hâlâ bana ulaşmamıştı.

Ashcove'da geçirdiğimiz zamanın geri kalanında onu görmedim ama Ella bana Noel Arifesi canlı yayını onun sunacağını söyledi.

Onu kardeşime karşı savunmamın tuhaf olduğunu düşündüğünü biliyorum ve daha fazla soru sormak istemedim. Çünkü Sebastian'ın ilişkimizle ilgili hiçbir şeyin ortaya çıkmasını istemediğini biliyorum.

Ama ondan hiç haber almadım.

Ve belki de hiç yapmayacağım.

Belki de Sebastian'la geçirdiğimiz o gece ikimizin de bildiği kadar özeldi.

Sebastian'ı bir daha aramayacağıma yemin ettim. Varlığım sadece onu incitiyor. Sakarım, beceriksizim ve deneyimsizim.

Belki de yapabileceğim, söyleyebileceğim hiçbir şey yoktur. Belki de Sebastian'ın hayatı üzerindeki tek etkim onu korkunç hale getirmektir.

Takım arkadaşlarım dizi hakkında konuşmaya devam ediyor. "Kimi seçeceksin?" Axel soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten şovu izliyorsun."

"Sana bunu zaten söylemişim," diyor Axel.

Başımı sallıyorum ama zihnim sisli ve bulanık, sanki hayatım boyunca başıma aldığım tüm darbeler beni aynı anda etkiliyor.

"Hepimizi Bay Doğru'yu arayan izleyicilere dönüştürdün," diyor Noah ve normalde ben de onlarla birlikte gülerdim ama bunun yerine sıraya çöküp antrenmana hazırlanmak için kıyafetlerimi yırtmaya başladım.

"Flora'yı mı yoksa Willow'u mu seçeceksin?" Vinnie eğilerek soruyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor.

Vinnie omuz silkiyor. "Şaşırtıcı derecede bağımlılık yaratan bir gösteri."

"Hem de iyi bir ev sahibiyle." Troy bana göz kırpmıyor ama yüzüm düşmek zorunda kalıyor,

Çünkü Troy'un neşesi yerini endişeye bıraktı, sanki hayatımı sona erdiren hastalıklardan birine yakalandığımı duymuş gibi.

Başka tarafa bakıyorum.

Troy'a bakamıyorum.

Kalbimdekileri görmesine izin veremem.

Çünkü hiçbir şeyin önemi yok. Sebastian telefonlarıma cevap vermiyor. Onu özlesem ne olur? Hiçbir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok.

Hayat gri ve ürkütücü.

"Bu saçma bir soru," diyor Dmitri, sesi sert. "Elbette Flora'yı seçecek."

"Willow'u seviyorum," diyor Vinnie.

"Sen eşcinsel bir adamsın," diyor Dmitri sertçe. "Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Willow zeki biri," diyor Vinnie. "Ve nazik. Akıllı çocukları olacak."

Axel, "Hiçbir şey Luke'un çocuklarını zeki yapamaz," diyor ve ben de kazağını ona fırlatıyorum, keşke onu daha kirli yapabilseydim ve

arenaya doğru yürürken daha da kokuyordu.

"Flora eski bir amigo kız. Spordan anlar."

"Futbol sahasında nasıl zıplayacağını biliyor," diyor Vinnie. Diğerleri kaşlarını çatıyor.

"Luke affedici olacaktır. O neşeli ve iyimser. Willow onun ilgisini çekmiyor."

"Flora ilgisini çekiyor mu?" Troy düşünüyor.

Birden ayağa kalktım. "Masaj yaptırabilir miyim diye

bakmaya gidiyorum." "Ağrın mı var Luke?" Evan soruyor.

Öfkeyle soyunma odasının kapısını çarpıyorum ve koridorda yürürken şok olmuş mırıltılar duyuyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sebastian

Arka planda Noel müziği çalıyor ve Flora ve Willow, Noel Arifesi canlı gösterisinde Luke'a sunmak üzere en sevdikleri Noel ikramlarını pişirirken kurabiyeler havayı dolduruyor.

Duvar kağıdıyla kaplı bir duvara yaslanıyorum ve Luke'un mesaj dizisini bilmem kaçınıcı kez tekrar okuyorum.

"Kıdemli personelime telefonlarını kontrol etmemeleri gerektiğini hatırlatmama gerek var mı?" Clark'ın sesi sözümü kesiyor ve neredeyse telefonu düşürüyordum. Aceleyle cebime geri sokuyorum. "Willow ve Flora'nın kendi telefonlarını kullanmalarına izin verilmezken senin telefonunla hava atman onlara haksızlık olur."

Flora, Willow'la bakışarak, "Bizim için sakıncası yok," diyor.

Bundan nefret ediyorum.

Herkesin bilmesinden nefret ediyorum.

Flora ve Willow kendi tarzlarında çok tatlılar ve bu da Luke'un her ikisini de son ikiye seçerek ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyor.

Onlara titrek bir gülümseme veriyorum, çünkü kabul et, kıskanıyorum. İçlerinden biriyle resmen çıkacak.

Clark, "Seni kovmam gerektiğine yarı yarıya ikna oldum," der.

Kaskatı kesildim. Meslektaşlarım etrafımda. Kamera çekim yapıyor. Bu da programa eklenecek mi?

Başımı eğiyorum ve kalbim deli gibi atmasına rağmen ilgisiz görünmeye çalışıyorum. "Anlıyorum."

"Aslında..."

Kendimi destekliyorum.

"Belki yapardım ama Noel arifesinde canlı yayınımız var. Şanslısın."

"Şanslıyım," diyorum usulca.

Mutfakta bir şey patlıyor ve Flora kaşlarını çatıyor. "Bunu ben kırdım! Ne kadar beceriksizim!"

Ekip mutfak zeminindeki kırmızı porselen parçalarını daha iyi görebilmek için hareket eder ve Clark da içeri girer.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Luke'la aranızda neler olduğunu anlat bana," diyor Ella, ellerimi ellerinin arasına alıp beni kanepeye doğru sürükleyerek.

Ona bakıyorum ve bana sempati duyuyor. Ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Ona aşık olduğumdan emin olduğumu söylemek istiyorum.

Evet. Belki de bunu ona söylemezdim çünkü doğru olduğundan emin değilim. Ama kesinlikle doğru hissettiriyor. Kesinlikle doğru hissettiriyor.

"Ondan hoşlanıyorsun, ha? Bryce haklı mıydı?" Gözleri parlıyor ve bu normalmiş gibi geliyor.

İşten sonra çatı katındaki barlarda bir şeyler içmeye gitmek ya da iş yerinde paket servis siparişi vermek ve kendimize ait bir yerimiz olduğunda yüksek sesle müzik çalmak gibi.

Ama...

Bakışlarım bir kameraya takıldı.

Neden bana bunu burada soruyor? Kameralar etrafımı sarmışken?

Mantıklı gelmeyen bir şeyler var. Benim tanıdığım Ella zekiydi. Son turlardan birinde sahte bir başvuru fark ederdi. Neden bir video konferans ayarlamak yerine telefon görüşmesini kabul etti? Neden ilgilendiğine dair doğru düzgün bir onay almadan onun adını açıklasın ki?

Çünkü ona baskı yapmak istiyordu.

Menajerinin katılması için bir sürü neden görmesini istedi. Belki de sporculara karşı tutumumu bildiği için onu getirmem için bana baskı yapmak istedi. En azından eskiden sporculara karşı duruşumu.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ella'ya her şeyi anlatmak istiyorum ama onun yerine ayağa kalkıyorum.

"Gitmeliyim."

"Hâlâ çekiyoruz."

"Anlatmam gereken bir şey olursa bana haber vereceğinize güveniyorum." "Ama-"

Geri dönmüyorum. Hâlâ bana baktığını hissediyorum ama sadece adımlarımı hızlandırıyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. Paltomu alıyorum ve Boston'un kışına adım atarken düğmelerini ilikliyorum. Serinlik beni ferahlatıyor. Eve dönmek yerine Charles'a doğru dönüyorum. Adımlarımı hızlandırdım ve telefonumu çıkardım. Luke'un adına basıyorum.

Cevap vermiyor.

Bir an için tüm kötü düşünceler içimden yükseliyor.

Onun umurunda değil.

Ama Boston'da akşam oldu ve. Tabii ki Blizzards Arena'da. Adımlarımı hızlandırıyorum, sonra koşuya başlıyorum.

Kaliforniya ayakkabılarını Doğu Yakası ayakkabılarına tercih ederim. Kar kaldırımından pırıl pırıl parlıyor, sokak lambalarının altında pırıl pırıl parlıyor ve ay yukarıda parılıyor, parıldayan yıldızlarla çevrili, şehrin pusunun altında daha soluk ama yine de görülebiliyor.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

L^{uke} Tanrım, keşke buzda olmasaydım. Sebastian ve kadınlar Ashcove'dan dönüyorlar.

Back Bay'e koşmak, onu şu anda programda hangi röportajda olduğunu söylüyorsa oradan almak ve onu sevdiğimi söylemek istiyorum-

Göz kırpıyorum.

Bu düşünce de nereden çıktı?

Spiker bağırıyor ve Dmitri yanımda sıraya giriyor. "İyi misin?" Belki de çenem düştü.

"Ben de -ne diyorsunuz buna- sempati gösterebilirim," diyor.

"Biliyorum."

Sebastian'ın düşünceleri zihnimi

dolduruyor. "Kim o? Willow mu Flora mı?"

"Ne?"

"Onlardan birine aşıksın."

Bakıyorum.

"Aşık bir erkeği anlayabilirim," diye açıklıyor Dmitri. "Ben Rus'um. Biz romantik insanlarız."

Homurdanıyorum. "Seni sadece ilişkiye girerken gördüm."

"Benim Romantik Çağım henüz gerçekleşmedi," diyor Dmitri.

"Güçlü olacak. Güçlü olacak. Rus. Şimdi, ilişkilerden hoşlanıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarım

tamamen seğiriyor. Ama belki de haklıdır.

Aşık mıyım?

Gerçek aşk mı? Filmlerde izlediğim türden mi? Bir ömür boyu sürmesi gereken türden mi? Her "*Bay Doğru'yu Arıyoruz*" sezonunun amacı mı?

Ama ben aşığım.

Bir erkekle.

Bir tiksinti titreşimi bekliyorum ama Sebastian'la ilgili hiçbir şey tiksindirici olamaz. Bryce'ın ne düşündüğü umurumda değil. Olmaz öyle şey.

Tanrım, aşık oldum. Mutluluk içimi kaplıyor, sonra yapmamam gereken her şeyi hatırlıyorum.

Hayatını mahvettiğim bir adama aşığım. Sopamı sıkıca kavriyorum ve pakın düşmesi için pozisyon alıyorum.

Lanet olsun. Şimdi oynamak istemiyorum.

Montreal'li merkez bana doğru eğiliyor, dudakları bir sırtışa dönüşüyor, cılız bıyıklarıyla alaycı şekli daha da vurgulanıyor. "Çiçeklerini mi özledin? Tekrar uyumaya hazır mısın?"

Yine Montreal'le oynayacak olmamızdan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Onlarla son oynadığımda buzdan yardımla çıkarılmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Ama kazanmalarına izin vermeyeceğim. Onlar sert olabilir, itibarlarını yeniden kazanmak için çaresiz olabilirler ama ben daha sert olacağım. Çok şey kaybettim. Bunu kaybetmeyeceğim.

Pak düştü ve ben pakı Noah'ya geri verirken omzumu Montreal'e doğru ittim.

Montreal'in gözleri komik bir şekilde büyüyor ve ben de Noah'ya doğru kayıyorum.

Bir düdük sesi duyuldu. Hakem siyah-beyaz çizgili gömleğinin üzerinden parlıyor. "Yüzleşme ihlali."

Sikeyim.

Daha önce bu konuda hiç çağrılmamıştım. Koç her zaman sakin İsveçli'nin ifadesi daha az sakin. Takım arkadaşlarım şaşkın görünüyor çünkü bu benim yaptığım bir hata değil.

Başka tarafa bakıyorum. Her neyse. Önemli değil.

Yeniden başladık ve disk tekrar düştü. Bu sefer ikinci yüzleşmeyi kaybettim.

Muhtemelen odaklanmayla ilgili bir şey ve Montreal'in güldüğünü ve çiçeklerle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

Nefes alıyorum. Bu oyun için çok fazla şeyden vazgeçtim. Hayatım boyunca sadece hokeye odaklandım. Kardeşimin ne yaptığına yeterince dikkat etmedim. Belki de Bryce'ı nadiren durdurmaya çalıştım çünkü Sebastian hakkında söylediği her şey benim hakkımda da söyleyebileceği şeylerdi ve Bryce'ın küçümsemelerinin, suçlamalarının ve hakaretlerinin bana yönelmesini istemedim.

Cesur değildim.

Kendimi hokeye gömdüm.

Ve artık hiçbir oyunu kaybetmeyeceğim. Kazanacağım.

Ne gerekiyorsa. Kendimi merkeze alıyorum ve çelik damarlarıma giriyor.

Forvetleri yanımdan kayarak geçmeye çalışıyor ama ben onu tahtalara çarpıyorum, çıkan ses olması gerekenden çok daha tatmin edici.

Düdük tekrar çalıyor. Müdahale için iki dakika.

Dmitri ve Noah'nın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek ceza sahasına doğru ilerliyorum.

Ben asla ceza sahasına gitmem. Bu benim tarzım değil. Axel ve Dmitri yapar tabii... Ama ben yapmam.

Ama şimdi burada olmam mantıklı. Sebastian için her şeyi mahvettim. I ceza kutusunda olmayı hak ediyorum. Herkesin ne kadar kötü çuvalladığını bilmesini hak ediyorum.

Bacaklarım zıplıyor ve kalın plastik camın arkasından buza bakıyorum, mavi ve beyazdan oluşan bir bulanıklık içinde kayan takım arkadaşlarımı izliyorum. Onlarla birlikte olmalıydım.

Buza döndüğümde, Montreal'e giden bir pası yakaladım. Montreal'e doğru kayıyorum.

Pasına hazır olan Dmitri'yi görmezden geliyorum. Montreal defans oyuncularının arasından geçmeyi tercih ediyorum. İçlerinden biri beni yere düşürmeye çalıştı ama ben

Etrafımıza püsküren toz karı görmezden gelerek yanından geçtik.

Kaleci yere düştü, ben de hemen harekete geçtim. Disk eldivenin üstünden fırlatıyorum ve her şeyimi ortaya koyuyorum. Tatmin edici bir esnemeyle kalenin arkasına çarpıyor.

Kalabalık alkışlıyor ve tezahürat yapıyor ama bu ses göğsümdeki ağrıyı dindirmiyor.

"İyi iş," diyor Dmitri, ama bakışları şaşkın. Onunla birlikte çalışmama alışkın. Ben asisti yapıyorum, o golü ve zaferi alıyor, tam da onun sevdiği gibi.

Sıramın geri kalanıyla birlikte kayarak yedek kulübesine dönerken hâlâ öfkeyle baktığımdan eminim. Takım arkadaşlarım beni alkışlamak için ellerini uzatıyor ama gözleri de aynı derecede şaşkın görünüyor.

Ara beni sakinleştirmiyor. İçimde öfke kabarıyor. Buzun üzerinde olmak, bıçaklarımın Zambonlu yüzeyi kestiğini hissetmek istiyorum.

Sonunda geri döndük. Montreal'in pivotu Noah'ın bacaklarının arasından kanatlarına doğru bir pas attı. Onu kovalamak için yerimden ayrıldım. Tanrım, bıyığından nefret ediyorum.

Adamı yakalayıp kaleye çarptım. Pak serbest kaldı. Çizgimle yakaladım, sonra buzun aşağısına doğru kaçtım. Defans oyuncuları beni yakalayamıyor. Sağa fake atıyorum, sola gidiyorum ve pakı kalecinin omzunun üstünden geçiriyorum.

İki sıfırlı Blizzard.

İşte o zaman oldu. Oyun devam ediyor ve ben Noah'ın bir topa uzandığını görüyorum.

Gevşek pak tahta boyunca. Montreal'in en büyük defans oyuncusu onu hizalıyor ve omzunu arkaya doğru sürüyor. Noah yüzüstü cama çarpıyor.

Düdük çalıyor ama ben çoktan eldivenlerimi bırakıp sopamı kenara fırlatıyorum. İlk yumruğum çenesine saplandığı anda defans oyuncusu dönüyor. Birbirimizin formasını tutup yumruklarımızı tokuşturuyoruz.

"Luke!" Noah bağıyor. "O buna değmez."

Dinlemiyorum. Yan hakemler bizi ayırmak için araya girdi. "Kavga için beşer dakika," diye anons ediyor hakem.

Kaşlarımı çatıyorum. Bugün benimle takdir ettiğimden çok daha fazla konuşuyor. Normalde, hakemler yolumdan kayarak sessizce pakı bırakırlar. Tüm bu konuşmalardan hoşlanmıyorum.

Ceza kutusuna oturdum ve dudağımdaki kanı sildim.

Bakışlarım arenada geziniyor.

Hayal kırıklığına uğramış

koçum. Kafası karışmış

takım arkadaşlarım.

İlgilenen basın.

Sonra onu gördüm. *Sebastian'ı*. Basın locasında. Gözlerimiz karşılaştı. Arena ve her şey duruyor; dudağımdaki zonklama, kalabalığın uğultusu, hatta kalp atışlarım bile.

Tanrım, o burada.

Bana titrek bir gülümseme atıyor ve ben buna bayılıyorum. Ben de onu seviyorum.

O önemsiyor. Kardeşim korkunç olsa da, onun işine zarar vermiş olsam da... O önemsiyor. Beni görmek için burada.

Belki aramızda bir gelecek olabilir. Belki.

Kutudaki zamanım sona erdi. Kayarak yedek kulübemize dönüyorum.

Değişmiş olarak.

Sabit.

"İyi misin?" Koç soruyor.

Başımı sallıyorum. Ashcove'dan beri ilk defa öyleyim.

Montreal üçüncü çeyreğin başında beraberliği yakaladı. Ama endişelenmiyorum. Şimdi değil. Bir sonraki vardiyamda, yüzleşmeyi temiz bir şekilde kazandım, itişmeye gerek yoktu. Ben buldum

Dmitri trafiğin içinden ters bir pas attı. Bir kez vuruyor ama kaleci kurtarıyor.

Dakikalar ilerliyor. Oyundaki her duraklamada, basın bölümünü araştırıyorum. Sebastian hala orada. Kendimi sakinleşmiş hissediyorum. Çözüldü.

Troy bizim sahamızda büyük bir kurtarış yaptı. Noah ribaundu aldı ve orta sahada bana doğru gönderdi. Pası adım adım yakaladım, Montreal'in savunmacıları hızımdan korkarak geri çekildiler.

Mavi çizgiyi geçip iki savunmacıyı da kendime çektim. Son saniyede, oyunu takip eden Noah'a geri bıraktım. O da hemen geri gönderdi, mükemmel bir ver-kaç. Önde tek başıydim.

Disk sopama çarpıyor. Zaman yavaşlıyor. Sebastian'ın izlediğini hissedebiliyorum.

Üst köşe. Gol düdüğü çalıyor. Şapkalar buzun üzerine yağıyor.
İlk hat trick'im.
Ekip bana saldırıyor ama ben basın bölümünü arıyorum.
Sebastian bana sırtıyor.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Sebastian

Gazeteciler basın odasına koşuyor, en iyi koltuklar için dirsek çürütüyor, Luke'un çarpıcı performansından sonra alıntılara açlar. Ben arka tarafa geçtim.

Kürek çekiyorum, nabzım gümbürdüyor. Burada olmamalıydım. Ama yarın gece başka birini seçmeden önce onu bir kez daha görmeliydim. Clark burada olduğumu bilse çok kızacak olsa da onunla geçirebileceğim her saniyeyi istiyorum.

Birkaç gazeteci merakla bana bakıyor ama sonra kapı açılıyor ve Blizzards'ın baş koçu, ardından da Evan ve Luke içeri giriyor.

Onunla göz göze gelmekten korkuyorum. Onun işyerindeyim.

Ama sonunda gözlerine baktığımda ve gözleri parladığında, belki de her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşünüyorum. Tiksinti, iğrenme ya da pişmanlık görmüyorum. Özlem görüyorum.

Evan onu dürtükledikten sonra bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Görünüşe göre biri soru sormuş. Tenor sesinin hokey hakkında sadece biraz anladığım şeyler söylediğini duyuyorum. Sonunda biri anladığım bir soru soruyor.

"Bay Hawthorne, oyun sırasındaki tavır değişikliğinizin sebebi nedir?"

Luke tereddüt ediyor, elindeki su bardağını tutuyor. "Kalabalığın içinde fazladan motivasyon buldum."

"*Bay Seeking* için kimi seçeceğinize karar verdiniz mi?"

Değil mi?" diye bağılıyor bir başka gazeteci.

"Bu dikkatli bir sır. Ama bu konuda umutluyum."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Sonunda oda insanlardan boşalıyor. Luke önde duruyor ve Evan bana meraklı bir bakış atarak ona veda ediyor. Oyalanıyormuş gibi yapıyorum.

"Merhaba..." Luke gözleri parlayarak söylüyor. "H-hi."

Başını koridora doğru eğdi. "Herkes gitti." Bana dönüyor, çocuksu sırtıışı yerinde. "Evime dönmek ister misin?"

Ben sertleşiyorum ve onun omuzları çöküyor.

"Oh," diyor ve sesindeki melankolik tınıdan nefret ediyorum. "Sanırım ziyaret sebebin bu değil."

"İstiyorum," diyorum çabucak. "Seni çok özledim."

"Öyle mi?"

"Ama bu gece orada olmazsam şüphelenirler, olanlardan sonra..."

Başını sallıyor, sonra ellerimi kendi elleriyle kavıyor. "Beni hâlâ sevdiğin sürece sorun yok. Olanlar için çok üzgünüm."

"Senden hoşlanmamam mümkün değil," diyorum, sesim ciddi.

"Güzel."

Tereddüt ediyorum. Ona daha fazlasını anlatmalıyım. "Ben ciddiylim.

Yani... Gerçekten ciddiylim." "Seni profesyonel olarak incittim."

"Saçmalık. Bunu ben yaptım." Dudaklarımı büzüyorum. "Seninle hemen iletişime geçmediğim için özür dilerim. Seni düşündüm. Bunun aynı şey olmadığını biliyorum ama..."

Beni güçlü kollarıyla sarıyor. "Her şey yolunda Sebastian. Bunalmıştın. Bir dahaki sefere bana gel, tamam mı?"

Sonraki seferler için yeterli zamanımız olmadığını bilsem de başımı sallıyorum.

Gülümsüyor ve gözleri parlıyor. "Arenada kapsamlı bir tur ister misiniz Bay Archer?"

"Ama-" Kaşlarımı çatıyorum. Tura çıkmak istemiyorum. Luke ile sessiz bir odada olmak istiyorum.

Luke'un dudakları seğiriyor, sanki düşündüğüm her şeyi duyabiliyor. "Hoşuna gideceğine söz veriyorum."

"Peki, bu durumda..."

Luke elimi tutuyor ve beni kapıya götürüyor. Sonra elimi bırakıyor. "Bir gün elini bırakmak istemiyorum."

Dokunmadığımız halde elim karıncalanıyor.

Yarı yarıya bana masaj odasını göstermesini bekliyorum ama onun yerine beni buza doğru götürüyor. Temizlikçiler, ellerinde paspaslar ve kovalar ve büyük çöp torbaları.

"Biraz kalabalık."

"Evet. Her şeyi güzelleştirmek için bir sürü insan gerekiyor." "Harikaydın."

Omuz silkiyor ama gözleri parlıyor ve süper seksi takım elbisesinin yakasından yukarı kıvrılan gururlu kızarıklığa bayılıyorum.

Hâlâ elimi tutmuyor ama omzumu dürtüyor, sırtıtıyor ve kalbim kabarıyor.

Ve bunun ne olduğunu inkar etmeyeceğim.

Bunu hissedemeyeceğimi söylemeyeceğim.

Çünkü ben öyleyim.

Kesinlikle öyleyim.

Luke'a tamamen aşığım.

Yarın gece hayatını geçireceği kadını seçecek ve medya onun her hareketini takip edecek olsa bile. Yakında odama gizlice girip öfkemi yatıştırmak için çok uzun bir yürüyüşe çıktığımı falan söylemek zorunda kalacak olsam da.

Onu seviyorum.

Onun için en iyisini

istiyorum. Gözleri

yumuşadı. "Hadi gidelim."

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, sonra üzerinde Sadece VIP yazan bir kapının önünde duruyoruz.

Luke bir kod giriyor, sonra kapı açılıyor.

Yumuşak deri koltuklar etrafımızı sarıyor. Odanın bir bölümünde, uzun bir barın yanında yemyeşil bir Noel ağacı duruyor. Bakışlarım buza doğru kayıyor. Manzara inanılmaz ve bir an için öylece bakakalıyorum. Sonra Luke kollarını bana doluyor ve çenesini yanağıma yaslıyor.

"Seni özledim." Tenor sesi kulağımda gümbürdüyor, bir düğmeye basıyor ve panjurlar aşağı doğru inliyor.

"Bu muhtemelen uygun değil," diyorum.

"Kesinlikle değil," diye onaylıyor.

"Buraya nasıl gelebildiniz?"

"Yedek kaptanlar her yerin kodlarına sahiptir." "Çünkü sen çok sorumlusun."

"Tamamen." Sonra Luke beni çevirip gözlerimin içine bakıyor ve dünyam sadece ondan ibaret oluyor. Yanağıma okşuyor.

"Bilmen gereken bir şey var," diyor ve ben kaskatı kesiliyorum çünkü bu cümlelerin ardından her şey gelebilir.

Belki de onun işyerine gitmemem gerektiğini bilmeliyim.

Ya da belki de basın kartım olmasına rağmen onun hakkında haber yapan medyayla birlikte oturmamam gerektiğini bilmem gerekiyor, çünkü bu onların bizim hakkımızda yazmalarına ilham verebilir.

Ya da belki başka bir şey bilmem gerekiyordur. Mesela...

"Çok fazla düşünüyorsun," diye fısıldıyor. Ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve yüzünde gergin bir ifade beliriyor.

"Kaçtığın için biraz memnunum," diye itiraf ediyor ve ben sertleşiyorum. "Lanet olsun. Bunu doğru söylemiyorum."

Bu cümleyi her şeyi düzeltecek şekilde bitirebileceğinden emin değilim ama ona bakıyorum.

Hâlâ ellerimi tutuyor. Geldiğim için

kızgın görünmüyor.

Kendime bunları hatırlatmaya çalışıyorum.

"Çünkü sensiz bir dünya istemediğimi fark etmemi sağladı," diyor sonunda.

Oh.

Bir gülümseme dudaklarımı yukarı doğru uzatıyor ve kalbim onun varlığında daha da büyüyerek şişiyor.

Ama aynı anda böyle bir dünyanın imkânsız olduğunu hatırlıyorum. "Yarın Noel Arifesi."

"Evet."

O zaman seçimini yapmak zorunda kalacağını söylemiyorum ama hava daha ağır geliyor.

Luke gözlerimin içine bakıyor, sonra beni öpüyor. Dudakları ıslak, soğuk ve salatalık aromalı, tıpkı görüşme odasındaki masanın üzerinde duran buzlu su gibi. "Bryce için üzgünüm."

Gözlerimi kapatıyorum. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sence hala..." Tereddüt ediyor, alışık olduğumdan daha gergin. "Sence onu görmezden gelebilir misin? biliyorum..."

Sırıyorum. "O önemli değil Luke. Sen önemlisin. Ailenin kim olduğu umurunda değil. Yani, sanırım öyle sayılır. Ama benim ailem ödül falan almıyor ve bu seni görmemek için boktan bir sebep olurdu."

"Onu hizada tutacağım," diyor Luke. "Söz veriyorum. Seni hayatımda tutmak istiyorum. Kaçıp gitmeni istemiyorum. Ben de kaçmana neden olacak hiçbir şeye sebep olmak istemiyorum."

"Güzel bir rüya," diye kabul ediyorum, takım elbisesine sokularak.

"Bu bir rüya olmayacak," diyor ve beni VIP odasındaki yumuşak, tereyağlı koltuklardan birine götürüyor. "Sadece bir rüya değil. Söz veriyorum. Konumunu riske atmak istemiyorum ama seni bekleyeceğim, yemin ederim. Benim için ne zaman hazır olursan."

Başımı geri çektim. "Beni bekler misin?"

"Senin ev sahipliği işin."

"Oh. Bu." İç çektim.

"Ne oldu, Sebastian?"

Yere baktım. "Önemli bir şey değil."

Utanç içimde kabarcıklar oluşturuyor ve gözlerimi kapatıyorum. İşyerim hakkında düşünmek istemiyorum. Ne kadar az zamanımız olursa olsun patronumdan ve iş arkadaşlarımdan şikayet ederek geçirmek istemiyorum.

"Anlat bana Sebastian." Luke kanepeye oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Boynuma öpücükler kondurmaya başladı. "Anlat bana." "Ya da öpüşebilir miyiz?" Umutla soruyorum.

Homurdanıyor. "Hayır. Olmaz." Beni öpmeyi bıraktı.

"Sen ciddisin," diyorum.

"Hı-hı." Kıkırdıyor.

"Önemli değil," diyorum.

"Ama...?"

"Ama yarın gecenin sunucu olarak son bölümüm olacağından eminim."

"Bunu yapamazlar!"

"Programın ilk sunucusu ben değilim."

"Şey," diye düşünüyor Luke, "belli bir ev sahibine kesinlikle çok bağılıyım."

Ona dirsek atıyorum, o da beni öpüyor. Sonra geri çekildi. "Cidden, bu korkunç. Süper korkunç."

"Sorun yok. Düşündüğüm kişiler olduklarını sanmıyorum. Ella'nın senin başvurmadığını bildiğinden oldukça eminim."

"Özür dilerim bebeğim," diyor Luke yanaklarımı okşayarak. "Seni koruyamadığım için üzgünüm. Elimde olsaydı her şeyi farklı yapardım."

"Biliyorum." Kollarını kendime doğru

çektim. "Sadece öp beni," diyorum.

"Otoriter

bebek." "Uh-

huh."

Gözleri dans ediyor. "Sana söylemek istediğim başka bir şey var." İnledim. "Artık konuşmak yok."

"Bence bunu seveceksin," diyor. "Beğenmezsen bana söyle."

"Tamam. Nedir bu?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Seni seviyorum," dedi ve şimdi kalbim çok şişti. Doğru mu duydum? "Bekle.... Yani...?"

"Üzgünüm," diyor dudaklarımın kenarını öperek. "Öpüşmeye geri dönmeliyiz. Sana söz vermiştim."

Yumuşak, süper etli dudaklarından ve çok yetenekli ve hiç de yumuşak olmayan dilinden kıvraniyorum. "Bekle... Sen...?"

Beni öpmeye ara verdi. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Belki de yanlış duydum.

Muhtemelen yanlış duydum. Çünkü Luke beni sevemezdi. Gerçekten sevemez. Sevemez.

Çünkü kimse beni Luke'tan daha iyi tanıyamaz. Kimse benim tüm parçalarımı onun kadar iyi bilemez.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum ve ona doğru eğiliyorum.

Dudaklarını tekrar dudaklarımda istiyorum ve hayal ettiğim çılgınca şeyi unutmak istiyorum. Çünkü bu gerçek olamazdı. O gerçekten...

Luke tekrar, "Seni seviyorum," diyor ve girdap gibi dönen duygularım sakinleşiyor. Ona bakıyorum.

Bana bakıyor.

"Gibi..."

"Tamamen ve bütünüyle. Filmlerde ve şarkılarda insanların birbirlerini sevdikleri gibi."

"Oh." Gülümsüyorum.

"Ama ben-"

"Sen mükemmelsin," diyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Ne kadar uygun," diyor ve ben mutlu olduğum için gülüyorum, ama aynı zamanda aramızdaki tek uygun şey bu olduğu için.

Sonra beni biraz daha öpüyor ve kanepede bana bir sürü başka ilginç şey yapıyor, kalbim memnuniyetle çarpıyor ve onun kollarında olmamam için tüm nedenleri unutmaya çalışıyorum.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

L^{uke} Back Bay Brownstone'un kapısına vuruyorum. "Ben Luke'um! Beni içeri al."

Kapı bir gıcırtyla açılır ve mürettebattan biri dışarı bakar. "Burada olmanız gerekiyor muydu?"

"Takvime bak."

Dönüp bir şeyle uğraşıyor, muhtemelen programı, ve ben de bu fırsatı değerlendirip yanından geçiyorum.

"Flora! Willow!" Bağırıyorum.

Etrafımdan pıt pıt sesleri geliyor.

Aisha bana doğru yürüyor, yüz ifadesi sert. "Seni görmek ne güzel Luke. Seni beklemiyordum."

"Hayır," diyorum memnuniyetle.

"Antrenmanda olman gerekiyordu."

Yüzümü buruşturuyorum. Daha önce hiç antrenman kaçırmamıştım. Ama şimdi bir istisna yapıyorum.

"Flora ve Willow'u görmem gerek."

Willow merdivenlerden, "İşte geldik," dedi ve içini bir rahatlama kapladı.

Be

n. "Müthiş. Kesinlikle harika."

Kadınlar sırtıyor.

Aisha gözlerini deviriyor. "Bu oldukça alışılmadık bir durum Luke. Sen burada olması gerekiyordu."

"Bu gece büyük bir karar vereceğim. Flora ve Willow ile konuşmam gerekiyor."

"Bu gece onlarla konuşmak için vaktin olacak," diyor Aisha. "Kurabiye yapmışlar."

"Oh, öyle mi? Kurabiyeleri severim."

"Kurabiyeler önemlidir," diyor Aisha. "Her yıl Noel kurabiyeleri yersiniz. Neye bulaştığınızı bilmek istersiniz."

"Bunu düşünmen ne kadar hoş, Aisha," diyorum. "Bunu bir hayat arkadaşı bulmak için asla bir kriter olarak kullanmazdım."

"*Bay Doğru'yu Aramak* bunun için burada," diyor Aisha hafifçe.

Flora ve Willow kıkırdıyor ama bence bu, tüm bunların ne kadar saçma olduğundan kaynaklanıyor. Umarım tüm bunların ne kadar saçma olduğundan dolaydır. Onlarla konuşmam gerek.

"Yine de bu gece onlarla konuşmadan rahat edemem."

"Peki." Aisha gözlerini deviriyor. "İzin ver kameraları senin için ayarlayayım." "Belki kameraları odalarına koyabilirsiniz," diyorum.

"Gördüğüm kadarıyla

"Seni gizlice yakaladım."

Aisha'nın gözleri parlıyor. "Bu harika bir fikir."

O aceleyle yukarı çıkıyor ve ben de kadınları elimden geldiğince hızlı bir şekilde çiçekli taç odasına götürüyorum. Oda öncekinden daha çok bir dolaba benziyor. Sadece bir tane çiçekli taç var.

"Ne kadar zamanımız olacağından emin değilim," diyorum çabucak. "Bu yüzden seni pusuya düşürdüğüm için özür dilerim. Ama sana söylemem gereken önemli bir şey var. Seni gafil avlamak istemem."

"Sebastian'ı seçmek istiyorsun," diye ağzından kaçırıyor Flora. Çenem düşmüş olmalı çünkü gülüyor.

"Üzgünüm," diyor Flora, "ama Aisha her an kapıyı açabilir ve sen de bizim neden harika olduğumuzla ilgili uzun bir konuşma yapacakmış gibi görünüyordun."

"Yapılacak en kibar şey bu gibi görünüyordu," diyorum. "Ve ikiniz de harikasınız. Yani, eğer işler farklı olsaydı..."

"Sebastian'a aşık olmasaydın mesela?" Flora soruyor ve Willow kıkırdıyor. "Sen gülünç derecede açıksın. Willow bile anlayabiliyor ve o kitap zekasına sahip."

Willow, "Ben kitap kurdum," diye onaylıyor. "Ve bir gün ben de kitaplardan anlayan birini bulacağım."

"Ben olmadığım için üzgünüm," diyorum.

Flora omuz silkiyor. "Sorun değil. Televizyona çıkmam lazım. Ve gelecekteki evimde bir dişçi muayenehanesi istemiyorum. Dişlerimi işte bırakmayı seviyorum."

"Ben de iş yerinde diş bırakabilirim," diyorum. "Benim durumumda istemeyerek." Flora ve Willow kahkahalara boğuldu.

Kapı açılıyor ve pahalı, floresan olmayan ışığa göz kırptıyorum. "İşte buradasın," diyor Aisha sertçe. "Kameralar üst katta." "Çiçekli tacı görebilir miyim diye merak ediyordum," diyorum. "Görmek istedim Eğer farklı görünseydi."

Aisha bana tuhaf olduğumu düşündüğünü söyleyen bir bakış atıyor ama omuz silkiyor.

Bir bahane uydurup gitmeyi düşünüyorum ama şüphelenmelerini istemiyorum. Onun yerine yukarı çıkıyorum ve sonraki yirmi dakika boyunca Willow ve Flora'ya evlerin içindeki dişçi ve doktor muayenahaneleri hakkında sorular sorarken, Aisha parmaklarını not defterine vuruyor.

Temizlikçiler gelip ortalığı pırıl pırıl yapıyorlar, ben de bahanelerimi sıralayıp gidiyorum, içimi bir gerginlik kaplıyor.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Sebastian

Noel Arifesi Özel Programı için her şey hazır. En kötüsü oldu ve Luke beni seviyor.

Salonun etrafında süzülüyorum, ışıkların ve sesin doğru olduğundan emin oluyorum, ama tabii ki öyle. Bu benim son *Bay Doğru*'yu *Arayış* bölümüm. Bunu son kez yapacağım.

"Luke'u dairesinden almaya gidiyorum," diyorum Ella'ya.

"Buna gerek yok," diyor. "Limuzin şoförü onu alacak.

Burada kadınlarla bekle. Elbisenin ıslanmasını istemeyiz."

Sertçe yutkundum. Onu almak için, tekrar dairesinde olmak için, bana yönelttiği tüm tatlılığını görmek için ne kadar sabırsızlandığımı fark etmemiştim. Onu bir daha ne zaman yalnız göreceğimi bilmiyorum. Beni bekleyeceğine söz verdi ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Hazırlanmak için yardıma ihtiyacı olabilir."

Ella, "Onu karşılaması için makyaj bölümünden birini göndereceğim," diyor.

Tavırları kesinlikle değişti. Onun gibi birinden

Birlikte takılmak istediği ve birlikte takılmaktan gurur duyduğu birinden, çok yakın olduğumda kaşlarını çatdığı birine.

Ella parlak olmayan, gösterişsiz şeylerle ilişki kurmaz. Bu onun tarzı değil.

Clark'ın bizi takılırken görmesini istemiyor. Muhtemelen onun markası için kötü bir şeyimdir.

Sorun değil.

Benim için sorun değil.

Luke yanımda. Ve o beni bekleyecek.

Ve fikrini değiştirse bile. Her neye sahip olduysak yine de sahip olacağız.

Hissettiğim tek şey sakinlik.

Ben sadece... Tanrım, keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik.

Luke Ella'ya çiçekli tacı Flora'ya vereceğini söyledi ve Aisha da atlet ve amigo kızdan dişiye dönüşen çiftin ilk Noel'lerini birlikte geçirmek üzere bir araya gelmeleriyle ilgili bir yazı kaleme aldı bile.

Çok tatlı.

Flora'nın bizi bildiğine eminim. Willow'un da bildiğine eminim. Sanırım Luke ve Flora birlikte bir sürü sahte röportaj verecekler.

Ayrılabilirliklerini hissetmeleri için yeterli zaman geçmiştir.

Kadınlar salona girerler. Rahat Noel kıyafetleri içindeler. Üzerinde ren geyiği ve Noel Baba olan pijamalar. Sadece Flora ve Willow gece elbisesi giyecek. Onlarla birlikte röportaj yapıyorum ve Luke'un Willow'u mu yoksa Flora'yı mı seçeceğini düşündüklerini soruyorum. Bu daha önce her bölüm için defalarca yaptığım bir röportaj.

Bu...

Bu garip. Ama iyi.

Tamamen iyi.

Willow ve Flora ile röportajlarımı çoktan yaptım, bugün için gergin olduklarını ve Luke'un tamamen harika olduğunu itaatkar bir şekilde söylediler.

Ella, Clark, Aisha ve Matteo gözlerime bakmıyorlar. Bu gecedan sonra beni görmeyi beklemiyorlar.

Belki de olduğumdan daha üzgün olmalıyım, ama bunun yerine tek hissettiğim rahatlama.

Luke beni tanıyor ve benim için sorun değil. Diğer insanlar beni tanıyor ve benimle iyi değillerse, bu onların suçu.

Sonunda Ella, Luke'un geldiğini bildirmek için bana işaret verdi.

"Herkesa iyi akşamlar," diyorum toplanmış ev sahibi modunda. "Hoş geldiniz.

Bay Doğru'yu Ararken'in Noel arifesi finali: *Noel Sürümü*. Geçtiğimiz beş hafta boyunca Luke'un gerçek aşkını arayışını izlediniz. Şimdi seçeneklerini iki muhteşem, zeki ve nazik kadınla sınırlandırdı:

Flora ve Willow. Onları alkışlayalım."

Flora ve Willow resmi kıyafetleriyle oturma odasına girerler; Flora kırmızı, Willow yeşil giymiştir.

Flora ve Willow'u Luke'la olan aşk hikâyelerine geri götürüyorum. Onlara Aisha'nın Luke'un her ikisine de aşık olduğunu anlattığı kesitleri gösteriyorum.

Çünkü daha da kötüleşeceğini biliyorum. Luke'u bir daha gördüğümde, son çiçek tacını onlardan birine vereceğini biliyorum. Luke'un fotoğraf çekirmek için Noel ağacının önüne götürüleceğini ve onu Flora'nın sadık erkek arkadaşı olarak göreceğimi biliyorum.

Flora'ya her şeyi açıkladığına eminim. Aisha bana Flora, Willow ve özel olarak konuşmayı başardığını söyledi.

Ne söylendiğini biliyorum. Umut edebilirim.

Sonunda ışıklar kararır, trompet sesleri duyulur ve Luke salona girer.

Adam yakışıklı.

Midem bulanıyor ve bir an için aramızda geçen her şeyin sadece benim hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını merak ediyorum.

Ama gözleri benimkilerle buluşuyor ve şöminenin alevlerinin üretebileceği her şeyden daha sıcak bir sıcaklık içimde dönüyor.

Onu seviyorum. Onu seviyorum. Onu seviyorum.

"Son çiçek tacınızı kime vereceğinize karar verdiniz mi?" diye sordum.

Bir yanımda istifa ettiğini söylemesini umuyor. Bu işin bir parçası olmak istemediğini, sözleşme olsun ya da olmasın.

Ağzını açıyor. "Yaptım."

Sertçe yutkunuyorum. Elbette ondan daha azını beklemezdim.

Luke onurlu olanı yapacaktır çünkü o onurludur. *Bay Doğru*'yu *Arayış*'a katılmak istemese de görevini yapacaktır. Bir sözleşmesi var. Birini seçmesi gerekiyor.

Ona çiçekli tacını uzatıyorum, sıkıca bir araya getirilmiş kırmızı poinsettialara bakıyorum. İşaret parmağı parmaklarımdan birini sıyrıyor ve tacı alırken gözleri parlıyor.

Ona titrek bir gülümseme veriyorum ve Flora'ya aşık olduğunu açıklamasını bekliyorum.

• • • •

LUKE

Bu iyi. Kesinlikle iyi. Televizyonda milyonlarca insanın önünde, sevdiğim kişi olmayan birine olan aşkımı ilan etmek üzereyim.

Sinirlerim zonkluyor.

Bir planım var ama çılgınca.

Ajans onaylı değil.

Ekip yönetimi tarafından onaylanmamıştır.

Bu kesinlikle *Bay Doğru*'nun onayladığı bir şey değil. Nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Son çiçekli tacınızı kime sunuyorsunuz?" Sebastian soruyor.

Seyirciler arasındaki kadınlar öne doğru eğilir. Yapım ekibi kameraların arkasında oturuyor, yüzleri gülüyor. Flora ve Willow'un gözleri dans ediyor.

"*Bay Doğru*'yu ararken aşık oldum," diyorum, "ve tacı sevdiğim kişiye takdim ediyorum."

Sebastian'ın yüzü sertleşir.

"Tacı size takdim ediyorum" diyorum, sesim yumuşak ama yine de milyonlarca kişi tarafından izlendiğimizden ve mikrofonumun sözlerimi algıladığından eminim.

Sebastian'ın yakışıklı yüzünde şaşkınlık dalgalanıyor, ama sonra çiçekli tacı başına yerleştiriyorum. Kırmızı Atatürk çiçeği sarı saçlarının üzerinde parlıyor. Bir ortaçağ prensine benziyor.

"Luke..." Sebastian'ın sesi yumuşak.

Göz ucuyla Clark'ın ayağa kalkıp kameralara doğru yürüdüğünü görüyorum. Onları kapatmak mı istiyor? Bu hiç olmamış gibi mi davranmak istiyor?

Flora ve Willow ayağa kalkıp onunla güreşirler.

Kameralar hala kayıta.

"Seni seviyorum, Sebastian Archer."

"Seni seviyorum Luke Hawthorne," diyor ve her kelimesi kalbimi sıkıştırıyor.

"Lütfen bu son çiçek tacını aşkımın ve bunun birlikte geçireceğimiz pek çok Noel'in ilki olmasını dilediğimin bir sembolü olarak kabul edin."

"Luke..." Dudakları ayrılıyor ve ben daha fazla bekleyemiyorum.

Onu Hollywood tarzı bir öpücüğe doğru eğiyorum, çünkü eğer canlı kaydediliyorsa, bunu iyi yapacağım. Elimle tacı tutuyorum ve parmaklarım Noel çiçeklerine ve Sebastian'ın parlak saçlarına dokunuyor.

Ve

öpüşüyoruz.

Ve öpücük.

Ve öpücük.

Sonunda alkışlar etrafımızda gürliyor ve Sebastian'ı ayağa kaldırıyorum. Yanakları kırmızı, gözleri parlak ve mutlu.

Onunla el ele tutuşup kadınlara dönüyorum. Bazıları şaşkın görünüyor, çoğu ise kocaman gülümsüyor. Muhtemelen #SELUKE'un trend hashtag olmasının bir nedeni vardı. Etrafımızdan alkış sesleri geliyor.

"Pekala," diyor Sebastian kameraya. "Umarım bu *Bay Doğru'yu Arayış'ı* beğenmişsinizdir: *Noel Sürümü'nü beğenmişsinizdir*. Size mutlu bir Noel arifesi diliyoruz."

Kamera kapanıyor.

"Kovuldun, Sebastian!" Clark bağırır, yüzü kıpkırmızıdır.

Flora ve Willow gözlerini deviriyor, sonra da bizi tebrik ediyorlar. Çok geçmeden bütün kadınlar etrafımızı sardı. Sebastian ve ben ayrılırken kalbim hafifliyor.

birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de Back Bay'deki evime taşınmıştım.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Sebastian

Luke elimi tutuyor ve karanlık geceye doğru koşuyoruz. Kar taneleri uçuşuyor, karla kaplı kaldırıma düşüyor ve biraz daha az karla kaplı sokak.

"Dur!" Clark kapıda belirerek bağırır.

Dönüyorum. "Artık *Bay Doğru'yu Aramak*'ta çalışmıyorum." "Artık hiçbir yerde çalışmadığından emin olacağım!" Clark'ın yüzü

Kırmızı ve kendi enerji türünü oluşturmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Luke'un adımları titriyor ve bakışları kederli.

"Kesinlikle buna değer," diyorum Luke'a ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Emin misin?"

Gözlerimin dans ettiğinden emin olmama rağmen ona en ciddi şekilde başımı sallıyorum. Kalbimde hissettiğim tek şey mutluluk ve sakinlik.

"Bir yolunu bulacağım," diyorum ve bulacağımdan da eminim. Ev sahibi olarak kazandığım para yardımcı oluyor ve yeni fırsatlar yakalayacağıma dair bir his var içimde.

"Ayrıca, Hollywood'da bir iş aramıyorum," diyorum. Bana dönüyor ve gözleri parlıyor. "Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Belki Massachusetts'te bir şey?" Sesi umutlu.

Sıradan bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Yani Istakoz Benedict'i gerçekten çok severim."

"Mükemmel bir tarifim var," diyor. "Henüz yazmadım, o yüzden burada kalmanız gerekecek."

"Sanırım bunu yapsam iyi

olacak." Birbirimize

bakıyoruz.

Ve gülümse.

"Bence daha hızlı yürümeliyiz," diyor Luke.

"Akıllı adam."

Luke homurdanıyor ve el ele kaldırımdan aşağı uçuyoruz. Birkaç araba caddede yavaşça süzülüyor ama Noel arifesi trafiğin yoğun olduğu bir zaman değil. Etrafımızda uçan kar taneleri havayı pırıl pırıl ıslıtlarıyla doldururken hava durgun.

Luke'un konağına varıyoruz ve merdivenlerden dairesine çıkıyoruz. Noel müziği koridora yayılıyor ve Luke sırtıyor.

"Sanırım parti zamanı. Hazır mısın, Sebastian?" Elini uzattı, ben de tuttum.

"Seninle her yere."

Gözleri parlıyor, sonra beni kollarının arasına alıyor ve öpüyor. Beni duvara ya da belki de kapıya doğru itiyor, çünkü doku değişiyor. Sonra kapı açılıyor ve tezahürat sesleri yükseliyor.

"İşte mutlu çift," diyor Troy'un sesi. "Tebrikler."

Luke ve ben öpüşmeyi bıraktık ve birisi elimize sıcak şarap tutuşturdu.

"Parti verdiğinizi bilmiyordum," diyorum Luke'a.

"*Bay Doğru*'yu izleme partisiydi," diyor Troy. "Hâlâ televizyonda oynuyor. Tüm haberlerde sen varsın."

"Seni şok ettik mi?" Luke soruyor ve sesindeki hafif titremeyi fark ediyorum.

"Neden seni gösteriye kaydetmek istediğimizi sanıyorsun?" Noah soruyor. "Belli ki Sebastian'a takıntılıydın!"

"Öyle miydi?" Dmitri'nin kaşları çatılır. "Noah aradı," diyor Troy.

"Bilardoyu kazandım!" Noah mutlulukla haykırıyor ve Finn kolunu kocasının boynuna dolayıp yanağına öpücük konduruyor.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye homurdanıyor Dmitri.

"Bu büyük bir sürprizdi." "Pek sayılmaz," diyor Troy.

Dmitri ters ters bakıyor. "Oskar, bana şaşırdığını söyle."

"Şaşırdım mı?" Oskar itaatkâr bir şekilde söyler.

"İnanarak söyleyin."

Oskar gözlerini devirir, ama dudakları yukarı doğru kıvrılır ve Dmitri'ye genellikle belirli içeceklerden sonra gelen mutlu bir bakış atar.

Oskar biraz daha güçlü bir şekilde, "Şaşırdım," diyor.

Dmitri başını sallar, sonra Oskar'ın arkasında durur. Elini ellerini Oskar'ın ortasına koydu. "Bu diyafram. Buradan konuş. Yüksek sesle. Ve..." Dmitri Oskar'ın sağ elini tutar ve Oskar bir orkestra şefiymiş gibi sağa sola sallamaya başlar. "Başla."

"Şaşırdım!" Oskar elini saygıyla sallıyor ve alışkın olduğumdan çok daha güçlü bir şekilde konuşuyor.

Sonra Oskar kıkırdamaya başlıyor ve Dmitri'nin gözleri yumuşuyor. "İyi iş," diyor Dmitri. "Gördün mü, yalnız değilmişim."

Oskar kıkırdamayı keser. "Muhtemelen onlara tebriklerimi iletmelisin."

Dmitri, "Bana daha önce söyleselerdi Flora'ya elli dolar yatırmazdım," diye mırıldandı.

"Üzgünüm Dmitri," diyor Luke hafifçe.

"Bu bir trajedi. Yine de seni affedeceğim." Dmitri bana baktı. "Gerçi Oskar daha iyi bir eş olurdu. Daha akıllıca."

"Hey!" Luke diyor.

"Oskar Harvard'a gitti. Sen...?"

Luke onurunu korurken Oskar, Dmitri'nin kollarından kurtulur.

"Seni daha sık göreceğim için memnunum," diyor Oskar. "Burada herkesin iri yarı bir hokey oyuncusu olmasına gerek yok."

"Biliyor musun, buraya gelmeden önce sporculardan nefret ettiğimi düşünürdüm," diye itiraf ediyorum. "Sen mi?" Oskar kıkırdıyor. "İnanması zor."

Gülüyorum, etrafım yeni arkadaşlarımla çevrili ve eminim bu birçok Noel'in ilki olacak. Sabırsızlıkla bekliyorum.

Luke beni kollarına çekti.

"Dmitri'yi Oskar'dan daha iyi bir eş olduğunuza ikna ettiniz mi?"

Luke kederle başını sallıyor. "Bu konuda garip bir şekilde kararlıydı." Yanağını okşuyor. "Ama asıl önemli olan şeyi anladım."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Sonra Luke beni kollarına alıyor ve insanlar etrafımızda tezahürat yaparken mutfakta Noel müziği eşliğinde dans ediyoruz.

EPILOG

Luke Bir Yıl Sonra

Maç bir galibiyetle daha sona eriyor ve playofflara doğru fazladan iki puanla tünele koşuyoruz. Yirmi atletik adam soyunma odasına doğru ilerliyor, adımlarımız buzdakinden daha az zarif.

"Noel'i kutlama zamanı!" Dmitri bağırıyor. "Noel yumurtası getiriyorum."

"Bu da ne böyle?" Troy sorar.

"Süper Amerikan. Ortası Noel ağacı şeklinde ve yeşile boyanmış haşlanmış yumurta. Bilmiyor musun?"

"Belki altmışlı yıllarda yaşıyor olsaydım... Bu tarifi nereden aldın?"

"Harika bir tarif. Bütün tariflerim harika," diyor Dmitri ve Troy'la tünelde güreşiyor. Onların kıvranan kaslı vücutlarından kaçıyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Gözlerim eridi. Sebastian oyunu sevdi.

Yani, kazansak da kazanmasak da benim oynamamı her zaman seviyor ama yine de çok takdir ediyorum. Arkadaşlarım ilk tatil yemeğimiz için Sebastian ve beni ziyaret etme planları yaparken kalbim hafifliyor.

Sebastian ve ben birkaç ay önce Marlborough Caddesi'nde bir şehir evi satın aldık ve Sebastian burayı özenle dekore ediyor. vloglarında on dokuzuncu yüzyıla uygun bir şekilde. Dört ay içinde yarım milyon abonesi oldu bile. İnsanlar hala onun düşünceli tavrını seviyor, her ne kadar artık gerçek aşktan değil de Boston mimarisinden bahsediyor olsa da. Flora, Willow ve Dahlia onun vloglarında yer aldılar. Flora ilk *Seeking Miss Right* oldu ve Willow kendine bir anestezi uzmanı buldu. Görünüşe göre bu çok zor bir iş.

Ona geçen yıl Montreal'de buz üzerinde nasıl başarılı bir şekilde uyutulduğumu anlattım, ancak bu stratejiyi Boston General Hospital'da uygulayacağını sanmıyorum.

Ben de birkaç kez göründüm ve elime bir pense alıp bunun aslında on dokuzuncu yüzyıl diş hekimliği olduğunu açıkladığım bölüm iki milyondan fazla izlendi. Bence Sebastian'ın bize dişçilik ekipmanlarıyla dolu bir ev bulmayı başarması harika bir şey.

endişelendi ve yaralanmam ve işleri kendi ellerimle halletmeye karar vermem ihtimaline karşı telefonumda birden fazla diş hekimi numarasının programlı olması konusunda ısrar etti.

Başarılı oldular ve eski bir çocuk oyuncu olan Belinda, Uber başarılı bir talk show sunucusuna dönüştü, röportajlar yapmak için onu birçok kez işe aldı. Herkes onun düşünceli ve saygılı tavrını seviyor.

En iyi arkadaşlarımla, takım arkadaşlarımla gecenin karanlığında yürüyorum ve Charles'ı birlikte geçip Back Bay'e kadar olan kısa mesafeyi yürüyoruz. Kar

mürekkep gökyüzünün altında daha da güçlü bir şekilde parıldıyor, ay ve şehrin içinde bile görülebilen yıldızlar tarafından aydınlatılıyor.

Dmitri ve Troy ayrılıyor. Sevgilileriyle buluşacaklar ve görünüşe göre Dmitri Noel'de haşlanmış yumurta getirecek.

Aceleyle konağa doğru ilerliyorum, sonra da kahverengi taşın basamaklarını çıkıyorum. Sebastian'ın on dokuzuncu yüzyıldaki tüm ihtişamına sahip olması için şu anda yeniden şekillendirdiği siyah-beyaz mermer girişte birkaç kamera var.

"Tatlım, ben geldim!" Bağırıyorum.

Sebastian kendini kollarıma bırakıyor ve kokusunu içime çekiyorum. "Neden hep böyle sofistike kokuyorsun?" diye soruyorum.

Kollarımda kıkırdıyor ve sonra öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, öpüşüyoruz. Kollarımı ona doluyorum ve köşedeki sarı kadife püsküllü bankın üzerine kaldırıyorum.

"Bu bir öpüşme bankı değil!" Sebastian kollarımdan sıyrılarak haykırıyor, ama gözleri parlak, gülümsemesi geniş ve mutlu.

"Burası sevişme bankı olmak için mükemmel bir yer," diyorum. "Böylece yakında misafirlerimiz geldiğinde yatak odasına gitmekle vakit kaybetmeyiz."

"Misafirler!" Sebastian ayağa fırlar.

Misafirlerden bahsetmemeliydim. Bu benim hatamdı.

Tanrım, onsuz hayatta kalabileceğimi nasıl düşünebildim? Onunla kafede tanışıp benim olduğumu ilan etmeyebileceğimi? Ondan kaçabileceğimi, onunla vakit geçirmek anlamına geldiği için *Bay Doğru'yu hemen aramak* istemeyebileceğimi?

Noel kartımda Nate'e ekstra müteşekkik olmak için bir not düşünüyorum. Daha önce hiç Noel kartı göndermemiştim ama Sebastian bunun yapılması gereken bir şey olduğunu söyledi.

Sebastian'ın hâlâ işini özlediğini biliyorum ama sonuçta istediği gibi gitmiyordu. Belinda'yla yeni bir randevu programı başlatmayı tartışıyorlar, sunucusu da o olacak.

Kapı çalıyor ve Finn ile Noah içeri giriyor. "İlk biz miyiz?" Noah soruyor.

"Evet."

Noah ışınlanıyor. "Biz kazandık!"

Finn kocasını daha yakına çeker ve saçlarını karıştırır. "Benim tatlı Puck'ım!"

Dışarıda bir arabanın durduğunu duyabiliyorum ama aklım geçen hafta satın aldığım küçük kırmızı kutuda. Asıl ilginç olan kırmızı kutunun içinde ne olduğu. Özellikle de neyi temsil ettiği.

"Kendi kendine mi gülüyorsun Hawthorne?" Finn sorar.

Sebastian'ı kendime doğru çekerek, "Hayat gerçekten çok güzel," diyorum. İnce vücudu benim pek de ince olmayan vücuduma mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Noel günü için bir planın var mı?" Noah Sebastian'a sorar.

"Ashcove'a gidiyoruz," diyor Sebastian. "Ailelerimizi görmek için."

"İkisinin de birbirine yakın oturuyor olması çok uygun," diyorum ve Sebastian elimi sıktı.

Sebastian'ın annesi artık daha iyi bir yerde görünüyor ve Bryce da en azından küçük dozlarda Sebastian'a karşı samimi davranıyor.

"Bu muhteşem bir Noel ağacı!" Noah yan odadan haykırıyor ve ben de onları takip ederek salona giriyorum. Eski moda süsler parıldıyor ve Noel ağacının ve odaya serpiştirilmiş çelenklerin kokusunu içime çekiyorum.

Sebastian'ı kendime çektim. "Seni seviyorum." Gözleri yumuşadı. "Ben de seni seviyorum."

"Yani, seni gerçekten seviyorum."

Kapı çalıyor ve Noah ya da Finn kapıya bakmaya giderken kıkırdıyorlar.

Görünüşe göre, gülünç derecede sevimli ya da öyle bir şeyiz. Kastettikleri sıfatın mükemmel olduğuna eminim. Her gün Sebastian'la birlikte yaşıyorum ve dünyada bundan daha muhteşem bir şey olamaz.

Kural #.2: Asla Bir Noel Randevu Programına Katılmayın'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz,

Hokey Kuralları serisinin ilk romanı. Umarım siz de Luke ve Sebastian ile vakit geçirmekten benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer hikayeyi beğendiyseniz,

lütfen yorum bırakmayı düşünün. *Hokey Kuralları* serisinin bir sonraki kitabı, [*Kural #3: Asla Koçun Oğluyla Sahte Evlilik*](#) Yapma, ön sipariş için hazır.

KURAL 3: ASLA SAHTE EVLİLİK YAPMAYIN KOÇUN OĞLU

Oskar Üç yıl boyunca Dmitri Volkov'a olan aşkıımı tamamen profesyonelce yaşadım. Blizzard'ların operasyon müdürü olarak Hınzır gülüşünü ya da siyah saçlarının gözlerinin üzerine düşüşünü düşünüyorum. Özellikle de babamın en belalı oyuncusu ve kesinlikle heteroseksüel olduğu için.

Ama Dmitri yeşil kartlı bir evlilik için ofisime daldığında, tüm dikkatli planlarım buz gibi kırıldı. Bir anlık zayıflık ve aniden takımın kötü şöhretli çocuğuyla nişanlandım. Rusya'dan geldiği günden beri fantezilerimin başrolünde olan oyuncuyla.

Babam, takımın baş antrenörü, öğrendiğinde patlayacak. Zaten hokey menajerliği için fazla yumuşak olduğumu düşünüyor; şimdi de zar zor kontrol edebildiği tek oyuncuyla mı evleniyorum? Ama Dmitri'ye hayır demek yapabileceğim bir şey değil. Şimdi tek yapmam gereken dünyaya deliler gibi aşıkımız gibi davranmak ve Dmitri'ye de öyle değilmişim gibi davranmak.

[Şimdi sipariş verin.](#)

Kural 5: Kaptana Asla Aşık Olma: A Bekar Baba MM Hokey Romantizmi

Vinnie
Hokeyde yazılı olmayan kural mı? Asla kaptana aşık olma.
Bunda başarısız olmam çok kötü.

Bekâr baba Evan McAllister, çok sevdiğimiz takım kaptanımız, çekici ve benim her yönüyle harika eski en iyi arkadaşım. Oh, o da heteroseksüel. Bu benim için daha az olumlu. Duygularımı bastırmak için kendimden uzaklaşıyordum ama bu sadece onun kafasını karıştırdı ve kesinlikle işe yaramadı.

Geçirdiği beyin sarsıntısı Evan'ı bakıma muhtaç hale getirince, ona ve kızı Stella'ya yardım etmek için devreye giriyorum. Evan, onu terk ettikten sonra hayatına tekrar girmemden pek hoşlanmıyor ve ne kadar yakınlaşırsak, sırrımı ifşa etmemek benim için o kadar zorlaşıyor.

Kural #.5: Kaptana Asla Aşık Olma, Hokey Kuralları serisinin 25.000 kelimelik ön romanıdır. [Şimdi okuyun.](#)

KURAL 1: ASLA KAZARA YAPMAYIN

TAKIM ARKADAŞINLA

EVLEN

F^{han} Parti yapmakla ünlü olabilirim ama kendimi aştım. Vegas'ta çılgın bir gece geçirirken yeni takım arkadaşım Noah'a sarhoş bir şekilde evlenme teklif ettikten sonra, parmağымda bir yüzük, yanımda bir kocayla uyandım. ve devasa bir halkla ilişkiler kabusu.

Takım yönetimi çok öfkeli ve kariyerlerimizi kurtarmanın tek yolu evliliğın kasıtlı olduğunu iddia etmek. Noah bir profesyonel gibi davrandı ve ben de onu Boston'daki çatı katıma taşıdım. AHL'den yeni çağırıldı ve ben ona her şeye mal olabilirim.

En az bir yıl boyunca birlikte olacağız, halkın karşısına çıkacağız, hokey oynayacağız ve birlikte yaşayacağız. Aslında, bu hiç de rol yapmak gibi gelmiyor. Ama belli ki bu imkansız: ikimiz de heteroseksüeliz. Değil miyiz?

[Şimdi sipariş verin.](#)

PORTIA

HAKKINDA

W Portia yazmadığı zamanlarda muhtemelen iyi bir MM romanı ile kıvrılıp yatıyordur. Büyük bir şehirde, bir hokey sahasına yürüme mesafesinde yaşıyor. Bazen şehir dışına çıkmanın yararlarını tartışıyor.

kahve almak için dairesine gider. Arada sırada eşiyle birlikte elinde kindle'ıyla bir sahil kaçamağı yapıyor.

Portia okuyucularından haber almayı seviyor. Ona portiablakeauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilir veya onu takip edebilirsiniz:

TikTok: <https://www.tiktok.com/@portiablakeauthor>

Instagram: [instagram.com/portiablakeauthor](https://www.instagram.com/portiablakeauthor)

FB Sayfası: <https://www.facebook.com/portiablakebooks/>

FB Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/portiablakeromancereaderslounge> Web sitesi: <https://portiablakeauthor.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.